

မြသန္တာ

ရင်ခွင်ပွဲအဝတ်ကျန်

အတိယပိုင်းကတည်းကပါ

၁၁၁
၂၂၂
၃၃၃
၄၄၄
၅၅၅
၆၆၆
၇၇၇
၈၈၈
၉၉၉
၀၀၀

အခန်း(၆)

ဝေလျက် ခြွေလျက် ကြွေလျက်

ဝေလျက်

ယောဂီနှယ် တောမှီပြုချင်လဲ

ချောမဒီ ဟောဒီနှမရယ်ကြောင့်

လောကီနယ်ကမခွာနိုင်

အသက်မကြီးတကြီးပေမို့

ရမ္မက်မီးမှာ မလောင်ကျွမ်းသော်လည်း

အဆောင်ခန်းမှာ သူ မရှိရင် ဖြင့်

နေမထိထိုင်မသာပေါ့။

အိမ်ပေါ်သို့

လှမ်းအတက်တွင်

ရုတ်တရက်

ကြားလိုက်ရသောအသံကြောင့် အောင်ထက် ခြေလှမ်း တန့်သွား၏။ န
ဖူးပေါ်မှ ချွေးစများကို ပခုံးတွင် တင်ထားသော ပုဆိုးပိုင်းနှင့် သုတ်လိုက်
ရင်း လှေကားကိုမှီ၍ နားစွင့်လိုက်သည် ။

ချစ်ချစ်ခင်ခင် ယုယုယယပေါင်းရှာတဲ့

အနုအလှဟောင်း ချစ်ပန်းတစ်ခိုင်

တစ်နေ့ရှာတစ်နေ့စားပေမို့

အမေ့ရွာတောင် အလည်မသွားနိုင်ဘူး...ဟုတ်ပါ့များ။

အောင်ထက် သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်၏။ အဖေအသံဖြစ်သည် ။ အဖေစကား ဤကဲ့သို့ စာတိုစာစလေးများကို သဘောကျလျှင် အသံထွက်၍ အမေ့အား ရွတ်ဖတ်ပြတတ်၏။ အမေကား အသုံးလုံး၏ ကျေးဇူးကြောင့် စာဖတ်တတ်သော်လည်း မရေးတတ်တော့ပေ။ အဖေက စာများကို မကြာခဏ ဖတ်ခိုင်းသဖြင့် အိမ်အလုပ်၌ သာ နစ်မြုပ်နေသောအမေသည် စာကိုမမေ့မလျော့ ဖတ်တတ်နေခြင်း ဖြစ်၏။ ရွာထဲတွင် အတူတူ အသုံးလုံး သင်သူများကား စာများကို မေ့နေလေပြီ။ အမေ့လိုပင် မဖတ်တတ်တော့။

ခြေသံကို ဖွဖွနင်း၍ လှေကားပေါ်သို့ တက် လာပြီး သောက်ရေအိုးမှ ရေတစ်ခွက်ကိုခပ်ပြီး သောက်လိုက်၏။

ရင်ထဲမှာ အေးသွားသည် ။

‘ဟော...သားလေးပါလား၊ ပြီးသွားပြီလား’

အမေက နွားစာရိတ်တာ ပြီးသွားပြီလားဟု ဆေးလိပ်လိပ်နေရာမှ လှမ်းမေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည် ။ အဖေက အောင်ထက်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး သူ့လက်ထဲမှ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို ဆက်၍ ဖတ်လိုက်ပြန်သည်

။

သားသမီးတွေဆိုတာလဲ ကြင်ယာစုံတော့

သူ့ရိပ်မြို့ပျော်စမြဲပေမို့

ငါနှင့်ပင် အပြန်အလှန်ညှိလေမှ

အသိတရားတွေ ဖြူကာစင်ခဲ့

သူငါပင် သည် ဘုံခလေ့ ပေမို့

ပျော်မွေ့ကြပေမပေါ့ အတွေ့မှာ တကြိုင်ကြိုင်

မပိုင်ဆိုင်သော်လည်း စွန့်နိုင်ဖို့ ခက်ခဲ။

‘ဟင်း...ကိုအောင်ဘရယ် တော်ပါတော့၊ တော်ဟာလေ
အခုအရွယ်ကြီးအထိ ပေါတုန်းရူးတုန်းပဲ’

ဆေးသားသိပ်စေရန် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဆေးလိပ်ကို တဒေါက်ဒေါက်
နှင့် ဆောင့်ချရင်းက လှမ်းပြောလိုက်သည် ။ အမေ့မျက်နှာ နီမြန်းလာ၏
။ အရှက်အကြောက်ကြီးသော အမေကား သားသမီးများ ရှေ့တွင် အဖေ
အား ကျီစယ်တာကိုပင် မခံနိုင်ပေ။ အဖေကား မကြားဟန်ပြုလျက်....

ကိုယ့်မြေကိုယ်ရွာ ကိုယ့်အချစ်ကိုဖြင့်

ပစ်ခွာကာ လွတ်ရာမသွားနိုင်ဘု

အပြစ်အနာမများ ပေါင် အချစ်သဒ္ဒါပွားသူနဲ့

ဖြစ်သလိုရှာစားမယ် တရားကို မောင်းနှင်ထုတ်ပါလို့

ခါးတောင်းကျိုက် မဖြုတ်နိုင် ကျုပ်လယ်ယာထဲမှာ ပဲ.....

‘ဟုတ်ပါ့ကွာ ဒီကဗျာလေးက သိပ်အဓိပ္ပာယ်ရှိတာပဲ၊ စောကြည်
ကြားရဲ့ လား နင့်ကိုယူစကတည်းက ငါ့မှာ ခါးတောင်းကျိုက် မဖြုတ်ရ
တာ ခုထိပဲ သိလား၊ ဒီမှာ ကြည့် နင်ဖတ်ကြည့်စမ်း’

‘ဖတ်ပါဘူး’

အဖေက အမေ့ထံ စာအုပ်လှမ်းပေးသည် ကို အမေက မျက်နှာကြီးနီ
ကာ နှုတ်ခမ်းစုလျက် ကမ်းပေးလာသော မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို လက်နှင့်တွ
န်းထုပ်ရင်း ဖတ်ပါဘူးဟု ရှက်စနိုးနှင့် ပလုံးပထွေးပြောလိုက်၏။

‘ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်’

ဆေးလိပ်ကို လိုအပ်သည် ထက်ပို၍ အချက်ပေါင်းများစွာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ တဒေါက်ဒေါက်နှင့် ဆောင့်ချပြီး ခေါင်းကြီးကို ငုံထားလိုက်၏။ အနားတွင် ရှိသောသားကို ရှက်နေဟန်တူသည် ။

‘သားရေ မင်းအစ်ကိုနှစ်ယောက်လဲ အခုထဲက ခါးတောင်းကျိုက် မဖြုတ်နိုင်အောင်ဘဲဟ၊ မင်းလဲကြီးလာရင်ယောက်ျားပီပီ ခါးတောင်းကျိုက်ထားရမှာ ပဲ၊ ခုထဲကကျင့်ထားမလား’

‘ကျင့်စရာမလိုပါဘူး အဖေရ၊ တတ်ပြီသားပဲ’

‘ဟ...အဆင်သင့်ပဲပေါ့’

‘အဟီး’

အောင်ထက်က ဟီးခနဲ သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သောအခါ အမေက လက်ထဲမှ ဆေးလိပ်ကို ဆန်ကောထဲသို့ ပစ်ချလိုက်ရင်း...

‘ကိုအောင်ဘနော် ကလေးကို ဘာတွေပြောနေတာလဲ’

‘ဟ...အမှန်တွေပြောနေတာလေ၊နို့ မဟုတ်ဘူး လား၊ သူလဲ ကြီးလာရင် မိန်းမယူပြီး အဖေတို့ အစ်ကိုတို့လို မိန်းမကို လုပ်ကျွေးရမှာ ပဲ မဟုတ်လား’

ပြီးတို့တို့ မျက်နှာနှင့် ပြန်ပြောလိုက်သော အဖေအား အမေက မျက်စောင်းထိုးကာ မကျေနပ်၍ ရှက်နေ၍ လားမသိ၊ စဉ်းတီတုံးပေါ်မှ ဆေးရိုးများကို ဓားမနှင့် တဒုန်းဒုန်းစင်းနေပြန်၏။

‘ပေး အမေ’

အောင်ထက်က အနား လာပြီး မိခင်လက်ထဲမှ ဓားမကို ဆွဲယူလိုက်

သည်။ မိခင်က မပေးဘဲ....

‘သား နေပူထဲက ပြန်လာတာ နားပါဦး’

‘ရပါတယ် အမေ သားကိုပေးပါ၊ အမေ့ ဖာသာ ဖက်လိပ်ပါ၊ သားတို့က အဲဒီလိုမရဘူး’

သားအမိနှစ်ယောက်၏ ယုယ ကြင်နာမှုကို ကြည့်ရင်း အောင်ဘက

.....

သိပ်ကြင်နာမနေကြနဲ့ ဟေ့၊ နောင်တစ်ချိန်မှာ ပခုံးကောင်းကောင်းနဲ့ ထမ်းရွက်ရမယ့် ကောင်တွေ ဒီမှာ ကြည့် ကဗျာဆရာ ဖြူးစိန်အောင် ရေးထားတာကြည့်လေ၊ ငါတို့ ဖြူးကပဲ၊ အဟုတ်ကို အမှန်အကန်တွေ ရေးထားတာကွ၊ သားသမီးတွေဆိုတာကလဲ ကြင်ယာစုံတော့ သူ့ရိပ်မြုံ ပျော်စမြဲပေမို့တဲ့ လေ’

‘အမလေး ကိုအောင်ဘရယ် တော့မိဘတွေကလေ တော်ငယ်ငယ်က ဒီကောင် မိန်းမကို လုပ်ကျွေးမယ့်ကောင်ဆိုပြီး ပစ်ထားကြတယ်လား’

ငေါ့ပြီးမေးလိုက်သောအခါမှ ဦးအောင်ဘက ပြုံးဖြဖြလုပ်ကာ....

‘ဒါကတော့ အတွယ်အတာသံယောဇဉ်လေကွာ၊ မင်းကိုယူလိုက်မှ ဒီအတွယ်အတာတွေ ရှိလာမယ်ဆိုတာကို ကြိုတင်မှန်းဆပြီးသားပါကွာ၊ အပြစ်အနာမများ ပေါင် ချစ်သဒ္ဓါပွားသူနဲ့ ဖြစ်သလိုရှာစားမယ့်တရားကို မောင်းနှင်ထုတ်ပါလို့ ခါးတောင်းကျိုက်မဖြုတ်နိုင်’

ပြောရင်းဆိုရင်းက အသံနေအသံထားနှင့် ကဗျာပိုဒ်လေးကို ထပ်ရွတ်လိုက်သောအခါ ဒေါ်စောကြည်၏ မျက်နှာမှာ ရဲရဲနီသွားပြီး ရှက်ရှက်နှင့်ရယ်မောလိုက်သည်။ ။

‘တော်ပါတော့ရှင် ... ကျွန်မလက်ကို ဓားနဲ့ ခုတ်မိပါ့မယ်၊ ရှင်ဟာ လေ သိပ်ရွတ် နောက်နောက်နေနိုင်တာပဲ’

ထိုအခါမှ ဦးအောင်ဘအသံတိတ်သွားပြီး ဒေါ်စောကြည်၏ လက်ဖြစ်ဆေးပေါ့ လိပ်ကလေးကို တိုင်မှီကာမိန့်နှင့် မှီ န်းနေ၏။

ဦးအောင်ဘသည် အစဉ်အမြဲ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေတတ်ပြီး ရှက်တတ်လွန်းသောဇနီးကို မထိတထိ စနောက်တတ်သည် ။

ဒေါ်စောကြည်ကလည်း အရှက်သည်းသည် ။ သူများ လယ်သမားသားမယားနှင့်မတူ၊ အိမ်ထဲမှာ သာနေပြီး အချက်အပြုတ်ကို မငြီးမငြူ လုပ်တတ်၏။

အားလျှင် ဆေးလိပ်လိပ်သည် ။ ကြမ်းတိုက်သည် ။ လယ်သမားအိမ်ပေမယ့် ဖြစ်သလိုမနေတတ်။ သန့်ရှင်းနေမှ ကျေနပ်သူဖြစ်သည် ။ ကိုယ်တိုင်လည်း သနပ်ခါးမပြတ်စေရပေ။ ထို့နောက် သားလတ်မွေးသော ကလေးကို ခေါ်ထိန်းပေး၏။

မြေးပင်ရနေသော်လည်း အလှကြိုက်ဆဲ၊ သန့်ရှင်းမှုကို နှစ်သက်ဆဲပင်ဖြစ်သည် ။ သို့ဖြစ်၍ ဦးအောင်ဘသည် ဇနီးအား နေပူစပ်ခါး၌ လုပ်ရမည့် ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်များ ၊ ချွေးထွက်စေမည့်အလုပ်များကို ဘာမျှမခိုင်းဘဲ သူကိုယ်တိုင် သိမ်းကျုံး၍ လုပ်သောကြောင့် မယားကိုချစ်လွန်းသောလူ၊ အလှကြည့်ထားသူဟူ၍ ရွာထဲတွင် နာမည်ကြီးဖြစ်နေလေသည် ။

‘ရှင်မသွားသေးဘူးလား ကိုအောင်ဘရယ်၊ ဖင်လှည့်ခေါင်းလှည့်နဲ့ နေတောင်အတော် မြင့်သွားပြီ’

‘နေပါဦးမစောကြည်ရာ၊ စောပါသေးတယ်’

‘ဒါမှ ဟိုကို မွန်းမတည့်ခင်ရောက်မှာ ပေါ့တော်’

နံနက်ကိုးနာရီအပူရှိန်ကိုကြည့်၍ ဦးအောင်ဘဖင့်နေသည်။ ။

တပေါင်းနေ့မို့ စထွက်ကတည်းက အပူဒီဂရီကို အစွမ်းကုန်မြှင့်ပြီး ထွက်ပြုလာသောနေမင်းကြီးအား ဦးအောင်ဘ အပြစ်မတင်ရက်နိုင်၊ သူ့အချိန်၊ သူ့ရာသီကို ပူမှာ ပဲလောင်မှာ ပဲပေါ့။

ဦးအောင်ဘကိုယ်တိုင်က အပြင်ထွက်ရမှာ ပျင်းနေသည်။ ။ ဘာအလုပ်မှ တော့မရှိ၊ သူ့အပြင် သွားမည်ဆိုလျှင် လှည့်မကြည့်ရအောင် သားကြီး နှစ်ယောက်က အားကိုးရသည်။ ။ အငယ်ဆုံးကောင်က အောက်ထက်က လည်း သူ့ အရွယ်လောက်နှင့် အထိုက်အလျောက် အားကိုးရသည်။ ။

‘ဟူး...နေကလည်း ပူလိုက်တာကွာ’

‘ရှင်အချိန်ဆွဲနေရင် ဒီထက်တောင် ပိုပူဦးမှာ ပေါ့ရှင် ... နွားတွေလဲ နေပူကုန်ပါ့မယ်၊ သွားစရာရှိတဲ့ နေရာကို မြန်မြန်သွားလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး’

ထိုသို့ပြောမှ ပင် ဦးအောင်ဘ ထိုင်ရာမှာ လေးဖင့်စွာထလိုက်သည်။ ။

ရပ်ရွာကိစ္စ၊ သူက ရွာမှာ လူကြီးမို့ ယနေ့ဖြူးမြို့နယ်သွားပြီး အစည်းအဝေးတက်ရမည်။

‘သားထွေးလှည်းပြင်ထားတယ်နော်၊ ဒီမှာ သားအဖေ လွယ်အိတ်ကို ပေးလိုက်၊ မီးခြစ် ယူသွားဖို့ မမေ့နဲ့ ဦးနော် ဆေးလိပ်တော့ထည့်ပြီးပြီ’

ဦးအောင်ဘသည် အပြင်ဆေးလိပ်ကိုမသောက်တတ်ပေ။ ။ ဒေါ်စောကြည်လိပ်ပေးသည့် ဆေးလိပ်ကိုသာသောက်ပြီး ဒေါ်စောကြည် စပ်ပေးသည့် ဆေးစပ်ကိုမှ သဘောကျသူ ဖြစ်၏။

‘အဖေ၊ အသင့်ဖြစ်ပြီ’

‘အေး...အေး’

အိမ်အောက်မှ လှမ်းအော်သောသားအား အသံပြန်ပြုပြီး....

‘အပြစ်အနာမများ ပေါင် ချစ်သဒ္ဓါပွားသူနဲ့ ဖြစ်သလိုရှာစားမယ် တရားကိုမောင်းနှင် ထုတ်ပါလို့ ခါးတောင်းကျိုက်မဖြုတ်နိုင်’

ပျက်ချော်ချော်နှင့် ဒေါ်စောကြည်နား တိုးတိုးလေးကပ်လိုက်သဖြင့် ဒေါ်စောကြည်က ပြုံးလျက် မာန်လိုက်သည်။

‘ကဲကြွ....ကိုယ်တော်ချော၊ နေပူနေလို့ ခေါင်းကိုက်နေဦးမယ်၊ ရော့...ဦးထုပ်’

ဒေါ်စောကြည်က ဦးအောင်ဘခေါင်းပေါ်သို့ သနပ်ဖက်ဦးထုပ်လေး တင်ပေးလိုက်သည်။

‘မိန်းမကလည်း နှင်ချည်းပဲနှင်နေတာကိုး၊ သွားမှာ ပေါ့ဟ၊ တစ်ခါ တလေ ကိုယ့်မိန်းမနဲ့ မခွဲချင်လို့ ပါ’

‘ကြည့်စမ်း၊ သေခါနီးမှ အရိုးတွန်နေပြန်ပြီ’

ဦးအောင်ဘ၏ ကျောကုန်းကို အုံးခနဲနေအောင်ထုလိုက်ရာ ဦးအောင်ဘက သဘောကျစွာ ရယ်မော၍ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေသည်။

ဒေါ်စောကြည် ရှက်ပြီးလေးပြီးရင်း ခင်ပွန်းသွားရာ နောက်သို့ မသိမသာလိုက်ကြည့်မိ၏။

ဦးအောင်ဘသည် အောင်ထက်အသင့်ပြင်ပေးထားသော လှည်းပေါ်သို့ လွှားခနဲ ခုန်တက်လိုက်ပြီး အိမ်ဘက်ဆီသို့ ပြန်လှည့်ကြည့်ရာ ဒေါ်စောကြည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် လက်ကလေးပြကာ စသွားပြန်၏။

အသားညိုညို အရပ်မြင့်မြင့် လူညိုထွားကြီး ခင်ပွန်းသည် ကိုကြည့်
၍ ဒေါ်စောကြည်ရင်ထဲ သိမ့်ခနဲနွေးသွားသည်။ ။ ငယ်ပေါင်းမို့ မိမိအား
လွန်စွာ ဂရုစိုက်၏။ မြေးရသည့်တိုင်အောင် ယုယကြင်နာဆဲပင်.....

ဒေါ်စောကြည်သည် မိမိမြင်ကွင်းမှ လှည်းကလေး
ပျောက်ကွယ်သွားသည် အထိ ငေးကြည့်နေမိ၏။ ပြီးမှ ဆေးလိပ်ဗန်း
နားသို့ ပြန်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ။ ဆေးပြင်းပြင်းမှ ကြိုက်သော ခင်ပွန်းသ
ည် အတွက် ကိုယ်တိုင်အပင်အပန်းခံကာ လိပ်ပေးခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ခင်ပွန်းသည် အတွက် ဆေးလိပ်လိပ်သော အလုပ်သာရှိသည် မို့ နေ့
လယ်အားလျှင် ဆန်ပြာ၊ ဆေးလိပ်လိပ်ရုံသာ၊ တောသူဆိုပေမယ့် မိဘ
လက်ထက်ကတည်းက အစ်မများ အစ်ကိုများ ၏ အလယ်မှာ အထွေး
ဆုံးမို့ ဘာမှ မလုပ်ရ၊ သက်ကယ်ပင်မပစ်တတ်ပေ။

ထို့ပြင် သားကြီးနှစ်ယောက်ကလည်း အားကိုးရ၏။ ဖခင်၏ ဘယ်
လက်ရုံး၊ ညာလက်ရုံးပင် ဖြစ်သည်။ ။ ကျော်လှရွာ၌ ဦးအောင်ဘတို့ လ
ယ်ကစံပြဖြစ်သည်။ ။ စပါးအတွက်အများ ဆုံးသော လယ်ပင် ဖြစ်၏။
သားအကြီးဆုံး အောင်ကြီးမှာ အိမ်ထောင်မကျသေး၍ ဖခင်၏ အားအ
ထားရဆုံးပင်ဖြစ်သည်။ ။

ထိုမျှမက ရပ်ရွာ၏ သာရေးနာရေး၊ လူမှုရေးများကို သားအဖတ
တွေမှာ တက်ညီလက်ညီ ဝိုင်းဝန်းကူညီပေးသောကြောင့် တစ်ရွာလုံး၏
အားထားခြင်းခံရသော ရပ်ရွာအချစ်တော်ပင် ဖြစ်၏။

‘အမေ’

ရုတ်တရက် အတွေးလေးတန့်သွား၏။ ချွေးမ မမြရီက ခုနစ်လသား
ဝတစ်တစ်မြေးငယ်အား ပုဆိုးလေးနှင့်အုပ်ကာ အိမ်လှေကားမှ တက်
လာ၏။

‘အမေသားက ငရုတ်သီးကြော်စားချင်တယ်ဆိုလို့ လုပ်ပေးမလို့ အမေ ကလေးကို ညှော်မှာ စိုးလို့ ’

‘အေး အေး...ငါ့မြေးကြီးက အိပ်ချင်နေပြီလား’

လက်မှ ဆေးမှုန့်များကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်နှင့် ပွတ်ခါပြီး တိုင်မှာ ချည်နှောင်ထားသော ပုဆိုးပိုင်းစုတ်နှင့် လက်ကိုသုတ်ပြီးမှ ကလေးကို လှမ်းယူလိုက်၏။

‘ခုပဲ နို့တိုက်ပြီးပြီအမေ၊ သိပ်လိုက်ရုံပါပဲ’

မြရီက ကလေးကိုပေးလိုက်ပြီး ထုတ်တန်းတွင် တင်ထားသော စောင့်ပုခက်ကို ဆွဲချကာ ကလေးသိပ်ရန်အတွက် အသင့်ပြင်ပေးပြီး အိမ်အောက်ပြန်ဆင်းသွား၏။

ဒေါ်စောကြည်က မြေးအားချီကာ ‘အိုအေး’ နှင့် ပါးစပ်မှ ရွတ်ပြီး သိပ်နေ၏။

ဒေါ်စောကြည် သီချင်းမရပေ။ သို့ဖြစ်၍ အိုအေးအေးနှင့်ပင်သိပ်ပြီး တစ်ခါတစ်ရံ ကြောင်ကြီးရဲ့ မြီးတံတို အဆီကိုစားပါလို့ အသားကိုမျိုဟူသော သီချင်းလေးကိုသာ အထပ်ထပ်ဆိုသိပ်လိုက်၏။ ကလေးအိပ်ပျော်သွားသောအခါ ကလေးပုခက်နားထိုင်ကာ မရပ်အောင် ကြိုးနှင့်ဆွဲ၍ ပေးပြီး ဆေးလိပ်ထိုင်လိပ်လိုက်၏။

ဘွားအေတစ်ဦး၏ အလုပ်မှာ မြေးပုခက် လွှဲပေးရန်သာဖြစ်သည် ။ သို့သော် ချွေးမမြရီက တော်ရှာသည် ။ ကိုယ့်ကလေးကို နိုင်အောင်ထိန်းသည် ။ တော်ရုံ ယောက္ခမလက်ထဲ မထည့်ပေ။ ဒေါ်စောကြည်ကသာ မြေးအား ချစ်လွန်း၍ ခေါ်ယူနေရ၏။

အောင်လတ်တစ်ယောက် မိန်းမရ ကံကောင်းသည် ဟု ဆိုရပေမည်။

ဦးအောင်ဘ ကိုယ်တိုင်ကလည်း စိတ်ကြိုက်ချွေးမဖြစ်၍ လိုလိုချင်ချင် တောင်းရမ်းကာ ပေးစားထားခြင်းပင် ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် သားကြီးအောင်ကြီး၏ ချစ်သူကိုမူ ဦးအောင်ဘ သဘော မတွေ့လှပေ။ အောင်ကြီး၏ ချစ်သူ ညွန့်ကြည်သည် ရုပ်လှသလို မာနကြီး၏။ ယခင်က သူကြီးဟောင်း၏ သမီးဖြစ်သောကြောင့် ဥစ္စာမာ န်တက်လှသည် ။

ထို့ပြင် ယနေ့ခေတ် ရွာသူကြီးဖြစ်သော ဦးအောင်ဘကို မကျေနပ် နေသူဖြစ်သည် ။ ဦးအောင်ဘကလည်း ညွန့်ကြည်တို့ သားအမိအား ငွေ ရှင်ကြေးရှင် မိသားစုဟု ဆိုကာမကျေနပ်ပေ။

သို့သော် ညွန့်ကြည်မိဘများကမူ အောင်ကြီးကိုတော့ လက်ကြောတင်းအောင်လုပ်သူ၊ အလုပ်ကြိုးစားသူအဖြစ်ဖြင့် အောင်ကြီး၏ လုပ်ရည် ကိုင်ရည်ကို သဘောကျသည် ။ တစ်သက်လုံး ခိုင်းကောင်းမည့် သားမက်အနေဖြင့် သမီးနှင့် သဘောတူထား၏။

ဦးအောင်ဘကမူ ‘ငါကြိုက်တဲ့ မိန်းမမှ တောင်းပေးမယ်၊ ငါမကြိုက်ရင် တောင်းမပေးဘူး’ ဟု ပြောထား၍ အောင်ကြီး မလှုပ်ရဲသေး။ လူကြီးချင်းကလည်း အဆင်မပြေ၍ အငယ်ကောင် အောင်လတ် အိမ်ထောင်ကျကာ သား တစ်ယောက် ရသည့်တိုင်အောင် အောင်ကြီးကား မလှုပ်ဝံ့။ ထို့အပြင် သူကြီးဟောင်း၏ သမီးကို တောင်းယူရန်မှာ တင့်တယ်ပြီး အဖိုးတန်ပစ္စည်းများ နှင့် တောင်းရမ်းနိုင်ရန်အတွက် အောင်ကြီးမှာ ကြိုးစား၍ စုထားသည် ။

‘အမေ အဖေသွားပြီလား’

မြေးအား ပုခက်လွှဲပေးရင်းက စဉ်းစားနေသဖြင့် အောင်ကြီးမေးစကားကို မကြားလိုက်ပေ။

အောင်ကြီးက ဆက်မပေးတာဘဲ ပုခက်လွှဲနေသော မိခင်အား တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ထွက်လာခဲ့၏။ ရင်ထဲမှာ မရွှင်မပြလေး ဖြစ်သွားသည် ။ မြေးဦးဆိုတာ သားကြီးကမွေးမှ မြေးဦးဖြစ်ထိုက်သည် ။ ခုတော့ မိမိမှာ ညွန့်ကြည်ကို ယူရန်ကြိုးစားရဦးမည်။ ငွေရေးကြေးရေးကအစ မိဘနှစ်ဦး ပြေလည်အောင် ဖန်တီးရပေဦးမည်။

အောင်ကြီးက နွားနှစ်ကောင်အား တင်းကုပ်ထဲမှာ ပင် ချည်လိုက်ပြီး

....

‘ညီလေး နွားတွေကို ရေတိုက်ပါဦး’

ညီငယ်အားမှာ ပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့သည် ။ နွေနေကချစ်ချစ်တောက်ပူလောင်ဆဲ ဖြစ်၏။ အဝေးဆီမှ ရိုးပြတ်ပြတ်ဝါကြန်ကြန်များက အပူရှိန်ကြောင့် တွန့်လိမ်ဆဲ။

အိမ်ရှေ့ လက်ပံပင်ကြီးမှာ ရဲရဲတောက်နေပြီးတစ်ခါတစ်ရံ ဆက်ရက်အုပ်များ ရောက်လာကာ ဆူညံစွာ ဝိုင်းဖွဲ့စားသောက်သောကြောင့် လက်ပံပွင့်များက မြေပြင်ပေါ်သို့ တဖြုတ်ဖြုတ် ကြွေကျလာ၏။ ကောက်ယူ၍ မကုန်နိုင်အောင်ပင် ဖြစ်သည် ။

တစ်ရွာလုံးက ကလေးလူကြီးပါမကျန် ဤလက်ပံပင်မှ လက်ပံခေါင်းကြီးများကို နှစ်သက်စွာ ကောက်ယူသွားတတ်ကြသည် ။

သည် မနက်က ပင်လယ်ငါးရှူနှင့် လက်ပံခေါင်းကို ချဉ်ရည် ချက်ကျွေးသော အမေ့လက်ရာကို သားအဖ သုံးယောက်မှာ ခေါင်းမဖော်တန်း စားရသေးသည် ။

အောင်ထက်က မနက်စောစောကပင် အမေလွဲထား၍ ပြောင်နေသော မြေပြင်ပေါ်သို့ လက်ပံပွင့် ကြွေကျသည် ကို ငေးနေရာမှ

အစ်ကိုကြီး ခိုင်းသွားသောနွားအား ရေတိုက်ရန် ထလာလိုက်၏။

‘ညီလေးရေ ထမင်းစားပြီးပြီလား’

‘ပြီးပါပြီ အစ်ကို’

ခြေရင်းအိမ်မှ အောင်လတ်က လှမ်းအော်လိုက်၏။ သူတို့ က ခုမှ ထမင်းစားမည်ဖြစ်သည် ။

‘အဖေသွားပြီလား’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ရေစုတ်စက်အတွက် ဒီဇယ်ကုန်နေတာ အဖေ သတိရပါ့မလားကွာ’

‘အဖေက မမေ့တတ်ပါဘူး။ ရမှာ ပေါ့’

‘အေးလေ ရပါစေပဲ၊ တစ်စက်မှ မရှိတော့ဘူး၊ အစ်ကိုကြီးရော ပြန်လာပြီလား’

‘လာပြီ အခုတင်ပဲ ထွက်သွားတယ်’

‘သူ ဟိုကိုသွားမှာ ပဲ’

ဟိုကိုဆိုသည် မှာ ညွန့်ကြည်အိမ်ကိုသာ ပြောခြင်း ဖြစ်ကြောင်း အောင်ထက် သိလိုက်၍ သက်ပြင်း ခိုးချမိသည် ။ ညွန့်ကြည်ကို မရိုးတော်ရမှာ အလိုလို ကြောက်ရွံ့နေမိ၏။

‘ဟင်....တော့ဟာကလဲ ဟုတ်မှ ဟုတ်သေးရဲ့ လားတော်’

‘နင့်အဘ မဟုတ်ရအောင် ငါကပဲ လီဆယ်သလိုလိုပဲ မင့်စကားက

ကွာ’

ဦးအောင်ဘက စိတ်တိုတိုနှင့် ပြန်ပြောလိုက်သောအခါ ဒေါ်စောကြည်က မျက်စောင်းထိုးလိုက်ရင်းက....

‘မနွေကပဲ မြို့နယ်အစည်းအဝေးက ပြန်လာတယ်၊ ဒီနေ့ပဲ ခရီးထွက်ရမယ်ဆိုလို့ ပါ၊ ကဲ.... ဘယ်နှစ်ရက်ကြာမလဲ ကျုပ်က ဆေးလိပ်ဘယ်နှစ်လိပ် ထည့်ပေးရမှာ လဲ’

‘ပြောလို့ မရဘူး မစောကြည်၊ သုံးရက်ကြာချင်၊ ကြာမယ်၊ အခုဟာက မြို့နယ်ကလူကြီးတွေနဲ့ ပဲခူးသွားပြီး ထွန်စက်သွားယူရမှာ ၊ ဟိုမှာက စက်အဆင်သင့် ဖြစ်နေရင်မြန်မယ်၊ အဆင်သင့်မဖြစ်သေးရင် ကြာမယ်၊ ငါတို့ ကျေးရွာအုပ်စုအတွက် တစ်စီးရမယ်လို့ ပြောတာပဲ၊ ထွန်စက်ရတော့ လယ်ထွန်ရတာ သက်သာတာပေါ့ဟာ’

ဦးအောင်ဘသည် လုပ်ငန်းကိစ္စဆိုလျှင် အစဉ်အမြဲတက်ကြွနေတတ်သဖြင့် ဒေါ်စောကြည် ဘာမျှထပ်မမေးတော့။ ဦးအောင်ဘ ဤကဲ့သို့ မကြာခဏ ခရီးထွက်နေရသဖြင့် ဒေါ်စောကြည်၏ တာဝန်မှာ ဆေးလိပ်ကို များများ ထည့်ပေးနိုင်ရေးသာ ဖြစ်၏။

‘သားတို့ အဖေကို စောင့်မနေနဲ့ နော်၊ နေကြာခင်းကို ရေစုပ်စက်နဲ့ ရေတင်ထားလိုက်တော့၊ ပြီးတော့ပိုးကိုက်ကြည့်ဦး၊ ပိုးအရိပ်မြင်ရင်တော့ ဆေးဖျန်းဖို့ မမေ့နဲ့ ဦးနော်၊ ပိုးကြည့်တဲ့ တာဝန်က သားထွေးတာဝန်ယူကွာ၊ မနက်စောစောနဲ့ ညနေ မမှောင်ခင်ကြည့်၊ နေ့တိုင်းကြည့်ရမယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ အဖေ’

ဦးအောင်ဘသည် ခရီးမထွက်ခင်၌ သားများကို တတွတ်တွတ် မှာ

နေသည် ။

‘ရေတင်ရင် သတိထားဦး၊ လိုအပ်သလောက်ပဲတင်နော်၊ တော်ကြာ
ရေလျှံသွားရင် ဓာတ်မြေဩဇာတွေ အလကားမျောကုန်ဦးမယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့အဖေ’

သားကြီးနှစ်ယောက်က ပြိုင်တူဖြေလိုက်၏။ အောင်လတ်၏ သားငယ်က
ဘိုးအပေါင်ပေါ်သို့ ကုတ်ကပ်တက်နေသဖြင့် ဦးအောင်ဘက ယုယုယယ
ချီလိုက်ရင်း.....

‘မင်းကွာ...အခုတလော ငါမချီတာကြာလို့ ငါ့ကိုသတိပေးနေတာ
လားကွ၊ အေးကွာ အလုပ်တွေဆက်နေတော့လဲ မင်းကို မချီအားတော့
ဘူးပေါ့ကွာ၊ ဘိုးဘိုး ပြန်လာမှ အများကြီးချီမယ်နော်’

ဦးအောင်ဘက မြေးအားချီရင်း တတွတ်တွတ်နှင့် ပြောကာ ပါးဖောင်းဖောင်းလေးကို
တရွတ်ရွတ် နမ်းနေ၏။ အောင်ကြီးက မျက်နှာလွှဲပြီး အဝေးကိုငေးနေသည် ။

‘ကဲ...သားထွေးက အဖေ့ကို လိုက်ပို့ဦးကွာ၊ အပြန်မင်းဖာသာမင်း ပြန်လာခဲ့၊
အဖေ မျိုးစပါးတစ်အိတ် တင်ပေးလိုက်မယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ အဖေ’

အောင်ထွေးက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည် ။ လှည်းပြင်ရန်အတွက် ဖြစ်၏။

အောင်ကြီးကလည်း မယောင်မလည် လိုက်ဆင်းလာခဲ့သည် ။

‘ပေးအဖေ ကလေးကိုပေး၊ တော်ကြာ အဖေ လှည်းကိုမြင်နေရင်မလိုက်ရလို့ ငိုနေဦးမယ်’

မြရီက ကလေးကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ဦးအောင်ဘက တရွတ်ရွတ် နမ်းမဝနိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။ ကလေးကလည်း တခစ်ခစ်ရယ်မောနေသည်။

‘ဒါပေါ့ အတွယ်အတာလေးတွေဆိုတာ’

ကလေးကိုလွှတ်ပေးလိုက်သဖြင့် အောင်လတ်တို့ ဇနီးမောင်နှံ ထွက်သွားသောအခါ ဒေါ်စောကြည်က သက်ပြင်းရှည်ကြီးချပြီး....

‘ရှင်လဲ အခုတလော သိပ်ပင်ပန်းတာပဲ၊ နောက် လေးနှစ်သက်တမ်းမှာ ဝင်အရွေးမခံပါနဲ့ တော့ရှင်၊ အိမ်မှာ ကို အေးအေးနေရတယ်မရှိပါဘူး’

‘မင်းကလဲကွာ’

ဦးအောင်ဘသည် သူ့ အလုပ်ကိုဝင်ပြောသည် ကို မကြိုက်ချင်။ သို့ဖြစ်၍ ဒေါ်စောကြည်ခေါင်းကို လှမ်းထုလိုက်သည်။

‘လုပ်ပြန်ပြီ၊ ခေါင်းကိုပဲ ခေါက်နေတာပဲ၊ အသက်တွေကဖြင့် မငယ်တော့ဘူး၊ ငယ်ငယ်ကအကျင့်ကို မဖျောက်နိုင်တော့ဘူးလား’

‘ချစ်စနိုးလေးပါ မိန်းမရာ၊ ကိုယ့်မြေ ကိုယ့်ရွာ ကိုယ့်အချစ်ကိုဖြင့် ပစ်ခွာကာ လွတ်ရာမသွားနိုင်ဘူး၊ အပြစ်အနာမများ ပေါင် အချစ်သဒ္ဓါပွားသူနဲ့ ဖြစ်သလိုရှာစားမယ်’

‘တော်စမ်းပါ ဒီမှာ ဆေးလိပ်ကို အလိပ်သုံးဆယ် ထည့်ပေးလိုက်တယ်၊ ကြည့်သောက်ပေါ့၊ ဆေးစပ်တာပြင်းတယ် ကောင်းတယ်ဆိုပြီး လူတကာ တိုက်နေလို့ တော့ တော်ပဲငတ်မှာ ပဲ၊ ကျုပ် အိမ်မှာ ရှိတာပဲထည့်ပေးလိုက်တာ ကျုပ်က တော့အတွက်ပဲ ဆေးလိပ်လိပ်နိုင်တာ အများ အတွက်တော့ မလိပ်နိုင်ဘူးတော်ရေ’

ဦးအောင်ဘအကြောင်းကို သိသူမို့ ဒေါ်စောကြည်က တွန့်တိုစွာ မှာ
လိုက်သည်။ ။ မမှာ ၍ လည်း မဖြစ်၊ လိပ်သောဆေးလိပ်ကို ကြွားချင်သ
ကဲ့သို့ ဆေးလိပ် ကောင်းကောင်း ကို မျှဝေသောက်ချင်တတ်သော အကျ
င့်ကြောင့် ထည့်ပေးလိုက်သည့် ဆေးလိပ်မှာ ဘယ်သောအခါမှ
ပိုပြန်မပါလာသလို မလောက်မင ဆေးလိပ်ငတ်ခဲ့ရသည် သာ ဖြစ်သည်
။

‘အပြစ်အနာ မများ ပေါင် အချစ်သဒ္ဓါပွားသူနဲ့’

‘အဖေ လှည်းပြင်ပြီးပြီဗျ’

‘ဪ... အေးအေး’

ဦးအောင်ဘက အသက်လေးဆယ်ရှိသည့်တိုင် အသားအရေတင်းတ
င်းနှင့် လှမြဲ လှနေသော ဒေါ်စောကြည်၏ ပါးတစ်ဖက်ကို လက်နှင့် အ
သာပုတ်ကာ....

‘အပြန်ကြရင် ပဲခူးက နှုတ်ခမ်းနီနဲ့ ပေါင်ဒါ ဝယ်လာမယ်၊ မိန်းမ အ
ပျိုလုပ်ရအောင်’

‘တော်ပါ’

‘ပါတိတ်လဲ ဝယ်လာမယ်’

လက်ကလေးတပြုပြန်နှင့် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားသည်။ ။ ဦးအောင်ဘသ
ည် ချစ်ဇနီးအား အဝတ်အစားကအစ လိုက်ဝယ်ပေးပြီး လှအောင်ဆင်
ပေးသူပင်ဖြစ်သည်။ ။

အောင်ထက်က လှည်းပေါ်မှာ အဆင်သင့် ထိုင်ရင်းက ဖခင်အား
စောင့်နေသည်။ ။

ဦးအောင်ဘသည် ပြတင်းပေါက်မှာ ငုတ်တုတ်ကလေး ထိုင်ကြည့်နေသော ဒေါ်စောကြည်ကို လက်ကလေးတပြုပြန်နှင့် စ နောက်သွားသေး၏။ ဒေါ်စောကြည်က မျက်စောင်းတခဲခဲနှင့် ကြည်နူးစွာ ပြုံးတုံ့တုံ့လေးလုပ်နေ၏။ ဒါကြောင့် လည်း ရွာထဲက အတင်းစကား ဆိုကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ။

‘ကိုအောင်ဘတို့ များ မိန်းမကိုချစ်လိုက်တာ လွန်ရော၊ ကလေးကလားကိုနိုင်လွန်းတယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ မိန်းမရှိခိုး သွားမကျိုးတာ၊ သူ့မြင်မှပဲ သဘောပေါက်တော့တယ်၊ မစောကြည်ကလဲ လင်အတွက်ဆို မမောမပန်းဘူး၊ ဆေးလိပ်လိပ်ပေးရ၊ ဟင်းကောင်းကောင်း တွေချက်ကျွေးရနဲ့ အပေးအယူမျှနေရဲ့ ’

ဒေါ်စောကြည်က ဦးအောင်ဘကို ရှက်စိတ်နှင့် မာန်မဲနေသော်လည်း တကယ်တမ်းကျတော့ ‘အသက်မကြီးတကြီးပေမို့ ရမ္မက်မီးမှာ မလောင်ကျွမ်းလဲ အဆောင်ခန်းမှာ သူမရှိလျှင် နေမထိ ထိုင်မသာပေါ့’ ဆိုသကဲ့သို့ ဦးအောင်ဘမရှိလျှင် ရင်ထဲမှာ လွတ်ဟာလျက် ဆေးလိပ်ကိုသာ ဖိလိပ်နေရသည်။ ။

‘အမေရေ...အမေ့မြေးယူပါဦး၊ ကျွန်တော် လယ်ထဲသွားမလို့ ၊ ဟိုမှ မြရီက အဝတ်တွေ လျှော်နေလို့ ’

‘ဟဲ့...လယ်ထဲသွားပြီး ဘာလုပ်မလို့ လဲ’

‘နေကြာအတွက် ရေတင်ဖို့ ကြည့်မလို့ လေ၊ ကိုကြီးသွားနှင့်နေပြီ’

နေကြာစိုက်သည် ကိုတော့ သိသည်။ ။ ဘယ်လိုစိုက်သည် ရေ ဘယ်လိုသွင်းသည် ကို မသိ။ နေကြာခင်းဘက်သို့လည်း တစ်ခါမျှပင် မရောက်ဖူးခဲ့ပေ။ သိရန်လည်း မလိုအပ်ပေ။ အိမ်မှာ နေ၍ ထမင်းဟင်း ချက်သည် ဆိုသော်လည်း ဆီ၊ ဆန်၊ ဆား၊ ကြက်သွန်ကအစ အကုန်လုံး အပြု

ည့်အစုံ၊ ဟင်းလျာအတွက်လည်း မပူရပေ။ ဦးအောင်ဘကသာ ရောက်
လေရာအရပ်မှာ ဟင်းလျာ ဝယ်လာပေး၏။ ဒေါ်စောကြည်အဖို့ တစ်ပ
တ်နေလို့ တစ်ခါပင် အပြင်မထွက်ရအောင် အစစ လိုလေသေးမရှိ။

မြေးကိုထိန်းရင်းက ခင်ပွန်းအကြိုက် ဆေးလိပ် လိပ်ရင်း အချိန်တွေ
ကုန်လွန်ခဲ့သည် ။ ဦးအောင်ဘသည် ဒေါ်စောကြည်အတွက် အကောင်း
ဆုံး ဘဝကြင်ဖော်ဖြစ်ပြီး လက်ညှိုးညွှန်ရာ ပြီးပြည့်စုံခဲ့သည် ။

‘ငါ့မြေးကြီးက ဘာလို့ ငိုမဲ့မဲ့ ဖြစ်နေရတာတုန်း၊ မင်းအဘိုးကို လွမ်း
လို့ လားဟေ့...’

မြေးအားချောမြူရင်းက ‘အို...အေး...အေ’ ဟု ပါးစပ်မှ ရေရွတ်ရင်း
ခင်ပွန်း ဦးအောင်ဘကို မြင်ယောင်ကာ လွမ်းသလိုလို ခံစားလိုက်ရ၏။
ခါတိုင်းလဲ ခွဲနေကြပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အခုတလောမှ ဒီအဘိုးကြီး ဘာစိတ်
ကူးတွေပေါက်ပြီး ခါးတောင်းကျိုက် မဖြုတ်ချင်သူ၊ ကဗျာကို ထပ်တလဲ
လဲရေရွတ်ရင်း ရွတ်နောက်နောက်တွေ လုပ်နေရတာလဲမသိ။

ထိုစဉ်လည်းပြန်ဝင်လာ၍ ရင်ထဲ ထိတ်သွား၏။ အောင်ထက် တစ်
ဦးတည်း နှင်လာ၍ ကမန်းကတန်း အိမ်ပေါ်မှ ဆင်း လာပြီး....

‘ဟဲ့ ... ဘာတုန်းသားထွေးရဲ့ ...’

‘အဖေက လှည်းကြိုနဲ့ လိုက်သွားလို့ ကျွန်တော့်ကို ပြန်လွှတ်လိုက်
တာပါအမေ’

‘ဪ...အေး...အေး...’

ဒေါ်စောကြည် သက်ပြင်းချပြီး အိမ်ပေါ် ပြန်တက်လာခဲ့၏။ ဘာလို့
များ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားရပါလိမ့်ဟု ကိုယ့်ကိုကိုယ် အံ့သြသွားမိသ
ည် ။

အနည်းငယ် အရှိန်တန့်သွားသော ပုခက်ကို အသာ လှုပ်လွှဲလိုက်သည်။ ။

‘အမေ ကိုကြီးနဲ့ ကိုလတ်တို့ နေကြာတွေ ရေတင်မလို့ တဲ့ ၊ ကျွန်တော် သွားကူလိုက်ဦးမယ်နော်’

‘နေပူပါတယ် လူလေးရယ်၊ သူတို့ ကို ကူစရာမှ မလိုတာ၊ တော်ကြာပြီးသွားမှာ ပဲ၊ သားဖာသာ အေးအေး ဆေးဆေး နေပါဦးလား’

မိခင်က တားမြစ်လိုက်၍ မသွားတော့ဘဲသောက်ရေအိုးနှင့် သုံးရေအိုးများကိုဖြည့်ရန် အတွက် ရေပုံးဆွဲ၍ ဆင်းသွားသည်။ ။ သူ့အရွယ်နှင့် သူ့ တာဝန် ယူတတ်သော အောင်ထက်နောက်ကျောကို ငေးကြည့်ရင်းက ကျေနပ်ပီတိ ဖြစ်မိသည်။ ။

အသက် (၃၀) နှစ်သာ ရှိသေးပြီး အစ်ကိုများ နှင့် မိဘက အလိုလိုက်သော်လည်း အနိုင်ယူ နွဲ့ခြင်းမရှိဘဲ အေးအေးဆေးဆေးနှင့် သူလုပ်နိုင်သည့် အလုပ်ကို လုပ်သည်။ ။ ဖခင်ကဲ့သို့ မိခင်ကို ဂရုတစိုက်နှင့် ညာတာတတ်၏။ ကူညီတတ်၏။ မိခင်လုပ်ရမည့်အလုပ်များကို ဝင်၍ ကူညီတတ်သည်။ ။ ဟင်းရွက်ခြွေ၊ ငရုတ်သီးထောင်း၊ ဆန်ရွေးကအစ အကူအညီပေးတတ်သည်။ ။

ဦးအောင်ဘနှင့် ဒေါ်စောကြည်က သားထွေးအား ပညာတတ်စချင်သည်။ ။ သားတွေအားလုံး သူ့ကဲ့သို့ လယ်တောထဲမှာ ပင် စာကြိုးစားရန် မကြာခဏ တိုက်တွန်းခဲ့၏။

သားအကြီး နှစ်ယောက်စလုံးက စာကို ကောင်းစွာမသင်ဘဲ ဖခင်အလုပ်တွင် ပိုင်းကူရင်း စိတ်ပါလာသဖြင့် ကျောင်းထွက်ကြ၏။ ယခုအောင်ထက်မှာ တစ်နှစ်တစ်တန်း မှန်မှန်အောင်ကာ ရှစ်တန်းရောက်နေပြီဖြစ်သည်။ ။

‘ဟော...အစ်ကိုကြီးတို့ တောင် ပြန်လာကြပြီ၊ ကိုကြီး...ရေတွေတက်နေပြီလား’

ခြံဝင်းထဲဝင်လာသော အောင်ကြီးနှင့် အောင်လတ်ကို ဆီးကြိုကာ လှမ်းမေးလိုက်၏။

‘အေး...တက်ပြီကွ’

‘ဟေ့ကောင်...မင်းက အဖေ့ ကိုပို့တာ မြန်လှချေလား’

‘လှည်းကြုံနဲ့ ပါသွားလို့ ကျွန်တော်ပြန်လာတာဗျ’

‘ခွေးကောင်...နေပူကြီးထဲ ရေခပ်နေလား၊ ငါတို့ တောင် နေပူလို့ ခဏပြန်လာတာ၊ အပေါ်တက်စမ်းကွာ’

အောင်လတ်က မျက်နှာမှ ချွေးများကို ခါးတွင် စီးထားသော ပုဆိုးနှင့် ဖြေ၍ သုတ်လိုက်ရင်း ညီထွေးအားခြေနှင့်လှမ်းခတ်ကာ ကရုဏာဒေါသနှင့် ဆူလိုက်၏။

‘ခဏလေးပါအစ်ကိုလတ်ရ၊ သောက်ရေနည်းနေလို့ ပါ’

သားနှစ်ယောက် ပြန်လာသည် ကိုမြင်၍ ရေနွေးထထည့်သော ဒေါ်စောကြည် ပြန်ဝင် လာပြီး

‘ရေတွေ အများကြီးရရင် ညနေမှာ နင့်အဖေငှက်ပျောတောဘက်ကို ရေနည်းနည်း တင်စမ်းကွယ်၊ ညကသူပြောတယ်၊ ငှက်ပျောပင်တွေ ရေခြောက်နေတယ်တဲ့ ’

‘ဟုတ်ကဲ့ အမေ’

အောင်လတ်က အဖြေပေးလိုက်ရင်း ရေနွေးမသောက်အားသေးဘဲ ပုခက်တွင်းမှ သားငယ်လေးကို ငုံ့နမ်းလိုက်၏။

‘ကဲ...ကလေးနိုးတော့မှာ ပဲ၊ သားကိုယ်ကချွေးတွေနဲ့ ၊ မြေးကြီး ညစ်ပတ်ကုန်ပြီ၊ ဒီမှာ ရေနွေးလာသောက်ဦး’

ကလေးလွန်သွား၍ ပုခက်ကို ဆက်လွှဲပေးရင်း သားငယ်မျက်နှာကို တစ်မ့်စိမ့်ကြည့်နေ၏။ မိခင်က သားနှစ်ယောက်အတွက် ရေနွေးငွေ့ပေးလိုက်သည် ။

နွေနေ ပူလောင်လွန်းသော်လည်း ဒေါ်စောကြည်တို့ ခြံဝင်းလေးသည် အုန်းပင်ရိပ်၊ သရက်ပင်ရိပ်များ နှင့် လွန်စွာ အေးမြနေ၏။

ထို့အပြင် အရိပ်ထဲတွင် အေးချမ်းစွာ နေရသော ဒေါ်စောကြည်အဖို့ ဤလောကကြီးတွင် သားသမီး မြေးများ နှင့် ပြည့်စုံလုံလောက်နေပြီး အရာရာတိုင်းမှာ အေးချမ်းသာယာလွန်းလှသဖြင့် သောကဟူသည် မှာ ဘာလဲဟု မေးရလောက်အောင်ပင်...။

ခြွေလျက်

‘ဟင့်အင်း...မဟုတ်နိုင်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး ’

ရုတ်တရက် သတိလက်လွတ်ဖြစ်ပြီး အိမ်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းသွားသည် ။ နားထဲတွင် နွားချူသံများ ၊ နွားငေါက်သံများ ၊ လှည်းဝင်ရိုးအီသံများ ဆူညံလျက်။

‘အမေ...အမေ’

အောင်ထက်က မိခင်နောက်မှ အတင်းပြေးလိုက်လာ၏။ အရွယ်
ရောက်ကာစ လူပျိုပေါက်၏ အပြေးကား မိခင်၏ ကမူးရှူးထိုးအပြေးကို
မမိနိုင်ပေ။

‘လုပ်ပါဦး၊ အမေ့ကို ဖမ်းထားကြပါ၊ ဆွဲထားကြပါ၊ အမေ ဘယ်သွား
မလို့ လဲ အမေ’

ဒေါ်စောကြည် နားထဲတွင် ဘာမျှ မကြားရတော့ပေ။ ရွတ်နောက်
နောက်နှင့် ကဗျာတိုစများကို တစ်တွတ်တွတ်ရေရွတ်နေသည့် ခင်ပွန်း
သည် ဦးအောင်ဘ၏ အသံများကိုသာ ကြားနေရသည် ။

‘ကိုယ့်မြေကိုယ့်ရွာ ကိုယ့်အချစ်ကိုဖြင့် ပစ်ခွာကာ လွတ်ရာ မသွားနိုင်
ဘု အပြစ်အနာ မများ ပေါင် ချစ်သဒ္ဓါပွားသူနဲ့ ဖြစ်သလို ရှာစားမယ်၊
တရားကို မောင်းနှင်ထုတ်ပါလို့ ခါးတောင်းကျိုက် မဖြုတ်နိုင်၊ ကျုပ် လ
ယ်ယာထဲမှာ ပဲ’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ သူဟာ ကျွန်မကို ခါးတောင်းကျိုက်
မဖြုတ်ဘဲ လုပ်ကျွေးမယ်လို့ မနေ့ကမှ ပြောသွားတာလေ၊ မဟုတ်ပါဘူး၊
သူ မဟုတ်ဘူး ’

ဒေါ်စောကြည်နှုတ်ဖျားမှ တစ်တွတ်တွတ် ရေရွတ်ကာ သူ့အား ဖမ်း
ချုပ်ထားသူ၏ လက်ထဲတွင် ရုန်းကန်ရင်း သတိလက်လွတ် ပြောနေသ
ည် ။ ဘာတွေ ပြောမှန်းလည်း ကိုယ့်ဖာသာကိုယ် မသိနိုင်တော့။

‘အမေ...ဟိုမှာ ဟိုမှာ လာပြီ’

‘လာပြီဆို၍ ’ ရှေ့ဆီသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သည် ။ ဖုန်တစ်လုံးလုံးနှင့်
လူအုပ်တန်းကြီးကို ငေးကြောင်ကြည့်နေမိ၏။

‘ဦးအောင်ဘရယ်၊ ပဲခူးတောင် မသွားရသေးဘူး၊ မနက်အစောကြီး ထပြီး ရွာပြန်မယ်၊ သူ နေမကောင်းဘူး၊ ရွာပြန်ချင်တယ်ပြောလို့ ၊ လိုက်ပို့တာ၊ လမ်းတစ်ဝက်မှာ တင် အသက်မရှိတော့လို့ မထူးဘူးဆိုပြီး အိမ်ပဲ ပြန်ယူလာခဲ့ကြတယ်တဲ့ ’

ဟူ၍ ရှေ့ပြေး လာပြောသော ရွာသားတစ်ယောက်၏ စကားကြောင့် ဒေါ်စောကြည်မှာ ကမူးရှူးထိုး ပြေးထွက်လာခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ။

‘မဟုတ်ပါဘူးသားရယ်၊ ကြည့်စမ်း၊ လူမှားတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်’

ရှေ့ဆက်၍ မသွားနိုင်တော့ဘဲ ကတုန်ကယင်နှင့် ပြောလိုက်သည်။ ။ သို့ရာတွင် တဖြည်းဖြည်းနှင့် နီးကပ်လာသော လူအုပ်ထဲတွင် အောင်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရပြီ။ မြို့နယ်မှ လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်များကို လှည်းကူးဘေးမှာ လိုက်ပါလာသည် ကို တွေ့ရသောအခါ အသက်မရှူရဲဘဲ ငေးလျက်။

‘အမေ...အမေ...အဖေ မရှိတော့ဘူးဗျ၊ အဖေမရှိတော့ဘူးဗျ’

အောင်လတ်၏ ငိုသံကြောင့် အင့်ခနဲတစ်ချက်အသက်ရှူလိုက်ပြီး ယိုငိုထိုးသွားသည် ကို အနားမှ တစ်စုံတစ်ယောက်က လှမ်းထိန်းထားလိုက်သည်။ ။

‘ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလဲ၊ မနက်ကပဲ နောက်ပြောင်ပြီး ထွက်သွားတဲ့ ကိုအောင်ဘလေ၊ ဟင့်အင်း...မဟုတ်နိုင်ဘူးဟဲ့၊ ငါသေသေချာချာကြည့်မယ်၊ နင့်အဖေ မဟုတ်ဘူး’

အနားရောက်လာသော လှည်းပေါ် အတင်း တွယ်တက်ရာက အောင်ထက်၏ ငိုချသံကို မကြားလိုဟန် မျက်စောင်းထိုးလိုက်ရင်း မာန်လိုက်သေးသည်။ ။

‘ဟဲ့...အောင်ထက်၊ ရင်ဘတ်ပုတ်ကြည့်စမ်း၊ ဟုတ်ရဲ့ လား၊ ကိုအောင်ဘ...ကိုအောင်ဘ’

ဒေါ်စောကြည်သည် သားငယ်အား ပြောသကဲ့သို့ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း ခင်ပွန်းသည် ၏ ရင်ဘတ်ကို ပုတ်၍ ပုတ်၍ နှိုးလိုက်သည် ကို အနားမှ ဝိုင်းကြည့်နေသူများက မပြောရက်စွာဖြင့် ကြည့်နေကြ၏။

‘မဟုတ်ပါဘူး ကိုအောင်ဘ၊ ကျွန်မ ခေါ်နေတယ်လေ၊ ကိုအောင်ဘ ရှင် မနောက်နဲ့ နော်၊ ရှင် ကျွန်မကို နောက်နေတာ မဟုတ်လား၊ ရှင် နောက်နေတာပါ’

ရွတ်နောက်နောက် လုပ်တတ်သော ခင်ပွန်းသည် အားမယုံကြည်စွာဖြင့် ပြောရင်း လှုပ်၍ လှုပ်၍ နှိုးနေသည် ။

ဦးအောင်ဘ၏ အသားများက ပူနွေး၍ နေဆဲ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် မလှုပ်မယှက်ဘဲ နေနေသည် ကို ကြည့်ရင်းက ဒေါ်စောကြည်သည် ရင်ဘတ်ပေါ် နားနှင့်ကပ်၍ နားထောင်ကြည့်ပြီး နှာဝမှ လေအဝင်အထွက်ကို မျက်လုံးအပြူးလေးနှင့်ကြည့်ရင်းက ခေါင်းကို တဖြည်းဖြည်း ထောင်မတ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိလူများကို မငိုနိုင် မရှိုက်နိုင်ဖြင့်....

‘သူလေ...ကိုအောင်ဘလေ၊ ဟင့်အင်း...မဟုတ်ပါဘူး၊ မနက်ကပဲ ကျွန်မကို ပြောသွားတာ၊ ခါးတောင်းကျိုက် မဖြုတ်တမ်း လုပ်ကျွေးမယ်တဲ့ လေ၊ မဟုတ်ပါဘူး ဟဲ့၊ အောင်ကြီးတို့ အောင်ထက်တို့ နင့်အဖေကို အတင်းဆွဲထူ နှိုးကြစမ်းပါ၊ နှိုးကြလေ’

‘အမေရယ်’

အားကိုးအားထားရာ ရွှေတောင်ကြီးမှာ ဝုန်းခနဲ ပြိုကျပျောက်ကွယ် သွားလိမ့်မည်ဟု ဘယ်တုန်းကမျှ မမျှော်လင့်ခဲ့။ နေ့စဉ် မျှော်လင့် ရှာဖွေ နေသည် မှာ တစ်လ ဆွမ်းကျွေးပြီး သည် အထိ မယုံရဲသေးပေ။

နေ့စဉ် ခင်ပွန်းအကြိုက် ဆေးပြင်းပြင်းနှင့်ဆေးလိပ်များကို လိပ်ရင်း က ဦးအောင်ဘ ခရီးထွက်စဉ်ကကဲ့သို့ မျှော်လင့်နေသေးသည် ။ တစ်ခါ တစ်ရံ အိပ်ခန်းထဲ၌ အနံ့လိုက်ရှာနေမိ၏။

ဦးအောင်ဘ ဖတ်တတ်သော စာအုပ်စာတမ်းများ နှင့် စာတိုစာစများ ကို လိုက်သိမ်းရင်း ဖတ်ရင်းက ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ယောင်ချာချာဖြစ်နေ ဆဲ ဖြစ်၏။

ဦးအောင်ဘ ရှိစဉ်ကကဲ့သို့ပင် ဘာမျှမပြောဘဲ မိခင် စိတ်ချမ်းသာသ လိုသာ နေရန် ထားထားကြသည် ။

‘မစောကြည်သားနှစ်ယောက်က အားကိုးရပါတယ်’

ဟူ၍ ပတ်ဝန်းကျင်က ချီးကျူး ရလောက်အောင်ပင် သားနှစ်ယောက်ထံတွင် ဦးအောင်ဘ၏ အရိပ်များ တဖြည်းဖြည်းဝေဝါး ပျောက်ကွယ်သွားသည် ကို ဒေါ်စောကြည် သတိမထားမိလိုက်ပေ။

ဤသည် ကို အောင်ထက်နှင့်မြရီကသာ တကြိတ်ကြိတ်နှင့် တိုင်ပင် ရင်း ဖြေရှင်းနေရ၏။ သို့သော် သူတို့ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်သည့်အဆုံး၌ မိခင် ဒေါ်စောကြည်အား ဖွင့်ဟ ပြောပြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြရတော့သည် ။

‘အမေပိုက်ဆံတွေကို ကိုကြီးဆီ အပ်ထားတာလားဟင် အမေ’

အောင်ထက် စကားကြောင့် ဒေါ်စောကြည် အံ့အားသင့်သွားပြီး

သားငယ်အား အထူးအဆန်းသဖွယ်ပြန်ကြည့်လိုက်ရင်း.....

‘အေးလေ...အမေကဘာသုံးတတ်တာလိုက်လို့ လဲ၊ အစ်ကိုကြီးအဖေ အရာ ဆိုတာပဲ မဟုတ်လား၊ သူ့ပဲ အားလုံး လွဲထားရတာပေါ့’

အောင်ထက်က မြရီအား မျက်လုံးတစ်ချက် လှန်ကြည့်လိုက်ပြီး အောက်နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ကာ မိခင်အား မပြောရက် ပြောရက်နှင့်....

‘ဟိုလေ...မိုးကျတော့မယ်၊ အမေ အဲဒါ မျိုးစပါးနဲ့ ဓာတ်မြေဩဇာ ဝယ်ရအောင်လို့ အစ်ကိုကြီးဆီက ပိုက်ဆံတောင်းပေးပါ အမေ’

‘ဟဲ့...နင်တို့ တောင်းပါလား၊ ဒါတွေ ငါ့ကို လာပြောနေရလား’

‘မရဘူးအမေ၊ ဟိုနေ့က အစ်ကိုကြီးနဲ့ အစ်ကိုလတ် စကားများ တယ် ၊ အစ်ကိုကြီးက အစ်ကိုလတ်ကို ဖယ်ထုတ်နေတယ်၊ အစ်ကိုလတ်ကို အိမ်ထောင်ကွဲပဲ၊ ကိုယ့်စီးပွား ကိုယ်လုပ်ရမယ်တဲ့ ၊ အစ်ကိုကြီးစကားပြောတာတစ်မျိုးကြီးပဲအမေ’

‘ဟဲ့...ဟဲ့...ဘာဆိုင်လို့ လဲ၊ ဘာမှ အိမ်ထောင်ကွဲတာတွေ ဘာတွေ ပြောနေစရာ မလိုဘူး၊ အောင်လတ်တို့ မှာ လယ်တစ်ကွက်နဲ့ နွားတစ်ရှဉ်းကို လက်ဖွဲ့ထားပေမဲ့ အတူတူပေါင်းလုပ်နေတာပဲ၊ ခေါ်စမ်း ခေါ်စမ်း၊ သားနှစ်ယောက်လုံးကိုခေါ်စမ်း’

အောင်ထက်အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားသောအခါ မြရီကလေးကို နို့တိုက်ရင်းက မထွေးနိုင် မအံနိုင်ဖြင့် ဖွင့်ဟပြောသောအခါမှ ညီအစ်ကိုချင်း အခိုက်အတန့် စကားများ သည် ထင်သော ဒေါ်စောကြည် တုန်လှုပ်သွားတော့၏။

‘ကိုကြီးက ညွန့်ကြည်ကို ယူတော့မလို့ တဲ့ အမေ၊ အိမ်ထောင်ခွဲရင် စီးပွားပါခွဲမယ်၊ လယ်တွေလည်း ခွဲမယ်လို့ ပြောတယ်၊ ကိုအောင်လတ်

ကိုလည်း လေ မင်းကအိမ်ထောင်ခဲ့တာ ကိုယ့်ဖာသာကိုယ် ခွဲမစားဘူး၊ မိဘအရိပ်ခိုပြီး ချူစားကပ်စားနေတယ်တဲ့ ၊ မင်း မိန်းမကလည်း အမေ့နားကပ်ပြီး အမေ့ဆီက ပစ္စည်းတွေ တတိတိနဲ့ သဲ့ယူနေတာလို့ ပြောတယ်၊ အမေ သားကို အမေကြိုးလုပ်တာလဲ ထည့်ပြောတယ်’

‘ဟဲ့...ကိုအောင်ဘ ရှိထဲက သူ့မြေး သွားရည်ကျနေလို့ ခမဲပေးထားတာပဲ၊ သူ မိန်းမယူရင်လည်း နင်တို့ ကို ပေးသလို ပေးရမှာ ပဲ၊ တကယ်ထဲတော် အဖေသေတာနဲ့ အားလုံး သွေးကွဲနေတော့မှာ လား၊ ငါ တစ်ယောက်လုံးရှိသေးတာကို ထည့်မတွက်ကြတော့ဘူး’

ဒေါ်စောကြည်က ပြောရင်းဆိုရင်း မျက်ရည်များ စီးကျလာကာ ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ငိုရှိုက်လိုက်၏။ မှတ်မှတ်ရရဒီနေ့မှ နှစ်လနဲ့ ဆယ်ရက်ပဲရှိသေးတာ၊ ဖြစ်ရလေသားကြီးရယ် ဟူ၍ နှုတ်ဖျားမှ တီးတိုးညည်းညူလိုက်သည် ။

သားနှစ်ယောက် ရောက်လာသောအခါ ဒေါ်စောကြည် ထင်ထားသည် ထက်ပို၍ အခြေအနေဆိုးသွား၏။ အောင်ကြီးက မထူးတော့ဘူးသဘောနှင့် ညွန့်ကြည်ကို တောင်းပေးရန် ပြောတော့သည် ။

‘ဟဲ့...အဖေသေတာမှ သုံးလတောင် မရှိသေးဘူး၊ ငါမတောင်းပေးနိုင်ဘူး၊ ဝါကျွတ်အောင် စောင့်နေ’

‘အမေက အမေ့သားအောင်လတ်ကိုတော့ တောင်းပေးတယ်၊ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူပဲ၊ သားကျမှ ဘာလို့ ရွှေ့ဆိုင်းနေရတာလဲဗျာ’

အောင်ကြီး၏ စကားကြောင့် ဒေါ်စောကြည်သည် အံ့အားသင့်သွား၏။ သူ၏ ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး တစ်ခါမှ မဖြစ်ပေါ်ဘူးသော၊ မခံစားရဘူးသော ဒေါသမျက်လုံးများ ဖြင့် အောင်ကြီးအား ကြည့်ကာ.....

‘ဟဲ့...ဒါ နင့်အဖေ စီစဉ်ပေးခဲ့တဲ့ ကိစ္စပဲ။ အခု နင့်ကိုတောင်းမပေးဘူးလို့ မပြောဘူး အောင်ကြီး တောင်းပေးမယ်။ နင့်အဖေရဲ့ မြေတောင် မခြောက်သေးပဲ မင်္ဂလာကိစ္စလုပ်ရင် ရွာထဲက ကဲ့ရဲ့ နေမယ်ဆိုတာ နင် နားမလည်ဘူးလား’

‘အို...ကိုယ့်ထမင်း ကိုယ်စားနေတာပဲ။ ဘယ်သူ့ကို ဂရုစိုက်ရမှာ လဲ’

နောက်ဆုံးတွင် စကားမများ လိုတော့သဖြင့် ဒေါ်စောကြည်ကပင် အလျော့ပေးကာ ဦးအောင်ဘဆုံးပြီး သုံးလပြည့်ပြီးနောက် အောင်ကြီး အလိုကျ လယ်နှစ်ကွက်နှင့် နွားတစ်ရှဉ်းပေးလိုက်ရသည့်အပြင် ဒေါ်စောကြည်၏ ဘိုးဘွားလက်ထက်က ရွှေဘယကံနှင့် ပန်းလက်ကောက် ကိုပါ တင်တောင်းသည့်စာရင်းထဲထည့်ကာ ယူသွား၏။

ထိုမျှမက မိန်းကလေးရှင်ဘက်က မညှာမတာ ပွဲသွင်းပြီးချဲ့လိုက်သောကြောင့် စည်စည်ကားကား ဖြစ်သွားသည် ။ အကျွေးအမွေးကိစ္စက အစ အောင်ကြီးကသာ တာဝန် ယူရသောကြောင့် ဒေါ်စောကြည်တို့ နှစ်စဉ် လှောင်စားနေကျ ဝမ်းစာစပါးမှာ မင်္ဂလာပွဲ၌ပင် ကုန်သွားလေပြီ။ ထိုမျှမက လယ်တစ်ကွက်ကိုပင် ရောင်းလိုက်ရလေသည် ။

‘အမေ့မှာ လယ်တစ်ကွက်ပဲ ရှိတော့တာပဲ။ ဘယ်လိုစားမလဲအမေ၊ ပြီးတော့ ဝမ်းစာကလဲ မရှိတော့ဘူး မှုတ်လား၊ ကျွန်တော်တို့ ရှိတာမှ လယ်က ငါးကွက်ထဲ၊ ကိုကြီး နှစ်ကွက် ကိုလတ်နှစ်ကွက် အမေတစ်ကွက် ဆိုရင်’

‘သားအောင်ထက် မင်းက အငယ်ဆုံးအစ်ကိုတွေကို ဘာမှ ကြေးမတိုက်ရဘူး၊ မင်းနဲ့ အမေလယ်တစ်ကွက်ထဲနဲ့ နိုင်နိုင်နင်းနင်း လုပ်စားမယ်၊ အမေ့မှာ ငှက်ပျောတော့ ရှိသေးတာပဲ မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ သားပညာရေးအတွက် အမေ့မှာ စုထားတာ ရှိပါသေးတယ် သားရယ်၊ ဘာမှ မ

ပူနဲ့ ’

ဘာမှ မပူနဲ့ ဆိုသော်လည်း အောင်ထက်ပူမိသည် ။ မင်္ဂလာကိစ္စပြီး တော့ ငွေတစ်ပြားမှ မရှိတော့ပေ။ အမေ ဝတ်ထားသော ရွှေတိုရွှေစ လေးတွေကိုသာ အားကိုးရုံနှင့် မဖြစ်နိုင်။ အိမ်နောက်ဘက်ခြံမှ ငှက်ပျောက်လည်း အဖေရှိကတည်းက အားမရလှ။ ပေလေးဆယ် ပတ် လည်ခန့်က ငှက်ပျောက်လေးများမှာ ယခုမှ အရွက်ဖားဝေစပင် ဖြစ်၏။

‘အမေ အဖေ လက်စွပ်ရော ကျွန်တော် အဖေပစ္စည်းကို ဘာမှ မရပါ လား၊ အောင်လတ်က နာရီယူထားလို့ ပဲ’

ကမူးရှူးထိုး အိမ်ပေါ် တက်လာကာ မေးလိုက်သော အောင်ကြီး စ ကားကြောင့် အမေရော အောင်ထက်ပါ အံ့အားသင့်သွား၏။ အောင်ကြီး နောက်မှ အောင်လတ်ကလိုက်တက် လာပြီ။

‘ကိုကြီးနော် မတရား မတောင်းနဲ့ ၊ နာရီက စုတ်နေပြီ၊ ကိုကြီးမယား ကမှ ဘယ်ကရော လက်ကောက်ရောရတာများ ၊ မြီရီက နားကပ်တစ်ရ နံထဲရတာ အမေက မြီရီကိုတော့ မဆင်ဘူး၊ အမေ မတရားဘူး’

အိမ်အောက်မှ အောင်လတ်က လှမ်းအော်ကာ တက်လာကြသည်။ ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးမှာ လှေကားထိပ်နှင့် လှေကားရင်းမှ ရပ်လျက် တစ်ဦး ကိုတစ်ဦး စောင့်ကြည့်နေသည် ကို မြင်ရသောအခါ ဒေါ်စောကြည် ရင် ထဲတွင် အသည်းအူများ ပြောင်းပြန်လှန်လိုက်သလိုပင် ဆို့နှစ်ကြေကွဲစွာ ခံစားလိုက်ရ၏။

ဖခင်ရှိစဉ်က ညီညွတ်ချစ်ခင်သော မိဘရှေ့၌ပင် စကားမများ ဝံ့ သော ဤညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် မိမိတို့ ၏ ကိုယ်ပိုင်မိသားစုများ အ တွက်ကိုသာ အဓိကထား၍ ရန်စောင့်နေသည် ကို ဒေါ်စောကြည် မကြ ည့်ရက်ပေ။

မိခင်နှင့်ညီငယ်မှာ လယ်တစ်ကွက်ထဲနှင့် မည်သို့ လုပ်ကိုင်စားသောက်မည်ကို မစဉ်းစားကြပေ။

ယခင်က အောင်လတ်အား လယ်တစ်ကွက်သာ ပေးထားသော်လည်း အောင်ကြီးက လယ်နှစ်ကွက် သူ့အားပေးရန်ပြောသဖြင့် ဒေါ်စောကြည် ပေးလိုက်သောအခါ အောင်လတ်က သူ့အား လယ်တစ်ကွက်ထပ်ပေးရန် ပြောသဖြင့် ပေးလိုက်ရ၏။

ဖခင်လက်ထက်က အတူတကွလုပ်ကိုင်စားသောက်ခဲ့သော ညီအစ်ကိုများ သည် ဖခင်မရှိသော အခါ၌ ဝါးအစီးပြေသကဲ့သို့ဖြစ်ပြီး မိခင်လက်ဝတ်လက်စားများကိုပင် လုနေလေပြီ ဖြစ်၏။

‘အောင်မယ် မင့်သားကို ဆွဲကြိုးလုပ်ပေးထားတာကျတော့ရော’

‘ဆွဲကြိုးက တစ်ပဲခြောက်ပြားတန်ပါ။ ခင်ဗျားမယားက ဘိုးဘွားအမွေတွေ သိလား’

‘ဟဲ့ ဟဲ့ တော်ကြစမ်း...တော်ကြစမ်း၊ သား အောင်ထက် ဦးလူအေးကိုသွားခေါ်စမ်း၊ နင်တို့ နှစ်ယောက် ထိုင်ဦး၊ ငါလူကြီးတွေနဲ့ ဆုံးဖြတ်ပေးမယ် ညီညီမျှမျှလုပ်၊ အောင်ထက် ဦးခင်မောင်တွေ့ရင်လဲ ခေါ်လာခဲ့’

ဒေါ်စောကြည်သည် သားများ ၏ လောဘကို လိုက်မမီတော့ပေ။ မိမိအား မလေးမစားနှင့် ကြောက်ရွံ့ခြင်းမရှိတော့သည့်အပြင် မိမိ၏ စကားကိုပင် နားမထောင်တော့သဖြင့် ရွာလူကြီးများအား ခေါ်ကာ တိုင်တည်ရတော့သည် ။

‘ဒီလိုလုပ်လေ မစောကြည်၊ မစောကြည်က လယ်ကိုအညီအမျှခွဲပေးသလို ရှေ့ကိုလဲခွဲပေး လိုက်လေ၊ ဘာလို့ ခွဲမပေးဘဲ တစ်ဖက်သတ်ဖြစ်သွားရတာလဲ’

‘အောင်ကြီးက နားပူနားဆာလုပ်လို့ ကျွန်မပေးလိုက်မိတာပဲ၊ ဒီလို လဲ ဖြစ်လိမ့်မယ် မထင်ဘူးလေ’

‘ဟင်’

ရွာလူကြီး ဦးလူအေးက သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်၏။ လူချစ်လူခင် များ ပြီး ရပ်ရွာထဲတွင် အမွေမှု မောင်နှမမှု ခိုးမှုဝှက်မှုများကို မှန်မှန်ကန် ကန်နှင့် တရားမျှတစွာ ဖြေရှင်းပေးတတ်သော ဦးအောင်ဘကို မြင် ယောင် လာပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား၏။ ယခု ဦးအောင်ဘ၏ သားများကိစ္စကို ဦးအောင်ဘရှိလျှင် မည်ကဲ့သို့ ဖြေရှင်းပေးမည်နည်း။

‘ကဲ ဒီလိုလုပ်လေ၊ ရွှေတွေပုံပြီး အညီအမျှ ပြန်ခွဲပေးလိုက်ပေါ့’

‘ဟာ...လက်ဖွဲ့ပြီးသားကို ဘယ်ပြန်ပေးလို့ ရမှာ လဲ’

ဦးလူအေးစကားကို အောင်ကြီးက ကန့်ကွက်လိုက်၏။

‘တွေ့လား ခင်ဗျားက ခင်ဗျားဘက်က အသာရနေတော့ ငြင်းတယ်၊ ကျုပ်ဒီနာရီ အစုတ်ကလေးကိုတော့ လာခလုတ်တိုက်တယ်၊ ကျုပ်တို့ လက်ထပ်တော့ အဖေကမြရီကို နားကပ်တစ်စုံပဲဆင်တယ်၊ သားမွေးမှ ဆွဲကြိုးသေးသေးလေးကို ခဲမဲပေးတာများ’

‘ဟ...မင်းတို့ မိသားစုကို အိမ်ပေါ်မှာ တင်ကျွေးထားတာကိုတော့ မပြောဘူး၊ အစစအရာရာ ငါကပဲ ဦးဆောင်ပြီး လုပ်နေရတာ၊ အဖေက သူ့ အလုပ်နဲ့ သူ ဘယ်မှာ အားလို့ လဲ ငါက ဒီမိသားစုအတွက် သက်သက်အလုပ်လုပ်ပေး နေရတာ’

‘ငါကရော မလုပ်လို့ လား’

‘ကဲ လူကြီးတွေရှေ့မှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ကဲ နင်တို့ နှစ်ယောက် ဒီလောက်ဖြစ်နေရင် ငါပဲဆုံးဖြတ်မယ်၊ ကဲ...ဦးလူအေးတို့ ဦးခင်မော

င်တို့ အသိနော်၊ အောင်ကြီးကို ရွှေဘယကနဲ့ ပန်းလက်ကောက်က တစ်ကျပ်ခွဲသား ရှိတယ်။ ဒီမှာ ကျွန်မလည်ပင်းကကြိုးက တစ်ကျပ်သားရှိတယ်။ ရော့ အောင်လတ်နဲ့ မြရီယူ အောင်လတ် မင်းလက်ထဲက ငါယောက်ျားပစ္စည်းဟာ မင်းတို့လိုလောဘသမားတွေနဲ့ မထိုက်တန်ဘူး၊ ကဲ နင်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး သွားကြတော့ နောက်တစ်ခါ ပစ္စည်းစကား အမွေစကား ဘာမှ မပြောကြနဲ့ ပြောရင် ဒီမှာ ဆေးစင်းတဲ့ ဓားပဲရမယ် သွား’

ဒေါသကင်းသော ဒေါ်စောကြည်၏ အသားများ ဆတ်ဆတ်တုန်လာ အောင်အထိ ဒေါသထွက်ပြီး မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလာသည်။ ။

အောင်လတ်က မျက်နှာမကောင်းဘဲ လက်ပတ်နာရီကို ချွတ်ပေးလိုက်သော်လည်း မြရီက ဆွဲကြိုးကို မယူဘဲ....

‘မယူပါဘူး အမေ၊ ကိုကြီးက ချေးတိုက်လွန်းလို့ ပြောတာပါ’

‘ဟေ့ ယူ၊ ခုထဲက ရှင်းရှင်းပဲလုပ်ထားမယ်၊ နောက်မှ ဘာသံမှ မကြားချင်ဘူး၊ အောင်ကြီး မင်းဟာ အောင်လတ်ထက် ပိုရထားတာ ဘာမှ ပြောစရာ မလိုဘူး၊ သွား ငါ ဘာသံမှ မကြားချင်ဘူး’

ဒေါ်စောကြည်က အချစ်ဆုံးသားကြီး ဩဿအားနှင့်ထုတ်လိုက်ရင်း မျက်ရည်များ ယိုစီးကျ လာလေသည်။ ။ အောင်ကြီးက ဘာမှ မပြောဘဲ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွား၏။ အောင်လတ်ကလည်း ဒေါ်စောကြည် ပြန်မယူသည့်ဆွဲကြိုးအား ယူရနိုးနိုး ချထားရနိုးနိုး ဖြစ်နေစဉ်....

ဦးလူအေးက အောင်လတ်အားတွန်းထုတ်၍

‘ယူသွားပါအောင်လတ်၊ အမွေဆိုတာ ရှိတုန်း ခွဲပေးတုန်း ယူထားလိုက် မရှိတော့မှ လိုချင်တယ်ဆိုပြီး အမေကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်ကြ

နဲ့ ၊ နောက်ထပ်လဲ ဘာမှ မတောင်းနဲ့ တော့ မင်းအဖေဦးအောင်ဘရဲ့ မျက်နှာကို နည်းနည်းတော့ ငဲ့ကြဦးပေါ့ကွာ’

ဒေါ်စောကြည်မှာ တရှုံ့ရှုံ့ ငိုကြွေးလျက် ရှိနေ၏။ အောင်လတ်ထွက်သွားပြီး ခဏအကြာ မြရီရောက်လာကာ ဆွဲကြိုးကို အတင်းပြန်ပေး၏။ သို့ရာတွင် ဒေါ်စောကြည် နှင့် ဦးလူအေးတို့ က ပြန်ယူသွားရန် တိုက်တွန်းသဖြင့် မြရီမှာ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ပြန်ယူသွားလေ၏။

‘ဒါကြောင့် ကိုအောင်ဘက ပြောပြောနေတာ သားသမီးယုံရင် စုံလုံးကန်းမယ်တဲ့ သိပ်မယုံနဲ့ တဲ့ လေ တကယ်မှန်တာပဲနော်၊ ကျွန်မအဖို့ ကိုအောင်ဘဆုံးပြီးကတည်းက သားနှစ်ယောက်ကို အားထားနေတာ ခုတော့’

ဒေါ်စောကြည်သည် ဦးအောင်ဘကိုသာ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရသည်သာမက သားနှစ်ယောက်လုံးကိုပါ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးလိုက်ရလေသည် ။

အောင်ကြီးသည် ဒေါ်စောကြည်၏ အိမ်ဘက်သို့ ခြေဦးမလှည့်တော့ပေ၊ မိခင်နှင့် လူမမယ် ညီငယ် မည်သို့ စားသောက်နေသည် ကို သတင်းပင် မေးဖော်မရတော့။

အောင်လတ်နှင့်အတူ ဝမ်းစာစပါး မျိုးစပါး ဝယ်ရန်အတွက် အောင်ထက်က စီစဉ်ရသည် ။

ဒေါ်စောကြည်မမှု၊ ဆေးလိပ် လိပ်ရင်း ဦးအောင်ဘမသောက်တော့သည့် ဆေးလိပ်ကို သူ့ဘာသာသူ သောက်နေသည် ။ သားကြီး ဩဓဿ

အကြောင်းတွေ့ရင်း ရင်ထဲမှာ တနင့်နင့် ခံစားနေရသည်။ ။

‘သူဟာ ကိုအောင်ဘရဲ့ သားကြီးမဟုတ်တော့ဘူး၊ ကျွန်မသားကြီးလဲ မဟုတ်တော့ဘူး’

သတိရတိုင်း စဉ်းစားမိသည့် အခါတိုင်း အားငယ်စွာ ငိုရှိုက်မိသည်။ ။ ကိုအောင်ဘ၏ အသိုက်အမြှိုလေးမှာ တစ်စတစ်စ ပြိုကွဲသွားလေပြီ။

မိခင်ကို အစစဉ့်ညှာပြီး ပို၍ ဂရုစိုက်သူမှာ သားငယ်အောင်ထက်သာရှိ၏။ ဖခင်ရှိစဉ်ကအတိုင်းပင် အိမ်အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ရုံသာမက ထမင်းချက် ဟင်းချက် တာဝန်ယူနေရ၏။ မိခင်ကို ဘာမျှမပြောတော့ပေ။

သို့ရာတွင် နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း အတန်းထဲတွင် ပထမရနေကျ အောင်ထက်က ယခုနှစ်လည်း ပထမရခဲ့၍ ကျောင်းဖွင့်စတွင် မိခင်အား ဝမ်းသာအားရ ပြောခဲ့သောအခါ မိခင်က ခင်ပွန်းကိုသတိရ၍ မျက်ရည်ကျခဲ့သည်။ ။

‘အေးပါသားရယ်၊ မင်းအဖေဖြစ်စေချင်တဲ့ ပညာတတ် ဖြစ်ရအောင် ကြိုးစားပါသားရယ်၊ အမေတာဝန်ယူပါ့မယ်’

ထိုနေ့မှ စ၍ ဒေါ်စောကြည်မှာ သားအတွက်ကို စိတ်ဝင်စားလာကာ မီးဖိုချောင်ထဲပြန်ဝင်ပြီး စောစောထချက်ပြုတ်ပေးပြီး ဆေးလိပ်လိပ်၊ မြေးထိန်းနှင့် ခါတိုင်းကဲ့သို့ ပြန်လည်၍ အချိန်ကုန်ခဲ့သည်။ ။

အောင်ကြီးက မိခင်ထံမလာသော်လည်း အောင်လတ်က အနားတွင် ရှိနေသဖြင့် အနည်းငယ်အားရှိခဲ့သည်။ ။ သို့ရာတွင် အောင်လတ်၏ ခြေလှမ်းများ ယိမ်းယိုင်နေသည် ကို မိခင်မရိပ်မိစေရန် မြရီရော အောင်ထက်ပါ ဖုံးကွယ်ထားကြ၏။

အောင်လတ်သည် ဖဲကစားတတ် လာပြီး ညနေဘက်တွင် ကဇော်
လေးတမြေမြေ ဖြစ် လာလေသည် ။ ဖခင်ရှိစဉ်က မျိုးစပါးဝယ်ရန် ပေး
ထားသော ငွေနှစ်ထောင်ကို အရင်းပြုကာ နိုင်လိုက်ရှုံးလိုက်နှင့် ဖဲသံသ
ရာထဲ နစ်သည် ထက် နစ် လာလေ၏။

‘အမေဆန်ဝယ်ရအောင်ရယ်၊ မျိုးစပါး ဝယ်ရအောင်ရယ် အမေမှာ
ငွေဘယ်လောက် ရှိသေးလဲဟင်’

‘ဟင်...’

အောင်ထက်၏ အမေးသံကြောင့် ဒေါ်စောကြည် အံ့သြသွား၏။
အောင်ထက်မျက်နှာကို မယုံမကြည်ဟန်ဖြင့်ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း....

‘ဆန်နဲ့ မျိုးစပါး ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ကဲ့ အမေ ဝမ်းစာအတွက် ထားထားတာတွေက အဖေကိစ္စနဲ့
ကိုကြီးကိစ္စနဲ့ တင် ကုန်သွားပြီလေ၊ မြရီတို့ ဆီမှာ လဲ မရှိတော့လို့ ’

ဒေါ်စောကြည် ငေးငေးလေး ဖြစ်သွားသည် ။ တွေးမိလေ
အောင်ကြီးကို စိတ်နာလေ ဖြစ်သည် ။ ဖခင်အတွက် မိခင်မှာ မျက်ရည်
မခန်းသေးစဉ် သူကတော့ မင်္ဂလာပွဲကိုဆင်နွှဲပြီး မိခင်နှင့်ညီငယ်များ အ
တွက် ဝမ်းစာပင်မချနိုင်အောင် ထမင်းရေချောင်းစီး အလှူကြီးပေးပြီး
အို... ယောက္ခမအိမ်နှင့်ပေါင်းနေကာ မယားနှင့်ယောက္ခမ မိသားစုကို
လုပ်ကျွေးနေလေပြီ။

မိမိတို့ မှာ တော့ ငွေလည်း မရှိ ရွှေလည်း မရှိ ဝမ်းဗလာနှင့်။

‘အင်းလေ.... နင့်အဖေရဲ့ ရေစုတ်စက်ကို ရောင်းလိုက်ရင်တော့
ရမှာ ပေါ့’

‘အာ...အမေကလဲ မိုးရာသီမှာ ဘယ်က ရေစုတ်စက်ရောင်းလို့ ရမှာ

လဲ’

‘အေး...ဟုတ်သားပဲ’

ဒေါ်စောကြည် စိတ်အိုက်သွားသည်။ မိဘလက်ထပ်က ချန်ခဲ့သည့် လက်ဝတ်လက်စား ကိုလည်း မဖွဲ့ရဲသေး၊ ငွေလည်း မရှိ၊ စားဖို့ လည်း မရှိ။

ခက်ပါဘိ ကိုအောင်ဘရယ်၊ ကျွန်မတို့ ကို ဒုက္ခတောထဲ ထားရစ်ခဲ့တာ၊ ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲ။

‘ဟဲ့ အောင်လတ်ကို ခေါ်စမ်း’

အောင်ထက် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ။ ဤကဲ့သို့ ညနေပိုင်းတွင် အောင်လတ် အိမ်၌ မရှိ။ ရှိလျှင်လည်း မူးမူးနှင့် တိုင်မှီကာ ဆေးလိပ်ဖွာမည်။ ဇနီးနှင့်သားအား စနောက်မည်။ ဒါမှ မဟုတ် ရွာထဲတွင် ဝိုင်းရှိလျှင် ထိုဝိုင်းသို့ ရောက်နေပေမည်။

‘ဟုတ်ကဲ့’

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အောင်ထက်က အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းကာ ကိုက်သုံးရာ ခန့်သာဝေးသည့် အောင်လတ်တို့ အိမ်ဘက် ကူးလာခဲ့သည်။ ။ မြရီက သူ့ကိုမြင်သောအခါ အားကိုးတကြီးနှင့် ပြေးလာရင်း....

‘အတော်ပဲအောင်ထက်၊ ကလေးအိပ်ခါနီးလို့ ငါမလာတာ၊ နင့်အစ်ကိုရယ်လေ နေ့လယ်ထဲကဖဲဝိုင်းရောက်နေတာ စောစောက ဖဲရှုံးလို့ ငါလဲ ပေးစရာမရှိဘူးဆိုတော့ ကလေးဆွဲကြိုးကို အတင်းဖြုတ်သွားတယ်’

‘ဟာ..’

အောင်ထက် အံ့သြသွား၏။ အစ်ကိုလတ်သည် ဤမျှထိ ဆိုးဝါးနေ

လိမ့်မည်မထင်ခဲ့။

‘မြန်မြန်လိုက်ပြီး နင့်ဆီမှာ ရှိတဲ့ ငွေနဲ့ သွားရွေးပေးစမ်းပါ အောင်ထက်ရယ်’

‘ဟာ....အစ်မကလဲ အခုငွေမရှိလို့ အစ်ကိုလတ်ကို ခေါ်ရအောင် အမေကလွှတ်လိုက်လို့ ထွက်လာတာဗျ။ ဆန်လဲမရှိ၊ မျိုးစပါးလဲ မရှိတော့ဘူး မဟုတ်လား၊ မနက်ဖြန်အတွက် ကျောင်းကို ထမင်းထည့်ဖို့ တောင်ဆန်မရှိဘူးဗျ’

‘ဒုက္ခပါပဲ၊ ကဲ...ငါပါလိုက်ခဲ့မယ်ဟာ၊ အမေ့ကိုအကျိုးအကြောင်းပြောပြရမှာ ပေါ့’

‘မလုပ်ပါနဲ့၊ အမေစိတ်ဆင်းရဲနေပါ့မယ် အစ်မရယ်’

အောင်ထက်စကားကြောင့် မြရီသည် ကလေးအား ပုခက်မှ ထုတ်ချီလိုက်၍ အိပ်ကာစမို့ လန့်ပြီး ဝါးခနဲ ထင့်သည် ကို တကျွတ်ကျွတ်နှင့် တင်ပါးလေးပုတ်ပေးကာ ချောရင်း....

‘တစ်နေ့တခြား အခြေအနေဆိုးလာတယ် အောင်ထက်၊ မနေ့ကများသူ ရုပ် အင်္ကျီကို ချွတ်ပေါင်ပြီးရိုက်တာ အခုကိုယ့်သားလေးရဲ့ ပစ္စည်းကို တောင် ချမ်းသာမပေးဘူး ယူသွားတာ၊ နောက်ဆို အခြေအနေဆိုးသွားလိမ့်မယ်၊ ငါလဲ မပြောနိုင်တော့ဘူး၊ နင်လဲ မပြောနိုင်ဘူး မဟုတ်လား၊ အမေပဲနိုင်မှာ ’

‘အမေက အစ်ကိုကြီးကိစ္စနဲ့ တင်ပို့ဖြစ်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲနေတာ ဘာမှ မကြာသေးဘူး အခုကိုလတ်ကပါ ဆိုတော့’

အောင်ထက်စိတ်ညစ်ညူးစွာ ငြီးတွားလိုက်သည် ။ နေ့စဉ် ထမင်းဘူးကို အားကိုးပြီး ကျောင်းသွားနေရသည် မှာ ကျောင်းစတက်ကတည်း

ကပင် ဖြစ်သည်။ ။ ထမင်းဘူးမပါဘဲ သွားရလျှင် မိမိ ဘယ်သို့ နေရမည် နည်း၊ သို့ဖြစ်၍ မြီနောက်မှ ဖြည်းဖြည်း လိုက်လာခဲ့ရင်း အမေ၏ ပူပင် သောကကို မကြည့်ရက်စွာဖြင့် နွားရေဖြည့်သလိုလို အစာဖြည့်သလိုလို နှင့် ချန်နေရစ်ခဲ့သည်။ ။

‘နင်တို့ က ဖဲရိုက်ကတည်းက အရက်စသောက်ကတည်းက ငါ့ကိုပြောရမှာ ဟဲ့ အောင်ထက်၊ အောင်ထက် ဘယ်ရောက်နေလဲ’

‘ဗျာ...အမေ နွားရေဖြည့်နေတာပါ’

‘လာစမ်း နင့်နွားကရေ ခဏခဏဖြည့်နေရလား’

အောင်ထက် ရင်ထိတ်သွားသည်။ ။ ကမန်းကတန်း အိမ်ပေါ်တက် လာသောအခါ အမေ၏ ဒေါသမျက်လုံးများကို ရှောင်လွှဲနေလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

‘သွား...နင့်အစ်ကိုနောက်လိုက်စမ်း၊ ကြိုးသွားယူခဲ့’

‘ဗျာ...’

‘မဗျာနဲ့ သွား ရအောင်ပြန်ယူခဲ့’

အောင်ထက် ငိုချင်သွားသည်။ ။ အမေ၏ အဆူကို မခံရဲဘဲ အောင်လ တ်နောက် ပါသွားသောဆွဲကြိုးကို လိုက်ယူခိုင်းခြင်းကား ပို၍ ဆိုးဝါး သော အခြေအနေပင် ဖြစ်၏။

‘ဟဲ့ ...သွားလေ’

‘ရပါ့မလား အမေရယ်’

‘ငါကယူခိုင်းတယ် ပြော၊ ဟိုမှာ ဒေါ်ခွေးမ အသုဘရှိတယ် သွားသွား’

အောင်ထက် ဘာမှ မပြောသာတော့ဘဲ ရွာလယ်တွင် ရှိသော

ဒေါ်ခွေးမ၏ အသုဘသို့ထွက်လာခဲ့၏။ အသုဘက ချပင်မချရသေး
အောင်လတ်တို့ က ဖဲရှုံးနေလေပြီ။ ကျန်ငါးရက်အတွက် မည်ကဲ့သို့ စခ
န်းသွားမည်ကို အောင်ထက်မတွေးဝံ့ ရင်ထဲမှာ ပူနေ၏။

ဖဲဝိုင်းဆိုတာလည်း မိမိတစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ်တည်း တစ်ခါမျှ
မသွားဘူးသည့်နေရာ ဖခင်အသုဘရှိစဉ်က ဖဲဝိုင်းရှိသော်လည်း အမေ
ကိုအားနာ၍ အောင်လတ်အိမ်၌ သာ ပြုလုပ်သည် ။ ဤသည် လည်း အ
စ ဖြစ်သွားသည် လားမသိနိုင်။ အောင်လတ်တစ်ယောက် ဖဲရိုက်တတ်
သွား၏။

မှောင်ရီပျိုးစအချိန်တွင် ဒေါ်ခွေးမ အသုဘ ရှိရာသို့ လျှောက်သာ
လာခဲ့ရသည် ရင်ထဲမှာ မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့။

‘ဟေ့ကောင် အောင်ထက်’

ရုတ်တရက်ပုခုံးပုတ်၍ ခေါ်လိုက်သဖြင့် လန့်သွား၏။ အစ်ကိုကြီး
အောင်ကြီးတို့ လင်မယားကို တွေ့လိုက်ရ၍ ရင်ထဲထိတ်သွား၏။

‘ဘယ်လဲကွ’

‘ဒေါ်ခွေးမအသုဘအိမ်သွာမလို့ အစ်ကိုကြီး’

‘ဘာလဲ မင်း အစ်ကိုလတ်ရဲ့ ဖဲဝိုင်းသွားမလို့ လား၊ ဟိုမှာ မင်းအစ်ကို
က အိမ်တိုင် ချွတ်ပြီးတော့တောင် ရိုက်မလို့ တဲ့ ကွ
သွားအားပေးလိုက်ပါဦး’

အောင်ထက်ဘာမျှမပြောဘဲ အသာ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည် ။
အောင်ကြီးတို့ လင်မယား ရယ်သံကို အောင်ထက် မကြားရနိုင်တော့။
သူတို့ နှစ်ဦးကား ရယ်မောနိုင်သည် ။ အမေမှာ ကား မျက်ရည်အတောမ
သတ်နိုင်။

အောင်ထက် မရိုးအကြီးညွန့်ကြည်အား ယနေ့အထိစကားတစ်ခွန်းမျှမပြောဘူး။ ညွန့်ကြည်ကလည်း အရေးလုပ်၍ သူ့အား စကားမပြောပေ။ ညွန့်ကြည် စကားပြောသည် မှာ အမေတစ်ဦးတည်းသာရှိ၏။ အောင်လတ်ရော မြီကိုပါ ညွန့်ကြည်က စကားမပြောသဖြင့် နဂိုကမှ ညွန့်ကြည်နှင့်သဘောမတူနိုင်သော ဒေါ်စောကြည်အဖို့ ညွန့်ကြည်နှင့် အောင်ကြီးကို ပို၍ ပင် မကျေမနပ်ဖြစ်မိသည် ။

‘အစ်ကိုအောင်လတ်ရော’

ဖဲဝိုင်းတွင် အောင်လတ်ကိုမတွေ့၍ အမောတကောမေးလိုက်သော အခါ မူးနေသည့် ဖဲသမားတစ်ဦးက....

‘မင်းအစ်ကို အရှုံးကြီးရှုံးပြီး ကြောက်ချေးပါပြေးပြီလေ၊ မရှိတော့ဘူး သွားပြီ’

‘ဟင်... ဒါ ဒါဆို သူ့သားကြိုးလေးရော’

‘ဒီမှာ လေ ငါ့ဆီမှာ ပေါ့၊ နိုင်သူအတွက်ပဲ ဟဲဟဲ’

‘ဒါဆို ပြန်ပေးပါ အစ်ကိုရယ် အမေငိုနေလို့ ’

‘ဟား ဟား ဟား ဟား၊ ပြန်ပေးရမယ်’

အော်ရယ်သံကြီးကား အောင်ထက် မျက်နှာကို ပူခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ရှက်လွန်း၍ တခြားကမ္ဘာအထိ လွင့်စဉ်ပြေးထွက်သွားချင်သည် အထိ စိတ်ရှုပ်သွား၏။

‘ပေးငွေ ဒီကောင်နှစ်ထောင်နဲ့ ရောင်းသွားတာကွ၊ ပေး နှစ်ထောင်ပေးမှ ကြိုးပေးမယ်’

အောင်ထက်က ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။

‘ဟေ့ကောင် လုပ် လုပ် မြန်မြန်ချကွာ၊ အလှည့်ကျော်နေပြီ၊ ဒီကောင် အောင်ထက် မင်းတို့ အိမ်တွင်းရေးပြဿနာ မင်းအိမ်မှာ သွားရှင်း သွား သွား ခုဆိုရင် မင်းအစ်ကို ဘာမကျေပွဲနဲ့မလို့ မင်းတို့ အိမ်က ဘာပစ္စည်း မ၊ဦးမလဲ မသိဘူး၊ သွားသွား မြန်မြန်သွား၊ ငွေရှိရင်ငွေပေးလိုက်၊ နို့မဟုတ်ရင် မင်းတို့ ပစ္စည်းကုန်မှာ ’

တခြားတစ်ယောက်က အောင်ထက်အား ခြောက်လွှတ်လိုက်သဖြင့် အောင်ထက် ရင်ထဲထိတ်သွားပြီး ကမန်းကတန်း ပြန်ပြေး လာလေသည်။

အိမ်သို့ပြန်ရောက်သောအခါ မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာဖြင့် စောင့်နေသော ဒေါ်စောကြည်နှင့် မြရီအားတွေ့ရ၍ စိတ်မကောင်းစွာ ခေါင်းရမ်းလိုက်ပြီး....

‘အစ်မ အိမ်ပြန်ဦး၊ အစ်ကိုလတ်ဖဲရှုံး ဝိုင်းမှာ မရှိတော့ဘူး၊ ဖဲရှုံးလို့ ထွက်သွားပြီတဲ့ ၊ ဘာတွေယူဦးမလဲမသိဘူး’

‘ဟင်...အမလေး ဒုက္ခပါပဲ ကုန်ပါပြီ’

မြရီ ကမန်းကတန်း ပြေးသွားသည် လို အောင်ထက် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ ငေးကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွား၏။

ဒေါ်စောကြည်ကဆေးလိပ်ကိုသာဖွာရင်း အမှောင်ထုတို့ ငေးနေ၏။ မီးခွက်မှို န်မှိုကို ကျောခိုင်းကာ အမေ မျက်ရည် ကျနသလားဟု အောင်ထက် ရင်ထိတ်မိသည် ။ သို့ရာတွင် ဒေါ်စောကြည် မျက်ရည်မကျတော့ သားမိုက်အတွက် ငိုကြွေးစရာမလိုဟု ထင်သဖြင့် အံ့ကိုကြိတ်ကာ ဆေးလိပ်သာတွင် တွင် ဖွာနေ၏။

အောင်ထက်က ကလေးပုခက်ရပ်သွားသဖြင့် အသာလွှဲပေးလိုက်သ

ည် ။

ခဏအကြာတွင် မြရီတက် လာပြီး...

‘မလာဘူးထင်တယ် ဘယ်မှ ခြေရာလက်ရာ မပျက်ဘူး’

‘အစ်မနွားရောကြည့်ခဲ့လား’

‘အေး ကြည့်ခဲ့ပါတယ် ရှိတယ်၊ သူ့ဘာသာသူ ဘယ်နားသွားအိပ်နေလဲ မသိဘူး’

ဒေါ်စောကြည် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောတော့ပေ။ ဆေးလိပ်သာဖွာရင်းက ရေစုတ်စက်ကို ရောင်းရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်တော့သည် ။

ရေစုတ်စက်ဝယ်ထားသည် မှာ နှစ်နွေသာ ရှိသေးသည် ။ ရေစုတ်စက်မရှိလျှင် သူများ ဆီက အခကြေးငွေပေး၍ ငှားရမည် ဖြစ်သည် ။ သို့ရာတွင် ယခု လောလောဆယ်ဆယ် ပြဿနာကို ဖြေရှင်းနိုင်ရန်အတွက် ရောင်းမှ ဖြစ်တော့မည်။

သို့ရာတွင် အောင်လတ်က ဒေါ်စောကြည်ထက်ဦးအောင်ပင် ရေစုတ်စက်ကို ရောင်းလိုက်ပြီး ဖဲရိုက်သဖြင့် ဒေါ်စောကြည်မှာ လူကြီးများကို ခေါ်၍ အောင်လတ် ရောင်းလိုက်သည့် ငွေတစ်သောင်းကို အတင်းပြန်တောင်းမှ သုံးထောင်သာ ရလိုက်သည် ။

ထိုငွေသုံးထောင်နှင့် စပါးဝယ်ရန် အားခဲသော်လည်း ဆန်မရှိ၍ ဆန်ဝယ်ရသည် ။ အစကတော့ အောင်လတ်တို့ အိမ်အတွက် မစဉ်းစားဘဲ

သူမယားနှင့် သူသားကို သူဘာသာ ကျွေးပစေတော့ ဟု ဥပေက္ခာပြုထားသော်လည်း စိတ်ဆင်းရဲနေသည့် ချွေးမကို မကြည့်ရက်နိုင်သောကြောင့် ခေါ်ကျွေးထားရ၏။

အောင်လတ်က နေ့နေ့ညည ဖဲဝိုင်းတွင် အချိန်ကုန်နေသည် ။ ဒေါ်စောကြည် ပြောစကားကိုပင် နားမထောင်တော့။

‘အမေတို့ က ပြောတော့သာ အညီအမျှ ပြောနေတာ၊ အစ်ကိုကြီးကို ပဲ ပိုပေးနေတာ ဘာမှ မတရားဘူး’

မိခင်ကို မှူးမှူးနှင့် မကျေမနပ်စကား ဆိုလာသည် မို့ ဒေါ်စောကြည်သည် အံ့ကိုကျိတ်ကာ မကြားဟန် ပြုနေလိုက်သည် ။ မြရီကလည်း ယောက္ခမအား အားနာလာ၍ လာမတိုင်တော့ဘဲ သူ့ဘာသာသူ ကြိတ်၍ ခံနေသည် မှာ နောက်ဆုံးမိခင်၏ ဆွဲကြိုးရော မြရီနားကပ်ပင် မရှိတော့ပေ၊ ဖခင်လက်ဖွဲ့ထားသည့် လယ်ကွက်နှင့်နွားကိုတော့ အောင်လတ်က ချန်ထားသည် ။ စပါးပေါ် ပြန်ဆပ်ရန်အတွက် စပါးပေးနှင့်အကြွေးယူထားသဖြင့် လယ်လုပ်ချိန်၌ အောင်လတ် အနည်းငယ်ခြေငြိမ်သွားသည် ။

ဒေါ်စောကြည်နှင့် အောင်ထက်ကမူ ကိုယ့်လယ်တစ်ကွက်ကို ကိုယ့်ဘာသာလုပ်ရင်းနှင့် အောင်ထက်၏ ပညာရေးမှာ ဖခင်ရှိစဉ်ကကဲ့သို့ တိုးတက်မှုမရှိတော့ဘဲ ဆုတ်ယုတ် လာလေသည် ၊ ယခုနှစ် ရှစ်တန်းမို့ ပိုအရေးကြီးသော်လည်း အောင်ရုံသာ ဖြေနိုင်ခဲ့၏။ ကျောင်းစာ တစ်ဘက် လယ်ကိစ္စ တစ်ဘက်နှင့်မို့ အောင်ထက် လိုက်မမီတော့ပေ။ နဂိုထဲက ဘာမှ မလုပ်တတ်သော မိခင်က အနားမှ သာ ဖေးမရုံ သက်သက်ဖြစ်သည် ။

သို့ရာတွင် အောင်ထက်ကိုလည်း ဒေါ်စောကြည် မယုံရဲတော့ပေ။ အ

သိညဏ်ရှိသော သားကြီးနှစ်ယောက်စလုံးမှာ အမူအရာ ပြောင်းလွဲသွား
သဖြင့် လူမမည်အရွယ်လူပျိုပေါက်ဖြစ်ကာစ အောင်ထက်ကို
သံသယဖြစ်နေမိသည်။ မိမိအား တစ်နေ့ စွန့်ခွာထွက်သွားမည်လားဟု
စိုးရိမ်စိတ် ဝင်နေလေ၏။

သို့ဖြင့် အောင်ထက်ကို မျက်ခြေမပြတ် ကြည့်ရင်းက အလိုလိုရင်
မောနေရ၏။

‘အမေ’

‘ဟင်’

ရုတ်တရက်တုန်လှုပ်သွားမိ၏။ အောင်ထက်အကြောင်း စဉ်းစားနေ
ရာမှ ယခုကဲ့သို့ အောင်ထက် ခေါ်လိုက်သဖြင့် လန့်သွားခြင်း ဖြစ်၏။

‘ဘာလဲအောင်ထက်’

အခုတလော ဒေါ်စောကြည်စကားသံများမှာ နူးညံ့ချိုသာမှုများ လွင့်
စဉ်ပျောက်ကွယ်လျက် အေးစက်မာကြောပြီး စိတ်မရှည်သံပါနေသည်။ ။

‘ကျွန်တော့်ကို ငွေငါးရာလောက် ပေးပါ အမေ’ ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲမြ
ည်ဟီးသွားပြီး ဘာမျှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ရုတ်တရက် ထအော်လိုက်
၏။

‘ဘာ...နင်ကငွေငါးရာ ဘာလုပ်မလို့ လဲ၊ နင့်အစ်ကိုတွေလို အမွေခွဲ
ဦးမလို့ လား၊ ဒီတစ်ခါ ငါ့ရင်ကိုခွဲပြီးမှ ပဲ သွားကြတော့’

ဒေါ်စောကြည်စကားကြောင့် အောင်ထက်မျက်နှာငယ်သွားသည်။ ။
မိခင်ထံမှ နူးညံ့ချို သာသော စကားသံလေးများ ပျောက်ကွယ်နေသည်
မှာ ကြာပြီဖြစ်ပေသည်။ ။

‘မဟုတ်ပါဘူးအမေရယ်၊ မိုးကုန်တော့ ဓာတ်မြေဩဇာထည့်ချင်လို့ ပါ၊ သူများ လယ်တွေ အစို့ထွက်နေပြီ၊ ပြီးတော့ မြောက်ဘက်ကလယ် တွေ ပိုးကျနေကြလို့ ကျွန်တော်ဘက် မကူးရအောင် ဆေးလဲဖျန်းချင်လို့ ပါအမေ၊ ဦးလေးဦးလူအေးတို့ က ဝယ်မယ်ဆိုလို့ သူတို့ နဲ့ ထည့်ဝယ်ချင် လို့ ပါ အမေ’

အမေတူသား အောင်ထက်က စကားကို နူးညံ့ချိုသာစွာ ပြောတတ် သည်။ မိခင်၏ တုန်လှုပ်သောစိတ်ကို နားလည်သဖြင့် မိခင်က ဒေါသန င့် ပြောသော်လည်း သူက ချိုသာစွာပင် ပြန်၍ ရှင်းပြလိုက်သည်။

ထိုအခါမှ ဒေါ်စောကြည်ရင်ထဲ စူးနစ်သွားသည်။ ဒီအလုပ်ကို ဦး အောင်ဘနှင့် သားကြီးနှစ်ယောက် လုပ်နေကျ အလုပ်ပင်ဖြစ်သည်။ ယ ခုမှ သားထွေးလေးမှာ အရွယ်နှင့်မမျှအောင် ပူပန်တတ်ပြီး လူကြီးများ လုပ်သမျှကို နည်းနာခံကာ လိုက်လုပ်တတ်သူပင် ဖြစ်၏။

‘ပြီးတော့ ဆီလဲကုန်နေပြီအမေ’

ဒေါ်စောကြည် သက်ပြင်းရှည်ကြီးချလိုက်မိသည်။ ဆီ၊ ဆန်၊ ဆား ဆိုသည် မှာ မိမိက ဝယ်ဖြည့်စရာမလို။ ခင်ပွန်းရှိစဉ်က အဆင်သင့် ဝ ယ်ဖြည့်ပေးနေကျ ဖြစ်၏။ ယခုအခါ သားငယ်က တာဝန်ယူ ဖြည့်ပေး နေသဖြင့် ဒေါ်စောကြည် သိပ်မပူရတော့ပေ။ ငွေမရှိသောအခါ အောင် ထက် မဖြည့်ပေးနိုင်တော့။ ငွေကိုလည်း များများ မပေးထားရဲဘဲ အော င်ထက်ကို ဒေါ်စောကြည် စိတ်မချရဲဖြစ်နေ၏။

သားအကြီးနှစ်ယောက်အပေါ်မှာ မကျေနပ်တိုင်း ဒေါသဖြစ်မိတိုင်း တွင် အောင်ထက် အပေါ်၌ သာ စုပြုံလာသည် မို့ အောင်ထက်မှာ မိခင် ၏ သံသယစကား သံသယမျက်လုံးနှင့် အအော်အငေါက်ကို အစဉ်အမြဲ ခံနေရသည်။

သို့ရာတွင် အောင်ထက်မှာ မိခင်ကို မကျေမနပ်မဖြစ်မိဘဲ ပို၍ သနားလာကာ မိခင်စိတ်ဆင်းရဲမှာ ၊ သောကဖြစ်မှာ ၊ မျက်ရည်ကျမှာ လွန်စွာစိုးရိမ်သဖြင့် မိခင်မသိအောင် ဖုံးကွယ်ထားရသည့်ကိစ္စရပ်များလည်း မြောက်များစွာပင်။

‘နေပါဦးအောင်ထက်ရဲ့ ၊ ဆီက တစ်နေ့ကမှ သုံးဆယ်သားဝယ်တာ ကုန်သွားပြီလား’

ဒေါ်စောကြည်သည် သူချက်ရသည့် ဆီပုလင်းထဲတွင် ရှိနေသည် ကို သိသည် ။ ထိုဆီကို မည်ကဲ့သို့ ဖန်တီးယူရသည် မသိပါ။

‘ဟို...အစ်မမြရီလဲ ယူသုံးလို့ ပါအမေ’

‘ဟင်း....’

တကယ်တော့ ဆီတိုး ငွေလေးဆယ်ကို အောင်ထက်ကကျစ်ကျစ်ပါအောင် အုပ်ကိုင်၍ ဆီဝယ်ရန် ပုလင်းနှင့် ထွက်လာတွင် အောင်လတ်က ရောက် လာပြီး အရက်ဖိုးငွေမရှိ၍ ညီငယ်ထံမှ အတင်းအဓမ္မလုယူသွားသောကြောင့် အောင်ထက်သည် မြရီထံမှ ဆီတစ်ဆယ်သားခန့် တောင်းယူထားရခြင်းဖြစ်သည် ။

‘အင်းလေ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲသားရယ်၊ အစစအရာရာ ပြောင်းလဲနေတာလဲ အပြစ်မဲ့တဲ့ သူတို့ သားအမိကို အမေတို့ က တတ်နိုင်သမျှ စောင့်ရှောက်ရမှာ ပဲ၊ အမေတို့ တစ်ဆုပ်စားရရင် သူလဲ တစ်ဆုပ်ပေါ့၊ အမေတို့ တစ်ဇွန်းဆိုရင်လဲ သူလဲ တစ်ဇွန်းပေါ့’

ပြောရင်းဆိုရင်းကပင် ဒေါ်စောကြည် မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလာပေသည် ။ တကယ်တော့ အိမ်ထောင်ဦးစီးတစ်ယောက် ပျက်စီးသွား၍ ကျန်မိသားစုတို့ ဖရိုဖရဲနှင့် ပြိုကွဲခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို ဒေါ်စောကြည် မလိုလား

သော်လည်း ရင်ဆိုင်နေရလေပြီ။

အသက်အရွယ်ကြီးခါမှ ဆိုးမိုက်ကြသော သားများ အတွက် ဒေါ်စောကြည်ရင်ထုမနာ ဖြစ်နေရ၏။

မိခင်မှဆိုးမကြီးအပေါ် ပြုရက်သော သားနှစ်ယောက်၏ အပြုအမူမှာ သိမ်မွေ့လွန်း လှသည် ကို ဒေါ်စောကြည် အံ့ကြိတ်၍ ခံရင်း

‘အမေ့ ... အမေရေ’

‘ဟဲ့’

လက်ထဲမှ ဆေးလိပ် ပြုတ်ကျသွားသည် အထိထိတ်လန့်သွားသည် ။ မြီအား ကလေးကို တစ်ဖက်ချီလျက် ကသောကမျော ပြေးလာသည် ။

‘အမေရေ...ကိုအောင်လတ်ရယ်လေ...ကျွန်မကိုလိုက်ရိုက်နေလို့ ’

ယခုအခါ အောင်လတ်သည် မိခင်ကိုမြင်၍ ပြန်လှည့်မသွားတော့ပေ ။ လူကလည်း ယိမ်းထိုးနေသည် ။

‘ဟဲ့ ကောင်မ ... လာစမ်း...နင် ဘာလူပါးဝတာလဲ...’

အောင်လတ်၏ စကားသံစူးစူးသည် ဒေါ်စောကြည်၏ ရင်ဝသို့ ပြင်းထန်စွာ ကန်ကျောက်လိုက်၏။ ဖခင်၏ သားလိမ္မာများ သည် မိခင်ကား ရှိသေးသည် ဟု ပင် ထင်မှတ်ပုံမရတော့ပေ။

‘ဟဲ့ကောင် အောင်လတ်...လာစမ်း...၊ နင် အိမ်ပေါ်တက်ဝံ့ ...တက်စမ်း...၊ ငါအမေ သက်ရှိထင်ရှား ရှိသေးတယ်ဟဲ့...၊ လာစမ်း...ငါမွေးတဲ့ သား...ငါသတ်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်၊ နင့်ကို ...ငါလက်နဲ့ သတ်မယ်’

‘အမေ...အမေ’

ဆေးစင်းသော ဓားမကို ကိုင်ကာ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းမည့် မိခင်အား
အောင်ထက်က အတင်း ဆွဲဖက်ထားရ၏။

အောင်လတ်သည် မိခင်အား မကျေမနပ်နှင့် စွေကြည့်ကာ သိုင်းကွ
က်နင်းလျက် လှည့်ထွက်သွားလေသည် ။

ဒေါ်စောကြည်ရင်ထဲတွင် မောဟိုက်ပင်ပန်းစွာဖြင့် တိုင်ကိုမှီ၍ ထိုင်
ချလိုက်သည် ။ မြရီက ငိုနေသောကလေးကို တတွတ်တွတ် ချောလိုက်
သည် ။ မြရီကငိုနေသောကလေးကို တတွတ်တွတ်ချောနေစဉ် အောင်
ထက်က မိခင်အတွက် ရေအေးအေးလေးတစ်ခွက်ကို ပြေးခပ်ကာ မိခင်
အား တိုက်ရင်းက....

'အမေ ရော့၊ ရေသောက်လိုက်နော်၊ အမေမောပါတယ်၊ ဒေါသကို ထိ
န်းမှ ပေါ့အမေရယ်'

ဒေါ်စောကြည်သည် အောင်ထက်ကမ်းပေးသောရေကို သောက်ချလို
က်ပြီး တိုင်နားတွင် ချထားသော ဆေးလိပ်တိုကို ပါးစပ်တွင် ကိုက်လိုက်
၏။

ဒေါ်စောကြည်က တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်နေသည် ။

'နင့်အဖေ ပြောပြောနေတာ မှတ်မိလားအောင်ထက်'

အဖေအား သားများကို မကြာခဏ ဆုံးမစကားဆိုတတ်သဖြင့် အ
ဖေပြောသမျှကို မမှတ်မိတော့ပေ။

'သေရည်တစ်စက် ပါးစပ်ထဲဝင်လာတာနဲ့ အမှားတွေ တစ်ခုပြီးတစ်
ခု ကြုံရတယ်ဆိုတာလေ'

အောင်ထက် ငြိမ်နေလိုက်သည် ။ ဒေါ်စောကြည်က မီးညှိကာ ဆေး
လိပ်ကို တစ်ချက်ဖွာလိုက်သည် ။

'တစ်ခါတုန်းက မိဘနဲ့ ညီမကို လုပ်ကျွေးနေတဲ့ သားတစ်ယောက်ကို လူမိုက်တွေက ဖျက်ဆီးချင်လို့ ဆွယ်ကြတာ မအောင်မြင်ဘူးတဲ့ ၊ သူတို့ သားက ငါးပါးကိုစောင့်တဲ့ သီလရှိတဲ့ သူတော်ကောင်းတစ်ယောက်တဲ့ ကွယ်၊ ဒါကြောင့် လူမိုက်တွေက ဘယ်လိုဖျက်ဖျက် မရလို့ နောက်ဆုံး သူ့ကိုဖမ်းခေါ်ပြီး ဂူကြီးတစ်ဂူရှေ့မှာ ထားထားတယ်'

မြရီ၏ မျက်လုံးလေး ဝိုင်းသွားသည် ။ ဦးအောင်ဘက သားများအား အရက်မသောက်ရန် ဆုံးမသည့်စကားပင်ဖြစ်သည် ။ ထိုစကားကို ဒေါ်စောကြည်ကပြန်ပြောပြနေ၏။ မြရီသည် ဦးအောင်ဘ၏ စကားကို မကြားဖူးသောကြောင့် စိတ်ဝင်စားနေသည် ။

'ဂူတစ်ဂူထဲမှာ အရက်အိုးကြီး ထားထားတယ်၊ တစ်ဂူထဲမှာ သူများ အိမ်က လှူထား ခိုးထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေထားထားတယ်၊ တစ်ဂူထဲမှာ သူတို့ သားရဲ့ အမေနဲ့ နှမကို ထားထားတယ် ၊ လူဆိုးတွေက သူတို့ သားကို ဓားမိုးပြီး အရက်သောက်မလား၊ သူများ ပစ္စည်းတွေ ယူပေးမလား၊ အမေနဲ့ နှမကို ပြစ်မှားမလားဆိုပြီး အတင်းအဓမ္မခိုင်းတယ်လေ၊ ဒီတော့ သူတို့ သားက စဉ်းစားတယ်၊ သူများ ပစ္စည်းယူရင်လည်း ကံကြီးထိုက်တယ်၊ အမေနဲ့ နှမကို ပစ်မှားရင်လည်း အဝီစိငရဲကျလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် သေရည်သောက်တာကမှ နည်းနည်း တော်သေးတယ်ဆိုပြီး သေရည်ကို သောက်လိုက်တာ'

ဒေါ်စောကြည်က ဆေးလိပ်မီးခိုး ထောင်းနေအောင်အထိ နှစ်ဖွာခန့် ဆက်ဖွာလိုက်သည် မျက်လုံးအိမ်တွင်းဝယ် သွားလေသူ ခင်ပွန်း၏ ပုံရိပ်ကိုမြင်ယောင်လာကာ ရင်မှာ ဆို့နှစ်လျက်ရှိ၏။

'မူးပြီး လူမှန်းမသိဖြစ်သွားတော့ အမေနဲ့ နှမကိုလဲ ပြစ်မှားမိတယ်၊ သူများ ဥစ္စာကိုလဲ ခိုးယူမိတော့တာပဲပေါ့၊ ခုလဲအောင်လတ်ဟာ သေရ

ည်ဝင်တော့ အချစ်ဆုံး ဇနီးသားလဲ မသိတော့ဘူး၊ သူ့ဦးနှောက်ကို သေရည်က နိုင်သွားပြီ မြရီလဲ အလိမ္မာနဲ့ ပဲ နေတော့၊ သူဟာ ငါအမေကိုတောင် ရှိမှန်းမသိတော့ဘူးဆိုတော့ ကန်းကုန်နေပြီကွယ်'

ဒေါ်စောကြည်စကားကြောင့် မြရီမှာ မျက်ရည်များ တွေတွေကျလာပြီး....

'ကျွန်မမှာ ထဘီတို့ အင်္ကျီတို့ ဝတ်စရာ မရှိတော့ဘူးအမေ၊ အားလုံးရောင်းပြီး ပေါင်ပြီးသောက် ကြက်တိုက်လိုက်တာ'

'အေး ... အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုပဲထား၊ လဲစရာ မရှိရင် အမေ့အိမ်လာလဲ အမေ့အိမ်မှာ ပဲ လျှော်ဖွတ်ထားခဲ့ပေါ့ မြရီ၊ ငါလဲ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ ကိုယ့်မှာ ရှိသမျှ သိုသိုဝှက်ဝှက်ပဲ ထားတော့မြရီ၊ ကြာရင်တော့ ငါနဲ့ တော့တွေ့မယ်၊ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ဒင်းကို နုတ်နုတ်စဉ်းချင်နေတယ်၊ ငါလဲ ဘယ်လိုဖြစ်နေမှန်းလဲ မသိတော့ဘူးမြရီ၊ လူသတ်ချင်တဲ့ စိတ် ဖြစ်ဖြစ်လာတယ်'

အောင်ထက်နှင့်မြရီမှာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ ကြက်သီးထလာမိကြ၏။

သားသမီးများကိုဖြင့် လက်နှင့်ပင် မရွယ်ခဲ့သော ဒေါ်စောကြည်၏ စိတ်များ ကြမ်းတမ်း ခက်ထန် လာလေပြီ။

'ကိုအောင်ဘမသေဘဲ ငါသာသေသွားရင် သိပ်ကောင်းမှာ ပဲ'

သားသမီးအပူကား ခင်ပွန်းဆုံးစဉ်ကပင်ပို၍ ပူလောင်လွန်းလှလေပြီ။ ဒေါ်စောကြည်ရင်ထဲ မီးဟု န်းဟု န်းတောက်လေ၏။

'ဒါနဲ့ ညီးတို့ လယ်တွေ ပိုးကျကုန်ဦးမယ်၊ ပိုးသတ်ဆေး မဝယ်ဘူး

လား'

'ဝယ်ဖို့ လဲ ငွေမရှိပါဘူးအမေ၊ အဖေတို့ လယ် ဖျန်းရင်းက နည်းနည်းဖျန်းပေးဖို့ ပြောတော့ အဖေကလဲ ကိုအောင်လတ် ကြည့်မရ လို့ မဖျန်းပေးဘူးတဲ့ '

'အေးပေါ့လေ...သားသမီးမကောင်း မိဘခေါင်းပဲပေါ့၊ အောင်ထက် သူတို့ အတွက်ပါ ပိုဝယ်ပေးပြီး နင်ပဲဖျန်းပေးလိုက် သိလား'

'ဟုတ်ကဲ့ အမေ'

အောင်ထက်သည် အမေပြောသမျှ ဘာမှ ငြင်းပယ်မှု မပြုခဲ့။ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း မရိုးမြရီကို သနားသဖြင့် အစစကူညီလုပ်ပေးခဲ့၏။ သို့ရာတွင် သူ့အတွက် စာကျက်ချိန် မရှိတော့ပေ။ အဆင့်တစ်နှင့် ပို၍ ပို၍ ဝေးကွာသွားသည် ကို အလိုလိုသိလိုက်၏။

ခါတိုင်းအဖေရှိနေလျှင် ကျန် အချိန်များ ၌ ကျောင်းစာနှင့်သာ လုံးဝ နီးနေရသည် ။ ရေခတ် ထင်းခွဲလောက်သာလုပ်ပေးပြီး စာမေးပွဲဖြေဆို ရေးကိုသာ အဓိကထားရ၏။

'ဟဲ့...သား...နှင့်အစ်မတို့ ကို လိုက်ပို့လိုက်၊ ဟိုကောင်က အိမ်မှာ ရှိချင်မှ ရှိမှာ '

'ဟုတ်ကဲ့အမေ'

အမေပြောသမျှ မငြင်းဘဲ အကုန်လိုက်လုပ်ပေးသည် မို့ ဒေါ်စောကြည်က အောင်ထက်ကို ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေ၏။

အောင်ထက် အိမ်ပေါ်တက်လာသောအခါ မီးခွက်ကလေးနားတွင် လွယ်အိတ်ချလိုက်ပြီး သူစာအုပ်များကိုဆွဲထုတ်ရင်း...

'ကျွန်တော် နောက်နှစ်ဆိုရင် ကျောင်းမတက်တော့ဘူး အမေ'

'ဘာ...ဘာလို့ မတက်ရမှာ လဲ'

'ဒီလယ်တစ်ကွက်ကိုပဲ ဦးစီးလုပ်တော့မယ်၊ အမေရယ်၊ အခုဟာက အစ်ကိုတို့ လယ်ရော ကျွန်တော်တို့ လယ်ပါ လုပ်နေရတယ်၊ ကျောင်းအတွက် ဘယ်လိုမှ မစဉ်းစားနိုင်တော့ဘူး'

ဒေါ်စောကြည် ခေါင်းကိုယမ်းလိုက်ရင်း...

'နင့်အဖေ ဖြစ်စေချင်တဲ့ ပညာတတ်ဖြစ်အောင် လုပ်၊ အောင်ထက် ဒီ နှစ်မှာ အမေကအစမို့ မလုပ်တတ်တာ၊ နောက်နှစ်မှာ လုပ်တတ်သွားပါပြီ၊ ငါ့သား ပညာတတ်ကြီးဖြစ်ရမယ်၊ ဘွဲ့ရရမယ်၊ ဒါမှ ကိုအောင်ဘအဖြစ်စေချင်တာ ဖြစ်မှာ ၊ နောင်ကို ကျောင်းထွက်မယ့်စကား အမေ့ကို မပြောတော့၊ အောင်ထက် အမေစိတ်ထိခိုက်တယ်'

အောင်ထက်က သက်ပြင်းလေး ခိုးချရင်းက တစ်ခါမှ မပြောဘူးသော စကားကိုမဝံ့မရဲလေး ပြောလိုက်သည် ။ မလိုပါ ဘူး အမေရာ၊ ဒီလယ်တွေ ဒီအိမ်တွေရောင်းပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ ဘာသာ လုပ်ကိုင်စားရရင် သိပ်ကောင်းမှာ နော် အမေ'

'တော်စမ်းအောင်ထက် နင်ဟာ နင့်အစ်ကိုကြီးလိုပဲ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်လိုက်တာ၊ နင့်တူမျက်နှာကို နင်မထောက်ဘူးလား၊ အောင်လတ်မကောင်းပေမယ့် နင့်သွေး ငါ့မြေးကိုတော့ ငါ ပစ်မထားရက်နိုင်ဘူး၊ နင့်ဘာသာနင် လွတ်ရာကျွတ်ရာကို သွားချင်သွားတော့'

အောင်ထက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားပြီး ဘာမျှမပြောဘဲ ငုံ့၍ သာစာအုပ်ကိုကြည့်နေ၏။ ဘာစာလုံးမှ မမြင်ရဘဲ မျက်ရည်ကြားတွင် ဝေဝါးစွာ ပျောက်ကွယ်နေလေပြီ။

ကြွေလျက်

'မနွေက တာဝန်ကျေစပါးသွားရောင်းတာ ငွေနှစ်ထောင်ကို နှစ်ရာ ယူသုံးပြီး ဖဲရိုက်လိုက်တာ ကုန်ရော၊ ဒါတောင် ဦးလေးဦးလူအေးက အတင်းဆွဲယူလာလို့ ရတာ၊ ကျွန်မဘာသာ သွားရောင်းမယ်ပြောတော့ ဒိုင်ကလူတွေနဲ့ ပေးစားဆဲပြီး ကျွန်မကိုရိုက်လိုက်တာ အမေရယ်၊ အမေ့ဆီက နွားယူခိုင်းပြီး သူသွားရောင်းမယ်တဲ့ လေ'

'ခက်တာပဲ'

ထုံးစံအတိုင်း မိုးပင်မလင်းသေးမီ အိမ်ပေါ်သို့ပြဿနာက ရောက်လာလေပြီ။ ကျောင်းသွားရန် ထမင်းဘူးပြင်နေသော အောင်ထက် ရင်ထိတ်သွား၏။

'ဘယ်နှစ်တင်း ကျန်သေးလဲ'

'ငါးတင်းသာသာပဲ ကျန်တော့တယ်အမေ'

'ဟဲ အောင်ထက်၊ ကျောင်းမသွားခင် ချပေးလိုက်ကွယ်'

အောင်ထက် တွေဝေသွားသည် ။ ရှေ့အပတ်မှာ စာမေးပွဲဖြေရတော့မည်။ ကျောင်းပျက်ရက် များ ထားသောကြောင့် ပြန်လှန်သင်ကြားခြင်း လုပ်နေသည် ကို မလွှတ်ချင်၊ ဒီအချိန်ကား အရေးကြီးသော အချိန်ပင် ဖြစ်၏။ ကိုယ့်အိမ်မှ စပါးများကိုလည်း ကိုယ့်ဘာသာကိုသွား၍ ချက မ

နေ့ကတစ်ရက်ပျက်ခဲ့သည်။ ဒီနေ့လည်း ပျက်ရဦးမည်။

'ချပေးပါမယ်၊ ဒါပေမဲ့စပါးချပြီးရင် ကျောင်းကိုတစ်ခါတည်း သွားမယ်နော် ညနေမှ '

'ဟဲ့ ငွေတွေပျောက်ကုန်ပါဦးမယ်ဟာ'

'ဟုတ်သားပဲသားရယ် ပြန်လာလိုက်ဦး အမေရွာထိပ်က စောင့်နေမယ် တော်ကြာ ဟိုကောင်လိုက်လုနေဦးမယ်'

ရွာနှင့်ခိုင်မှာ လှည်းမောင်းရတာနဲ့ အချိန် ကုန်နေပြီ ပြီးတော့ ခိုင်၌ လည်း သိပ်ကျနေလျှင် တော်ရုံနှင့် မပြန်ရတော့။

'ဟင်း'

'ဒါနောက်ဆုံးပါပဲ သားရယ်'

သားစိတ်သဘောကိုသိသော ဒေါ်စောကြည်က ချောလိုက်၏။ ထို့နောက် ပြောသည့် အတိုင်းပင် နံနက်ဆယ်နာရီကတည်းက ရွာထိပ်ညောင်ပင်အောက်တွင် ထိုင်စောင့်နေရာ အောင်ထက်က ဆယ့်နှစ်နာရီမှ ရောက် လာလေ၏။ ထိုငွေများကို ဒေါ်စောကြည်ကပင် သိမ်းထားရ၏။ ဒီတစ်ထောင်နှစ်ထောင်နှင့် နောင်နှစ်ပြန်ရင်းရမည်။ စပါးပေးအကြွေးယူလျှင် လွန်စွာရှုံးသဖြင့် မယူခိုင်းတော့ဘဲ အောင်လတ်ကိုပင် ချောကာ ဖိဖိစီးစီး လုပ်ခိုင်းရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားလိုက်၏။

ဘာလိုလိုနဲ့ မိမိ၏ လယ်တစ်ကွက်လေးမှ စပါးရောင်းရငွေကို စီစီလည်း အကြွေးဆပ်ရင်းနှင့် ဘာမျှ မကျန်တော့။ နောက်ဆုံး နွားသုံးကောင်ရှိသည့်အနက် တစ်ကောင်ကိုရောင်းရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်တော့သည်။ နို့မဟုတ်လျှင် နေကြာစိုက်ရန်အတွက် ငွေနှင့် မျိုးစပါးအတွက် ငွေမရှိဖြစ်နေဦးမည်။ ယခုတည်းက မျိုးစပါးဝယ်ထားရပေမည်။ တစ်ဆက်

တည်းပင် မြရီတို့ အတွက်ပါ ဝယ်ရပေမည်။

'သား'

'ဗျာ အမေ'

'သန်ရောင်လေးကိုရောင်းပြီး မျိုးစပါး ဝယ်ထားရရင် ကောင်းမလား'

'ဗျာ'

ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲမြည်ဟည်းသွားသည် ။ သန်ရောင်လေးကိုရောင်းမည်ဆိုတော့ ပို၍ စိုးရိမ် သွား၏။ နွားညိုသန်ရောင်လေးမှာ မနှစ်ကမောင်းညိုချိန်၌ အဖေက လက်ကျန်ငွေကို အပိုအလျှံ မဖြစ်စေရန် သုံးနှစ်သား သန်ရောင်လေးကို ဝယ်လိုက်၏။

ဒီနှစ်မှ စ၍ ထမ်းပိုးကျင့်သည့် နွားလေး ဖြစ်၏။ အောင်လတ်၏ အချစ်တော်ပင် ဖြစ်သည် ။

လယ်လုပ်နေကျ နွားပြာ တစ်ရှဉ်းကိုလည်း ရောင်း၍ မဖြစ်ပေ။

'အမေ့ငွေက ဘယ်လောက်လိုမှာ မို့လဲ'

'ဟဲ့ လေးငါးရာလောက်တော့ လိုမှာ ပေါ့၊ နေကြာက ဈေးတွေမြင့်နေလိုက်တာ ကိုယ်က ကြိုမဝယ်ထားနိုင်တော့ ဈေးကြီးမိတာပေါ့သားရယ်'

'တစ်ရက်နှစ်ရက်တော့ နေပါဦးလား အမေရယ်၊ သန်ရောင်လေးကိုတော့ မရောင်းပါနဲ့ '

အမေဘာမျှမပြောတော့ ဆေးလိပ်ကိုသာ တွင် တွင် ဖွာရင်း စဉ်းစားနေသည် ။ အမေဘာစဉ်းစားသည် ကို အောင်ထက် မသိသော်လည်း

အောင်ထက်က သန်ရောင်လေးကို မရောင်းရရေးအတွက် မည်သူ့ထံမှ ငွေဆွဲရမည်နည်းကိုစဉ်းစားနေမိသည်။ ။

နောက်ဆုံးတော့ ရွှေဆွဲကြိုးတဝင်းဝင်းရွှေလက်စွပ်တဝင်းဝင်းနှင့် ရွှာထဲတွင် လမ်းသလားတတ်သော ကိုကြီးအောင်ကြီးကိုသာ မြင်ယောင်လာမိ၏။ ညွန့်ကြည်မိဘများ ၏ လယ်နှင့်လက်ဖွဲ့ရလယ်နှစ်ကွက်မှာ အောင်ကြီး၏ ဖိဖိစီးစီး လုပ်ကိုင်မှုကြောင့် အထွက်အများ ဆုံး စံချိန်တင်သည် ဟု နာမည်ကြီးနေသည်။ ။

'အမေရေ ဒုက္ခပါပဲ၊ ဘာမြဆုံးလို့ တဲ့ '

'ဟေ...ဘယ်နေ့ကလဲ'

'နေ့လယ်ကတဲ့ '

'ဒုက္ခပဲ'

ဒေါ်စောကြည်နှင့်မြရီ စိတ်ညစ်သွား၏။ ရွာတွင် အသုဘ ဖြစ်လာတိုင်း အောင်လတ်တို့ ပုဆိုးပါမကျန် ပေါင်၍ ဖဲရိုက်ပစ်သည်။ ။ ယခု စပါးရောင်းပြီးစ ငွေရွှင်နေသည် ကို သိထားသဖြင့် အောင်လတ်တို့ မြရီအား ရိုက်ပုတ်ကာ ငွေတောင်းတော့မည်။

'ကျွန်မတော့ အမေတို့ ဆီကို ပြောင်းနေမှာ ပဲ'

'အေး ကောင်းတယ်၊ ဒါမှ မလာရဲမှာ မျက်နှာမပူရမှာ စားစရာ မရှိပေမယ့် ပေးစရာကတော့ ရှိရမှာ ပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူတစ်ဘက်သားရဲ့ ယုံကြည်မှုကို တန်ဖိုးထားရမယ်'

'ဟုတ်ကဲ့ အမေ၊ အောင်ထက်ရယ် ငါ့ကိုအမေတို့ အိမ်လိုက်ပို့ပေးနော်၊ ငါအထုပ်အပိုးပြင်ပြီး အသံပြုလိုက်မယ်'

'ဟုတ်ကဲ့'

အောင်ထက် ရင်ဖိုသွားသည်။ မြရီတို့ အဖေကား ညွန့်ကြည်တို့ အပိုင်းမှာ နေသဖြင့် အစ်ကိုကြီးအား ညွန့်ကြည်အလစ်စောင့်ပြီး ငွေချေးလျှင် ရမည်လား။ နေကြာပေါ်ချိန်မှ ပေးပါ့မယ်လို့ ကတိပြုရပေမည်။ ကျောင်းမရှိ၍ နေကြာကိုတော့ ဖိစိုက်ရပေမည်။

'မင်းတို့ သားအမိသောကကို ငါကြားတယ်အောင်ထက်၊ အမေက ငါ့ကို သားမတော်ဘူး ဘာဘူးနဲ့ ပြောထားလို့ ငါမလာတာ၊ အပြောခံရတော့ နာတယ်ကွ၊ အခုမင်းမှာ သိပ်အခက်အခဲရှိနေရင်တော့ ယူသွားပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ရွာထဲမှာ အသုဘပေါ်နေတာ မင်းအသိပဲနော် အောင်ထက်လက်ထဲရောက်လို့ ကတော့ မင်းအသေပဲမှတ်၊ ငါကဒီကောင်ကို လုံးဝကြည့် မရဘူး၊ အလကား ပျက်စီးနေတဲ့ ကောင်၊ နေကြာရောင်းပြီးတာနဲ့ ပြန်ပေးနော်'

အောင်ကြီးထံမှ ငွေငါးရာက ပူလောင်လွန်းလှသည်။ ။ အမေနေကောင်းလားဟု တစ်ခွန်းမမေးဘဲ မိန်းမ မသိရအောင် ယူပေးရသည့် ငွေဖြစ်သည့်အပြင် ကတိ အမျိုးမျိုးဖြင့် ပေးရသည့်ငွေပင်ဖြစ်သည်။ ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အောင်ထက်အဖို့ အမေ ဝယ်ချင်သော နေကြာမျိုး စပါးကို ဝယ်ထားနိုင်ပြီဖြစ်၍ ပျော်မဆုံးဖြစ် လာပြီး အစ်ကိုကြီးပေးလိုက်သောငွေကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်၍ အိမ်ဘက်ဆီသို့ ပြေး လာလေ၏။

'ဟေ့ကောင် အောင်ထက်'

ရုတ်တရက်တုန်လှုပ်သွား၏။ အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်သွား၍ မိမိအမှားပင်ဖြစ်သည်။ ။ ဘယ်အချိန် ကတည်းက မိမိအားချောင်းနေသည် မသိ ကုက္ကိပင်နောက်မှ ထွက်လာသော အောင်လတ်နှင့် ခြေတလှမ်း

အကွာသာ ဖြစ်၏။

'မင်းက လူလည်လုပ်ပြီး ငါ့မိန်းမကို ခေါ်ထုတ်သွားရအောင် မင်းက ဘာကောင်မို့လဲ'

အောင်လတ် မျက်လုံး မီးဝင်းတောက်နေ၏။ မနက်ကတည်းက သူ့ စပါးတွေ ယူချပေး ကတည်းက အောင်ထက်ကို စိတ်ဆိုးနေသည် ။ ယခု မိန်းမနှင့် ကလေးကိုယောက္ခမအိမ်ပို့ပေးသဖြင့် ပို၍ ဒေါသထွက်သွားပြီး အောင်ထက်ပြန်အလာကို ချောင်းကာစောင့်နေခြင်းဖြစ်သည် ။

အောင်ထက်ကို ရိုက်နှက်ဆုံးမရန် ရည်ရွယ်ထားသော်လည်း အောင် ထက်လက်ထဲမှ ငွေစက္ကူများကိုမြင်၍ ရည်ရွယ်ချက်ပြောင်းသွားကာ....

'ကဲ...မင်းလက်ထဲကငွေကို အသာတကြည်ပေးစမ်း၊ မြရီက အကုန် ယူသွားလို့ ဘာမှ မကျန်တော့ဘူး၊ ဒီတော့ မြရီကိုပို့ပေးတဲ့ မင်းပဲပေး တော့'

'ဟော...ဒါဒါ... ကိုကြီးငွေတွေဗျ'

'အောင်မယ်...မင်းကများ ငါ့ကို ပြန်အော်လို့ ကဲ...'

'ခွပ်...ခွပ်'

အောင်ထက်မျက်လုံးများ မီးပွင့်သွားပြီ။ သွားအစုံမှာ ပြုတ်ထွက်မ တတ် နာသွား၏။ မြေကြီးပေါ်သို့ဖင်ထိုင်ကာ လက်ထဲမှ ငွေအားလုံးကို လုယူသွားလေ၏။

'ကိုလတ်...ကိုလတ်...ပြန်ပေးပါဗျာ ၊ ကိုကြီးဟာတွေဗျ၊ ကိုကြီးငွေ တွေဗျ'

အောင်ထက်အော်သံကို အောင်လတ် မကြားတော့ပေ။ လိုချင်သော ငွေရ၍ ခုန်ပေါက် ထွက်သွား၏။ အောင်ထက်၏ အော်သံသာ လူကြားပြီး ညွန့်ကြည်နားသို့ ပေါက်သွားခြင်းသည် အောင်ထက်အား ကံကြမ္မာက နက်ရှိုင်းသောချောက်ထဲသို့ တွန်းချ လိုက်လေသည် ။

'ဟဲ့အောင်ထက် အော်မနေနဲ့ ၊ ဟိုမှာ နင့်အမေအိမ်မှာ အောင်လတ် ဝင်ကြမ်းပြီး နင့်နွားကို ခုတ်သတ်ပြီး ပေါ်ပစ်လိုက်လို့ နင့်အမေ ငိုနေတယ်'

'ဟင်....'

ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာခွဲလိုက်သကဲ့သို့ ခံရပြီး အိမ်ဘက်ဆီသို့ ပြေးလာရလေသည် ။ အိမ်ရှေ့ရောက်သောအခါ ရွာထဲမှ ရွာလူကြီးအချို့က အောင်ထက်အချစ်တော် သန်ရောင်နွားလေးအား သွေးသံရဲရဲနှင့် ထမ်းထုတ်သွားသည် ကို တွေ့ရသောအခါ အောင်ထက် မျက်ရည်များ တွေ့တွေ့ကျလာမိ၏။

အမေနားမှာ အိမ်နီးချင်း မိန်းမများ ဝိုင်းနေ၍ အောင်ထက်သည် မိမိ၏ ဒဏ်ရာများကို အမေမြင်မှာ စိုးသောကြောင့် အိမ်ပေါ်မတက်ဘဲ အိမ်အောက်ထဲမှာ သာထိုင်ပြီး နွားတင်းကုတ်ရှေ့မှ သွေးကွက်ကြီးကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာကြည့်ရင်း....

'ရက်စက်လိုက်တာ'

ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်ဆို့နစ်လျက် ငိုပင်မငိုနိုင်တော့ပေ။ မိမိအပြင်မှ ပြန်လာလျှင် မိမိအား ခေါင်းလေးနှင့်ခွေကာ ချွဲတတ်သော လည်ပင်းကို မော့ပေးပြီး အယုအယ ခံချင်သော နွားလေးသန်ရောင်ကို မြင်ယောင်လာမိ၏။

ဒီသန်ရောင်ကို ရောင်းမှာ ကြောက်လို့ အစ်ကိုကြီးဆီက ငွေချေးကာ မှ သန်ရောင်လည်း ဆုံး ငွေလည်း ဆုံးပြီ။ မိမိ ဘာလုပ်ရမလဲ အောင်လတ်ထိုးထားသော ပါးနှင့် မျက်လုံးမှာ နာကျင်ကိုက်ခဲ လာလေသည် ။ သို့ရာတွင် ဒဏ်ရာထက်ငွေငါးရာပြန်ရဖို့ က အရေးကြီးနေ၏။

'ဟေ့ကောင်...အောင်ထက်'

'ဗျာ'

မျက်လုံးအစုံမှာ ပြာဝေသွား၏ ၊ အစ်ကိုကြီးအောင်ကြီးရှေ့မှ ဘွားခနဲတွေ့ရသဖြင့် ကြောင်ငေးနေစဉ်....

'ဘယ်မှာ လဲ ငါ့ငွေငါးရာ၊ ပြန်ပေးစမ်း၊ မင်းတို့ ညီအစ်ကို ပြဿနာရှုပ်လို့ ငါတို့ လင်မယား စကား များ ရပြီ၊ ဘယ်မှာ လဲ ပေးစမ်း'

ကျယ်လောင်သော မိုးချုန်းသံကဲ့သို့ အော်မေးသဖြင့် ဒေါ်စောကြည်မှာ အိမ်အောက်သို့ ပြေးဆင်းလာကာ....

'ဘာလဲဟဲ့...အောင်ထက်၊ ဘာလုပ်လို့ လဲ'

ထူးထူးဆန်းဆန်း အောင်ကြီး ရောက်လာသဖြင့် အံ့ဩသွားသော်လည်း ဒေါသနှင့် ရောက်လာသည် မို့ ရင်ထိတ်သွား၏။

အောင်ကြီးက ဒေါ်စောကြည်ဘက် လှည့်ကာ....

'အောင်ထက်က မျိုးစပါးဝယ်ဖို့ ဆိုပြီး ငွေငါးရာ လာချေးလို့ ပေးလိုက်တာ၊ အောင်ထက်က လမ်းမှာ ဖြတ်လှသွားတယ်ဆိုဘဲ၊ အခုပြန်တောင်းပေးစမ်း အောင်ထက် မင်းတို့ လုပ်တာ တစ်ရွာလုံး ဟိုးလေးတကျော် ဖြစ်သွားတယ်၊ အလကား စေတနာထားဖို့ မကောင်းတဲ့ ဟာတွေ'

ဒေါ်စောကြည်ရင်ထဲ စူးနစ်သွားသည် ။ စေတနာထားဖို့ မကောင်း

တဲ့ ဟာတွေတဲ့ ။ ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်သွားပြီး....

'အောင်ထက်'

ဝမ်းခေါင်းသံနှင့် ခေါ်လိုက်သော မိခင်ကို အလန့်တကြား မော်ကြည့်သည် ။

'နင့်မို့ အရှက်မရှိဘဲ သွားချေးတယ်၊ အခု ပြောခံရတာ နည်းလားဟင်၊ သွားစမ်း၊ အဲဒီ ငွေငါးရာကို ရအောင်တောင်းပြီး မြန်မြန်ပြန်လာပေးစမ်း၊ တောက်...ငွေငါးရာမို့ပဲ၊ ငါးသောင်းဆိုရင် လူသတ်ပွဲများ ဖြစ်မလား မသိဘူး၊ ကိုအောင်ဘရေ၊ ရှင့်သားကြီး ဩဓာဓာလေ၊ ငွေငါးရာအတွက်နဲ့ အမေကို စေတနာထားဖို့ မကောင်းတဲ့ ဟာတွေ ဆိုပြီး ပြောနေလိုက်တာ၊ ဟဲ့....အောင်ထက် ငါ မချေးခိုင်းဘဲ နင်ဘာလို့ သွားချေးလဲ၊ အဲဒါ နင် ငါ့ကို သိက္ခာကျအောင်လုပ်တာ၊ ငါ့အမေ မရှိရင် လမ်းဘေးမှာ ထိုင်ပြီး ခွက်တစ်လုံးနဲ့ တစ်စိမ်းဆီက လက်ဖြန့်တောင်းမယ်၊ ဒင်းတို့ သားသမီးတွေဆီက ဘယ်တော့မှ မတောင်းဘူး၊ မှတ်သွား.... သွား.... ငါ့ဆီမလာကြနဲ့၊ သွားကြ....သွားကြ'

ဒေါ်စောကြည်က ဝမ်းနည်းစိတ်ရှက်စိတ်ဒေါသစိတ်ဖြင့် အောင်ထက်ရော အောင်ကြီးကိုပါ နှင်ထုတ်လိုက်သည် ။ အောင်ကြီးက အံ့ကြိတ်ကာ အောင်ထက်ကို စွေကြည့်ရင်း....

ပြဿနာကို မင်းပဲ စတာပဲ အောင်ထက်၊ မင်းပဲ ဖြေရှင်းတော့ ငါ ဒီနေ့ပဲ လိုချင်တယ်၊ ပြန်မရရင်တော့ အောင်လတ်ထိုးတာထက် နာမယ်၊ မင်းအသက်ကို ဖက်နဲ့ ထုတ်ထားပေတော့'

ရှက်ရှက်နှင့် ဓားကြိမ်း ကြိမ်းသွားသော အောင်ကြီးနောက်ကျောကို တွေ့ကြည့်ရင်းက ဒေါ်စောကြည်၏ အသားများ အေးစက် တောင့်တင်းလာလေသည် ။ စောစောက အောင်လတ်သည် မြရီကို မတွေ့၍ သူ့တစ်

အိမ်လုံး ဂုန်းဒိုင်းကြပြီး ခြံထဲတွင် လွှတ်ထားသော သန်ရောင် နွားလေး မှာ သူ့ ခြံစပ်ရောက်နေသည် ကို ဓားနှင့် ဝင်ခုတ်ပြီး....

'အရက်နဲ့ မြည်းမယ်၊ ရောင်းစားမယ်၊ ဒါမှ ဖဲရိုက်ဖို့ ငွေရမှာ ပေါ့'

ဤမျှ ရက်စက်ကြမ်းတမ်းသော သားလတ်၏ အပြုအမူကြောင့် ဒေါ်စောကြည်မှာ ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်စွာဖြင့် မူးမေ့လဲမတတ် ဖြစ်သွားသည်။

တစ်အိမ်လုံးမှာ တစ်ယောက်တည်းမို့ ဘာမျှ မပြောတော့ဘဲ မျက်စိရှေ့တွင် တဆန့်တငင်ငင် ဖြစ်နေသော သန်ရောင်လေးအား မကြည့်ရက်စွာ မျက်စိမှိတ်ထားလိုက်ရ၏။

အိမ်နီးချင်းများက ဒေါ်စောကြည်တို့ သားအမိ အခြေအနေကို သိကာ ဒေါ်စောကြည် နားလာ၍ နှာနှပ်ပေး ယပ်ခတ်ပေးပြီး ဝိုင်းပြုစုကြ၏။ အောင်လတ်၏ အပေါင်းအသင်းများကမူ နွားသေကို အမဲဖျက်ရန် ထမ်းထုတ်သွားကြ၏။

ယခု သားငယ် အောင်ထက်ကလည်း ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များ နှင့် ပြဿနာကို ယူ လာလေပြီ။ သားကြီးအောင်ကြီးက မိခင်အား ရက်စက်စွာ ပြောလိုက်၏။ ဒေါ်စောကြည်မှာ ယူကျုံးမရဖြစ်ကာ သတိလစ်မေ့မျောမတတ် ခံစားလိုက်ရ၏။

'အမေ...အမေ'

အောင်ထက်က စိုးရိမ်စွာဖြင့် တောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်နေသော မိခင်အား ခေါ်လိုက်လာသော်လည်း မိခင်ကမူ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကာ ရပ်လျက် ငေးကြောင်နေ၏။

'ဟဲ့...မစောကြည်...မစောကြည်...သတိထား၊ ဒေါသကို လျှော့ပါ

အေဟဲ့၊ အောင်ထက် ... သွား၊ နင့်ကိစ္စ နင်ပြီးအောင်လုပ် နင့်အမေအတွက် ဘာမှ မပူနဲ့ ၊ သွား...သွား၊ နင့်အစ်ကို သိပ်မကုန်ခင်မှာ အတင်းပြန်လုခဲ့၊ မြန်မြန်သွား'

'ဟဲ့....အောင်ထက်၊ အရမ်းမသွားနဲ့ ဦး၊ နင့်အစ်ကိုက ခုနကတင် နွားတစ်ကောင်လုံးကို ဓားနဲ့ ခုတ်ထားတာ၊ သိပ်ကြမ်းနေပြီး နင်ပါ သေလိမ့်မယ်'

အောင်ထက်အား တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် ဝိုင်းပြောကြနေစဉ် အောင်ထက်သည် အသိမဲ့သောစိတ်ဖြင့် ခြံတွင်းမှ လှမ်းထွက်လာခဲ့သည် ။ ရွာလမ်းမ ရောက်သောအခါ ဘယ်သွားရမည်မသိ ဖြစ်သွားလေ၏။

အောင်လတ်ကို သူ့ကြောက်သည် ။ ကျောင်းအသွားတွင် ရှိစုမဲ့စုငွေလေးကိုပင် မညှာမတာ လုယူတတ်သကဲ့သို့ အမေဈေးဝယ်ခိုင်းလျှင်လည်း ရိုက်နှက်ကာ ဈေးဖိုးငွေကို လုယူတတ်သည် ။ သူတောင်းသည့် ငွေကို မပေးလျှင် ထိုးကြိတ်ရိုက်နှက်လေ့ရှိသောကြောင့် အောင်ထက် မခံနိုင်တော့။

ဒီနေ့မှာ သန်ရောင်ကို သတ်ပြီး မိမိကို အခုလောက်သာ ရိုက်နှက်သည် မှာ ကံကောင်းလွန်းစွာ သတ်၍ ပင် မသွားသည် ကို ကျေးဇူးတင်ရဦးမည်။

ယခု မိမိ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ အိမ်ပြန်လျှင် အမေနှင့်တွေ့မည်။ အစ်ကိုကြီးက ဆူပြီး ရိုက်နှက်ဦးမည်။ ကိုလတ်ထံလည်း သွားမတောင်းရဲ။ မိမိ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

'ကိုယ် ဘာလုပ်ရမှာ လဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်သင့်သလဲ'

'လူ့ စိတ်ဆိုတာ ခက်သားပဲ၊ ကလေးတို့ ရော သိပ်ပြီး မွန်းကျပ်လာရင် ဘယ်လိုမှ ထွက်ပေါက်ကို စဉ်းစားမရဘူး၊ အကျပ်ထဲက လွတ်ရာလွတ်လမ်းကို ရှာဖွေမရတော့ဘူး၊ ကိုယ်ဘာလုပ်သင့်သလဲ၊ ကဲ.... သင်းပျံ့က ပြောစမ်းပါဦး ၊ သင်းပျံ့သာ ကိုယ့်နေရာရောက်နေရင်ဘာလုပ်မိမလဲ....စဉ်းစားစမ်း....'

အစဉ်အမြဲ သွက်လက်စွာဖြင့် ပါးစပ်ထဲရှိသည့်စကားကို မစဉ်းစားဘဲ ဇွတ်ပြောတတ်သော သင်းပျံ့လှိုင်သည် ငြိမ်သက်စွာဖြင့် စဉ်းစားနေမိသည်။ ။

မှတ်မှတ်ရရ သင်းပျံ့လှိုင် လေးလေးနက်နက်စဉ်းစားဖူးတဲ့ ပြဿနာဟာ ဒီပြဿနာ တစ်ခုတည်းရယ်ပါ။

ဟုတ်ပါရဲ့ ။ အစ်ကိုထက်ဆီကို ဒီငွေငါးရာ ပြန်မပါသွားလျှင် အစ်ကိုကြီးက ခေါင်းကွဲအောင်ရိုက်မည်။ ပြီးတော့ အမေ့ထံပြဿနာရှာမည်။ အဆုံးစွန်ဆုံး သူ မကျေနပ်သော အစ်ကိုလတ်နှင့် ပြဿနာဖြစ်ပြီး ညီအစ်ကိုတစ်တွေ တုတ်တစ်ပြက် ဓားတစ်ပြက် ဖြစ်ဦးမည်။ အခြေအနေက ဘယ်လိုတွေ့ကြည့်ကြည့် စိတ်သက်သာစရာမရှိ။

'တစ်ယောက်ယောက်စီက အသနားခံတောင်းပြီး ပေးရင်ရော'

ထက်စံ ပြုံးလိုက်၏။ ခေါင်းကို လေးတွဲတွဲ ခါရမ်းလိုက်ရင်းက....

'မြို့မှာ ငွေငါးရာ ဘာမှ မဟုတ်ပေမယ့် တောမှာ က သိပ်ရှားတယ် သင်းပျံ့၊ ခုခေတ်မျိုး စပါးတစ်အိတ်ဖိုးတောင် မရှိဘူး၊ အဲဒီတုန်းက ငါးရာဟာ သိပ်တန်ဖိုးရှိတာ၊ သူဌေးတွေအိမ်မှာ ပဲ ရှိနိုင်တယ်၊ ကိုယ်တို့ အိ

မိက ရွှေကျောင်းပြောင်ပြောင် ဝမ်းခေါင်ခေါင်အိမ်ပဲ သင်းပျံ့လှိုင်၊ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်နဲ့ လယ်တစ်ကွက်၊ ဒီငွေနဲ့ မျိုးစပါးကို လယ်တစ်ကွက် စာ ဝယ်ရမည်ဆိုရင် လယ်ထွန်ဖို့ နွားကိုငှားရမယ်၊ ကောက်စိုက်ခါ၊ မျိုး နွယ်ခါ၊ စပါးရိတ်ခတွေ လိုဦးမယ်၊ ထားလေ ဒါတွေကို ကိုယ်က လုပ်နိုင် ပါတယ်၊ လူငှား တစ်ယောက် နှစ်ယောက်နဲ့ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငွေငါး ရာတောင်မှ စပါးပေါ်ချန်အထိ မဖန်တီးနိုင်လို့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် စာရင်းငှား လိုက်ရမှာ ပဲ၊ အခု ငွေမရှိပေမယ့် ကိုယ့်လယ်ကို သူများ အပ်ပြီး စပါးပေါ်မှ ငွေယူဆိုလဲရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ငွေငါးရာက ခု လောလောဆယ် ဘယ်သူမှ ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ကိုယ်ကလဲ မိဘအ ရိပ်မှာ မပူမပင် နေလာရတဲ့ ၊ စာသင်တဲ့ ဆယ့်သုံးနှစ် အရွယ်ကလေး သာသာဆိုတော့ ဘယ်မှာ မှ ချေးငှားဖို့ လယ်ကိုပေါင်ဖို့ စိတ်မကူးခဲ့ဘူး၊ လောလောဆယ်ဆယ် စိတ်ညစ်လွန်းလို့ ရေထဲခုန်ချ သေချင်နေတာပဲ၊ ခက်တာက ကိုယ်ထိုင်နေတဲ့ ချောင်းက ရေလေးတစ်ထွာတောင် မရှိ ဘူး၊ မိုး ဆိုရင်တော့ သေပြီပေါ့'

သူကရယ်သွမ်းပြောလိုက်သော်လည်း မိန်းကလေးနှစ်ယောက်မှာ မ ရယ်နိုင်ပေ။ အထူးသဖြင့် ဆည်းဆာက မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ် နှင့် သူမ မကြားဖူးတာ မသိဖူးတာတွေ ကြားသိနေရသောကြောင့် အရာ ရာ ထူးဆန်းနေ၏။

ထို့အပြင် မပူပင် နေနေရပြီး စာကိုသာ နေ့နေ့ညည ကျက်နေရသ ည့် မိမိ၏ စိတ်ညစ်မှုများကား လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားသည် ။ စားချင် တာကိုပြောလျှင် ရှေ့အရောက်ပို့ပေးမည့် သူနှင့်။ နေ့ပျောက်မထိုးအော င် ထီးမိုးပေးမည့်သူနှင့် မြေကြီးမနင်းရအောင် လိုက်ပို့ပေးမည့်သူနှင့်။ ထမင်းဆိုတာ ထမင်းအုပ်ထဲက ထွက်လာတာကိုပဲ သိသည် မို့ ထက်စံပြောသော မျိုးစပါး နွားစပါးပေး အို ဘာဆိုဘာမျှမသိခဲ့။ ငွေပင်

မသုံးတတ်ခဲ့။

စပါးပင်နှင့် နွားကို အဝေးမှ သာမြင်ဖူးသည် ။ ကားနှင့်ဖြတ်သွားဖြတ်လာမို့ အနီးကပ် မမြင်ဖူးခဲ့။ စာထဲသင်ရသလို စပါးပင်တွေ စိမ်းစိုနေသည် ။ မှ ညဉ့်လျှင် ဝါနေသည် ။ ဒါပါပဲ။

အကျဉ်းအကျပ်ထဲတော့ မကြာခဏ ရောက်ခဲ့ဖူးသည် ။ အဆင့်နှစ်ရ၍ ရပို့ကတ်အား မပြရဲသည့် အကျဉ်းအကျပ် စာကြည့်ခန်းထဲ လှောင်ပိတ်ခံရ၍ ထွက်ပေါက်မရှိဘဲ ကြောက်နေသည် ။ အကျဉ်းအကျပ်ကို ထက်စံတို့ အိမ်ကိုလိုက်လည်ပြီး အပြန်တွင် လူကြီးများ ရိပ်မိမှာ စိုး၍ အကျဉ်းအကျပ်နှင့် မလုံမလဲစိတ်။

ခုလို အစ်ကိုထက်စံလိုတော့မဟုတ်။

'သင်းပျံ့သာဆိုရင် အဝေးကြီးကို ထွက်ပြေးမှာ ပဲ၊ သုံးလေးရက် လောက်ခိုပြီး မေ့လောက်တဲ့ အခါကျမှ ပြန်လာမယ်လေ၊ အစ်ကိုထက်ရော အဲဒီလိုမလုပ်ဘူးလား'

သင်းပျံ့လှိုင်က အားတက်သရော မေးလိုက်သောအခါ ထက်စံက သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလျက်က....

'အဲဒါကို စဉ်းစားမိသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့အမေက နေမကောင်းတာ၊ အမေတစ်ယောက်ထဲ အမွေကိုသနားတယ်'

'ဪ'

သင်းပျံ့လှိုင်နှုတ်ဖျားမှ တိုးတိုးလေး ညည်းညူလိုက်မိသည် ။ မိဘကို သံယောဇဉ် မတွယ်တတ်သော သင်းပျံ့လှိုင်အဖို့ အနည်းငယ် ထူးဆန်းနေသည် ။ ထက်စံ သူ့ အမေကို တွယ်တာသည် ဆိုခြင်းမှာ အမေတစ်ခုသားတစ်ခုသာ ရှိတော့သည် မို့ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

'ကဲ ဆည်းဆာရော ဘာလုပ်မလဲဟင်.... ပြောပါဦး'

ဆည်းဆာက ပါးစပ်ဟကာ အသက်ကို
ပြင်းပြင်းတစ်ချက်ရှူလိုက်ပြီး ခေါင်းကိုခါယမ်း လိုက်၏။
ထက်စံအကြောင်းကြားရသည် မှာ မွန်းကျပ် မောဟိုက်လျက်ရှိသည် ။
အသက်ရှူ မဝသလိုပင် ခံစားလိုက်ရ၏။

'ဟင့်အင်း... ဆည်းဆာ မသိဘူးကိုထက်၊ ဆည်းဆာ မစဉ်းစားတတ်ဘူး'

'သြော်...ဆည်းဆာရယ်'

ထက်စံက တိုးတိုးလေးညည်းညူရင်းက မိမိ၏ အတိတ်ဘဝကို မစဉ်းစားချင်ပေ။ တတ်နိုင်သမျှ မေ့မေ့ ပျောက်ပျောက်ကလေး နေချင်သည် ။

'အဲဒါ ကိုထက် ဘာလုပ်ဖြစ်လဲဟင် ကိုထက်၊ ကိုထက်ဘာလုပ်လိုက်လဲဟင်'

သင်းပျံ့လှိုင်က သိချင်ဇောနှင့် မေးလိုက်သည်။ ။

'ကိုယ်ဘာလုပ်လိုက်သလဲဆိုတာ မင်းတို့ သိရင် သိပ်အံ့ဩလိမ့်မယ်။ ဘယ်လိုမှ မမျှော်လင့်တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်လိုက်မိတယ်။ ဒါကြောင့် ဘဝမှာ အမည်းစက်ကြီး စွန်းထင်းသွားတာ သေရာပါပဲလေ။ ဘယ်လိုဖျက်ဖျက် မပျက်တဲ့ အမည်းစက်ကြီးပဲ ကလေးတို့ ရယ် အမေ့ရဲ့ အောင်ဆိုတဲ့ နာမည်ကိုတောင် ယူရတာ မဝံ့ရဲ့တော့လို့ ထက်စံလို့ ပဲ နာမည်ပြောင်းခဲ့ပြီး အတိတ်ကို မေ့နိုင်အောင် ကြိုးစားခဲ့တယ်'

ထက်စံ၏ ကြေကွဲစို့နစ်သော စကားသံကြောင့် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်စလုံးသည် အသက်ပင်မရှူဝံ့တော့ဘဲ စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ထက်စံကို

ငေးကြည့်နေသည်။ ။

'ကိုယ်လည်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘဲနဲ့ ခြေဦးတည့်ရာကို သွားတော့ ရွာကို ကျော် လာပြီး ရွာနဲ့ တော်တော်လှမ်းလှမ်းရောက် လာပြီး ကိုယ် တို့ ရွာဖြစ်တဲ့ ကျော်လှရွာနဲ့ အကြပ်အင်းရွာကြားထဲက ငနဆန်း ချောင်း ဘေးမ ၂၁ ထိုင်ပြီး ငိုနေမိတယ်။ မျက်လုံးဒဏ်ရာနဲ့ ပါးက ဒဏ်ရာကလည်း နာလိုက်တာ။ အနာနာသလို ရင်ထဲမှာ လည်း နာလို က်တာ ကွဲအက်လှမတတ်ဘဲ။ အစ်ကိုလတ် ကလည်း ထိုးလိုက်တယ်။ အစ်ကိုကြီးနဲ့ အမေကလည်း ဓားကြိမ်းကြိမ်းတယ်။ အချစ်ဆုံး နွားလေးကို လည်း သွေးသံရဲရဲနဲ့ အပိုင်းပိုင်းအတစ်တစ်ဖြစ်သွားတာကို မြင်ထားရ တော့ ဘာလုပ်မှန်း မသိအောင်ချာချာလည်နေတာပဲကွယ်။ ကိုကြီးဆီက ယူတဲ့ ငွေငါးရာဟာကောင်းစေချင်လို့ ယူလိုက်တဲ့ ငွေပါ။ ကိုယ်ကျိုးအတွက် မပါပါဘူး။ အမေ စိတ်အေးသွားရအောင် သန်ရောင်လေးကို မရောင်းရအောင်ပေါ့။ ပြီးတော့ အမေ့သားကြီး ကိုကြီးဟာ အားကိုးရပါ သေးတယ် ဆိုတာကို အမေ စိတ်ချမ်းသာအောင် ပြချင်လို့ ပါ။ အခု တော့ ပေါ့စေလိုလို့ ဆေးထိုးကာမှ ဆေးကပိုပြီးတော့တောင် လေးသွားပြီး စေတနာတွေဟာ ကိုလတ်ကြောင့် ဝေဒနာတွေ ဖြစ်သွားကြတော့တာပဲ။ အောင်ကိုလတ်၊ ကိုလတ် အခု ဘယ်လိုနေကြမလဲ မသိဘူး။ ကိုယ်လည်း အဲဒီထဲက ကျော်လှရွာကို မရောက်တော့တာ ခုဆိုရင် ဆယ်နှစ်နီးပါးရှိသွားပြီပဲ'

ရှေ့ဆက်ရမည့် လမ်းအတွက် ယောင်လည်လည်နှင့် မောဟိုက်ပင်ပ

န်းနေမိသည် ။ ခြေဦးတည့်ရာသို့သွားရန် စိတ်ကူးမိလိုက်တိုင်းတွင် မေ
မေ့မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာမိကာ ရင်ထဲမှာ ဆွတ်ကျင်ကျင် ခံစားရပြီး
မျက်ရည်များ တွေ့တွေ့ကျ လာလေ၏။ အမေ့ကိုဖြင့် တစ်ယောက်တည်း
မထားရက်နိုင်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် အမေ့ကိုထမ်း၍ အစ်ကိုများ နှင့် ဝေးရာဆီ
သို့ ပြေးထွက်သွားချင်၏။

တစ်လောကလုံးကို အမှောင်ကား လုယူနေလေပြီ။ ညအမှောင်သည်
အနိုင်ရတော့မည် ဖြစ်၏။ တိတိတာတာ ကျေးဌာန်သံလေးက တိတ်ဆိ
တ်စ ပြု လာလေသည် ။ ငနုဆန်းချောင်း ပတ်ဝန်းကျင်သည်
ချုံ့လေးများ ၊ သစ်ပင်ငယ်လေးများ သာ ရှိပြီး လယ်ကွင်းတစ်မျှော် တစ်
ခေါ်ကြီးက မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းအထိ....

အောင်ထက် မှီထိုင်နေသည့် ကြောင်လျှာပင်ကြီးသာလျှင်
အပင်ကြီးကြီးရှိသည် ။

'ဟင်း'

အောင်ထက်က မျက်ရည်များကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း သုတ်လိုက်ပြီး အံ
ကိုကြိတ်၏။ အမေနှင့်လည်း မဝေးရအောင် အစ်ကိုကြီးလည်း ကျေနပ်
ရအောင် လောလောဆယ်တွင် ငွေငါးရာရမှ အဆင်ပြေမှာ မို့ ယခုအော
င်ထက် ရင်ထဲတွင် ငွေငါးရာအား ဘယ်မှာ ရှာရမလဲ စဉ်းစားလိုက်သည်
။ စပါးရောင်းရငွေများ လည်း စပါးပေးအကြွေးဆပ်နှင့်မို့ မကျန်တော့
ပေ။ မြရီလက်ထဲမှ ငွေများကိုလည်း အောင်လတ် ရန်ကြောက်၍ မြရီဖ
ခင်ထံ အပ်ထားရသည် ။ မြရီဖခင်က လယ်လုပ်ချိန်မှ ပြန်ထုတ်ပေးမည်
မို့ ဘယ်လိုလုပ်၍ မှ မရနိုင်။ တစ်ယောက်ယောက်ဆီက ချေးလျှင်လည်း
ယိုင်လဲလှဆဲဆဲ မိမိတို့ မိသားစုကို ဘယ်သူမှ အယုံအကြည်မရှိတော့ပေ
။ ဘယ်သူမှ လည်း ချေးကြလိမ့်မည် မဟုတ်တော့။ အိမ်မှာ ကလည်း

ရောင်းစားစရာဆိုလို့ လုပ်ကိုင်စားရမည့် နွားတစ်ရှဉ်းသာရှိတော့သည်

။

'ဟင်း'

သက်ပြင်းရှည်ရှည်ကြီးကို ချလျက် အဝေးသို့ ငေးမောနေသည် ။ အမှောင်ထု ကြီးစိုး လာပြီဖြစ်သော လယ်ကွင်းပြင်ကြီးကာ တစ်စတစ်စ ပျောက်ကွယ်လုနီးနီး ဖြစ်နေ၏။ အနောက်ဘက် ကောင်းကင်မှ အလင်း ဖျော့ဖျော့လေး သာကျန်တော့သည် ။

ထိုစဉ် လယ်ကန်သင်းပေါ်တွင် သွက်သွက်ကလေးလျှောက်လာသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရ၏။ လက်ထဲတွင် ကြိမ်ဆွဲခြင်းလေး တစ်လုံးသာ ရှိသည် ။ အောင်ထက်က ထိုမိန်းကလေးကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ငေးကြည့်နေရင်းက သူလည်ပင်းတွင် ဝင်းဝင်းလက်လက် ရွှေဆွဲကြိုးကလေးကို တွေ့ရသောအခါ အောင်ထက်ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲမြည်ဟည်းသွားပြီး ခေါင်းထဲမှာ လည်း တဒိတ်ဒိတ်နှင့် သွေးခုန်နှုန်း တိုးလာလေသည် ။ ထိုမိန်းကလေးက မူဆန်းတံတားလေးကို သွက်သွက်ကလေး ဖြတ်ကျော် လာလေ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူသူကင်းမဲ့နေ၍ ကြောက်ရွံ့နေဟန် တူသည် ။

'ဟုတ်ပြီ'

လက်ထဲမှ ဘယ်အချိန်က ရောက်နေသည် မသိသော ကြောင်လျှာ သီးခြောက်ကြီးကို ခပ်တင်းတင်းလေး ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ပြီး ရင်ထဲမှာ တဒိန်းဒိန်းနှင့် စိတ်ရိုင်းများက နိုးဆွသွေးတိုးပေးနေသည် ။ လက်ဖျားခြေဖျားများ အေးစက် လာပြီး ချွေးစီးများ ပြန်ထွက် လာလေ၏။

ချောင်းရိုးဘေးတွင် ထိုင်နေသော အောင်ထက်ကို မမြင်ဘဲ

ဖြတ်ကျော်သွားသော မိန်းကလေး၏ နောက်ကျောကိုကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထကာ ခြေသံကိုအုပ်၍ နောက်မှ လိုက်သွား၏။ အောင်ထက်စိတ်ထဲတွင် ငွေငါးရာ ရရှိရေးသာ အဓိကဖြစ်သည်။

'ဟိတ်....လှည့်မြှောက်စမ်း'

'အမေလေး....'

ကာတွန်းထဲ ရုပ်ရှင်ထဲမှာ ကဲ့သို့ လေသံမာမာနှင့် ကြောင်လျှာသီးခြောက်ကို မိန်းကလေး၏ နောက်ကျောသို့ ဖိ၍ ထောက်ထားလိုက်သည်။ မိန်းကလေးက အလန့်တကြားအော်ပြီး ခြင်းကိုပစ်ချကာ လက်မြှောက်လိုက်၏။

'ချမ်း....ချမ်းသာပေးပါရှင်....'

တုန်ရင်နေသောအသံနှင့် တောင်းပန်လိုက်သည့်အတွက် အောင်ထက်က ကျေနပ်သွား၏။ ထို့ကြောင့် ကြောင်လျှာသီးခြောက်ဖြင့် ကျောကို ခပ်နာနာလေး ဖိကပ်ထားရင်းက....

'ချမ်းသာပေးချင်ရင် လည်ပင်းကဟာ....ချွတ်စမ်း'

အောင်လတ်က မိမိအား အနိုင်ကျင့်ပုံအတိုင်း လေသံမာမာနှင့် ပြော၍ ခြိမ်းခြောက်လိုက်သည်။

'တကယ်ပြောတာပါရှင်....ကျွန်မရဲ့ မျက်မမြင်အမေကြီးကို မျက်စိကုဖို့ စုထားတာပါ။ ကျွန်မ....လှသင်းမောင်ရွာက ဆရာမပါ။ ကျွန်မအမေကြီး မျက်စိကုဖို့ ချမ်းသာပေးပါရှင်....'

ရင်ထဲနှင့်သွားသည်။ မိခင်ကိုလုပ်ကျွေးနေသော ကျောင်းဆရာမမို့ စိတ်ထိခိုက်သွား၏။ ကျောင်းဖွင့်စကမူ ဆရာမအသစ်ငယ်ငယ်လေးများ ရောက်လာကြသည်။ လှသင်းမောင် ရွာကိုတစ်ဦး၊ ကျော်လှရွာကိုတစ်

ဦး ဖြစ်၏။

'ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်....၊ ကျွန်မချွေးနည်းစာနဲ့ အမေ့မျက်လုံး ကုမလို့ ပါ၊ မယုံရင် ကျွန်မရွာကို လိုက်စုံစမ်းကြည့်ပါရှင်'

ငိုသံပါနှင့် တောင်းပန်နေသော ဆရာမကြောင့် အောင်ထက်ရင်ထဲ နှိမ့်သွားသည် ။ မိမိတောင် ဒီငွေငါးရာကို အရှာရခက်နေသည် ။ မိန်းမ သားတစ်ဦးဆိုလျှင် မည်သို့ရှာနိုင်မည်နည်း။ ပြီးတော့ မျက်မမြင်မိခင်ကြီးကို လုပ်ကျွေးနေသည့် ဆရာမလေး။ မိမိအမေလို သာမန်လူပင်လျှင် ဝတ္တရားကြီးလှ၏။

ချက်ချင်း ကိုယ့်အမှားကို ပြန်သတိရသွားပြီ။ သက်ပြင်းရှည်ကြီးချ လျက်....

'ကဲ.... ဒါဖြင့်လဲ သွား၊ မြန်မြန်ပြေး...'

'ကျေး....ကျေးဇူးတင်ပါတယ်'

'လှည့်မကြည့်နဲ့ မြန်မြန်သွား'

ကြေကွဲစွာ အော်ထုတ်လိုက်သည် ။ ဆရာမလေးကား နောက်သို့ လုံးဝလှည့်မကြည့်ဘဲ သုတ်ခြေတင်ကာ ပြေးထွက်သွားလေ၏ ။ အောင်ထက် စိတ်ပင်ပန်းစွာဖြင့် ကြောင်လျှာပင် ခြေရင်းမှာ ပြန်ထိုင်ချလိုက်သည် ။

မိုက်မဲသောမိမိ၏ အပြုအမူကြောင့် အံ့ဩမိသည် ၊ သို့သော် ရရန်ရခဲအခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်လိုက်ရ၍ မကျေမနပ်ဖြစ်မိသလိုလို့။ သူ၏ ကြောင်လျှာသီးလက်နက်ကို ဆရာမက ကြောက်သွားသဖြင့် အံ့ဩရမလိုလို သူများ ပစ္စည်းကို ကြံစည်ရဲသော သူ့ကိုယ်သူ အံ့ဩရသလိုလိုနှင့် ရင်ထဲတွင် ဘလောင်ဆူဝေစွာ ပူပြင်းတောင်လောင်နေ၏။

ပြစ်မှုတစ်ခုကို ကျူးလွန်သောကြောင့် အမေအိမ်သို့ မပြန်ချင်တော့။
အမေမျက်နှာကိုလည်း မည်ကဲ့သို့ ကြည့်ရမည်မသိ ဖြစ်သွားသည်။

တော်သေးရဲ့ သူ့ မျက်နှာကို မမြင်လိုက်လို့ ။

ဒူးနှစ်ဖက်ကိုပိုက်ကာ မျက်နှာကို တစောင်း လှည့်နေသောကြောင့်
သူ့ရှေ့တွင် ရောက်လာသောလူစုကို မမြင်လိုက်ပါ။

'ဟိုမှာသူပဲ.... သူပဲ'

'ဟင်....'

အသံကြား၍ ခေါင်းထောင်ကြည့်ရာ စက်ဘီးနှစ်စီးနှင့် လူနှစ်ယောက်
အား ဆရာမက ဦးဆောင်၍ အောင်ထက်ရှိရာသို့ ညွှန်ပြနေ၏။

အောင်ထက်မျက်လုံးထဲ ပြာခနဲဖြစ်သွားပြီး ဘာမျှစဉ်းစားမနေတော့
ဘဲ ရေထဲပြေးဆင်း၍ တစ်ဖက်ကမ်းပေါ် သို့ပြေးတက်လာ၏။

'ဟေ့ ရပ်စမ်း'

'သူ့ လက်ထဲမှာ သေနတ်ရှိတယ် သတိထားဆရာ'

အောင်ထက် အစွမ်းကုန် ခြေကုန်တင်ကာ ပြေးလေ၏။ မျက်လုံးထဲ
တွင် ဘာမျှမမြင်ရတော့။ မိမိအား မိသွားမှာ ပင် စိုးနေမိ၏။

'ဖမ်း... ဖမ်း...အဲဒီကောင် လူဆိုးဓားပြ ဖမ်းပေးပါ ဖမ်းပေးပါ'

ရှေ့မှ ရွာသား သုံးလေးယောက်ကို ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရသောအခါ
ရှောင်လွှဲ၍ မရတော့ပေ။

စက်ဘီးနှင့်နှစ်ယောက်ကလည်း မှီ လာလေပြီ၊ မိမိ
ဘယ်ဘက်ပြေးပြေး လူငါးယောက်က ဝိုင်းလိုက်လျှင် အေးအေးဆေး
ဆေးမိပေလိမ့်မည်။

'ဓားပြ.... ဓားပြ....ဓားပြဖျို့'

နားထဲသို့ ပြင်းထန်စွာ ပြေးဆောင့်လိုက်သော စကားလုံးကား အောင်ထက်၏ ခြေကို ရပ်တန့်စေသည်။ ။ ဓားပြတဲ့ ။

သို့သော် အသိမဲ့သော ခြေလှမ်းများ မရပ်မနား ပြေး၍ ပြေး၍ သွားနေလေသည်။ ။

ရိုးပြက်များကို ဖြတ်ပြေးလာသည် မို့ လဲသည့်အခါလဲထပြေးသည့် အခါ ပြေးနှင့်....

'ဟေ့....ရပ်'

စက်ဘီးနှင့် တစ်ယောက်က သူပြေးရာဘက်သို့ လှည့်ကာပိတ်ဖမ်းသဖြင့် လူလွတ်ရာသို့ ပြေးထွက်လာပြန်သည်။ ။ ဘေးကတစ်ယောက် နောက်ကတစ်ယောက် ရှေ့မှာ တစ်ယောက်။

ဘယ်ဘက်ကိုလှည့်လှည့် ဘွားခနဲ ပေါ်လာသော လူများကို ကြောက်ရွံ့စွာကြည့်ကာ နောက်ဆုံး ရေတစ်ထွာခန့်ရှိသော ငနုစမ်းချောင်းထဲသို့ ခုန်အဆင်းတွင်

'အား....'

ခလုတ်တိုက်ကာ ချောင်းထဲသို့ တလိမ့်ခေါက်ကွေးကျသွားပြီး အောင်ထက်၏ မျက်လုံးထဲတွင် မှောင်မိုက်သွားလေ၏။

'ဖြစ်ရလေ သားရယ်'

နုနယ်သောမျက်နှာတွင် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များ နှင့် လောကလူမှုအပြစ်ဒဏ်ကို ကျခံနေရ ရှာသော သားအားကြည့်၍ မျက်ရည်ပင် မကျနိုင်သော 'လှယ်ကံကြံစည်မှု'တဲ့ ။ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး၊ အမေ့သားမဟုတ်နိုင်ပါဘူး၊ ဒီကလေးငယ်လောက် အပြစ်ကင်းတာ ဒီကလေးပဲရှိတာပဲ။

သံတိုင်များကြားမှ သားအား လှမ်းခေါ်ချင်သည် ။

သို့သော် လည်ချောင်းဝတွင် စကားများ ပျောက်ကွယ်နေ၏။ သားထွေးဟု သူ့ အမေ မြတ်မြတ်နိုးနိုးခေါ်နေကျစကားလုံးကိုပင် မခေါ်နိုင်တော့။

သားထွေးက အခန်းထောင့်တွင် ကပ်၍ အားလုံးကို ကျောပေးထားပြီး ခူးနှစ်ဖက်ကို ဖက်ကာ တသိမ့်သိမ့် ငိုကြွေးနေသည်ကို မြင်ရသောအခါ ရင်ကွဲလှမတတ် စိတ်ထိခိုက်သွားမိသည် ။ မိမိအမှား။

အောင်လတ်က ထိုးလွှတ်သလို အောင်ကြီးကလည်း ဓားကြိမ်းကြိမ်းနေသည့် သားငယ်အား မိမိကပါ ထပ်ဆင့်ဆူလိုက်သေးသည် ။

တကယ်ဆို သူ့ အချစ်တော် သန်ရောင်လေး သေဆုံးရလို့ စိတ်ထိခိုက်နေတဲ့ သားလေး၊ အစ်ကိုက ထိုးနှက်လိုက်လို့ အစ်ကိုကြီးဆီက ငွေချေးလာရတဲ့ သားငယ်၊ ဒီသားငယ်လေးကို မိမိက ဘာကြောင့်များ ဆူလွှတ်လိုက်ရသနည်း။ အစ်ကိုကြီးများကို မကျေနပ်တိုင်း ဒီကလေးငယ်ကို ဓားစာခံဆူနေတာ မိမိအလွန်။

မိုးချုပ်လို့ သားငယ် ရောက်မလာသေးတော့လည်း တမျှော်မျှော်ဖြစ်ပြီး အသုဘအိမ်က ဖဲဝိုင်းကို စုံစမ်းတော့လည်း အောင်ထက် လာမတားဘူးတဲ့ ။ ဒါဆို သားလေး ဘယ်ထွက်သွားပါလိမ့်။

ဒေါ်စောကြည် ပူပန်၍ မျှော်နေစဉ် ရွာလူကြီးများ သုံးလေးယောက် က ဒေါ်စောကြည်အား စိုက်စရိတ် ချေးငွေကြွေးကျန်များကို လိုက်သိမ်း သဖြင့် ဒေါ်စောကြည် စပါးနှင့်ပင် အကြေဆပ်ပြီးကြောင်း စပါးခိုင်မှ ဖြတ်ပိုင်းလေးကို ပြလိုက်သဖြင့် စိုက်စရိတ်ကြွေးကျေလျှင် နောက်ထပ် ချေး၍ ရကြောင်း ပြောသဖြင့် ဒေါ်စောကြည်မှာ ဝမ်းသာသွားပြီး အောင်ထက် မရောက်သေးသဖြင့် ရွာထဲမှာ ဝိုင်းရှာပေးရန် အကူအညီတောင်းလိုက်၏။

'ရှာပေးပါ့မယ်၊ မစောကြည် တစ်ယောက်တည်းဆိုရင် အိမ်တံခါးပိတ်ပြီး နေဦး၊ ညနေက ငနုဆန်း တံတားနားမှာ ဓားပြတိုက်လို့ တဲ့ '

ရွာလူကြီးများက သတိပေးလိုက်သဖြင့် ဒေါ်စောကြည်သည် အိမ်တံခါးများကို ပိတ်ကာ တစ်ယောက်တည်း ချောက်ချားစွာဖြင့် အောင်ထက်အား စောင့်မျှော်နေမိသည် ။ ခင်ပွန်းဆုံးပြီးမှ ဤကဲ့သို့ တစ်ယောက်တည်း မနေခဲ့ဖူးပေ။ သားငယ်အောင်ထက်၏ လှုပ်ရှားသံများကို ကြားနေရပြီ။ အောင်ထက်ကပင် အိမ်တံခါးများ လိုက်ပိတ်ပေး၏။ ခုတော့ မိမိတစ်ယောက်တည်း အားငယ်စွာ နေနေရသည် ။ မြရီတို့ သားအမိကလည်း မရှိ။

အကယ်၍ သားငယ်လေး ပြန်လာလျှင် သူ့ကို မဆူတော့ဘဲ အောင်ကြီးတောင်းသည့် ငွေငါးရာအား စိုက်စရိတ်ချေးငွေပေးရန် ပြောခိုင်းလိုက်မည်။ အကယ်၍ မရဘူးဆိုလျှင် မိမိက နားကပ်တစ်ဖက်ကိုဖြုတ်၍ ပေးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်၏။

ညကိုးနာရီကျော်မှ အိမ်ရှေ့တွင် လူများ ရုတ်စုရုတ်စုနှင့် ရောက်လာပြီး မိမိနာမည်ကို အော်ခေါ်နေ၏။

'ဒေါ်စောကြည်ဒေါ်စောကြည်'

မီးအိမ်ထွန်းကာ ရွာလူကြီး ဦးလူအေးနှင့် အဖွဲ့များကို ခေါ်ကာ လူခုနစ်ဦးခန့် အိမ်ပေါ်တက်လာ၏။ ရဲဝတ်စုံနှင့် သုံးယောက်ပါလာ၍ ရင်ထဲထိတ်သွားသည် ။

'အောင်လတ်'

ဖဲဝိုင်းတွင် အောင်လတ်ရန်ဖြစ်ခဲ့လေသလားဟု စဉ်းစားနေစဉ်....

'မောင်အောင်ထက် အမေနော်'

ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲမြည်ဟည်းသွား၏။ နားရှိ၍ သာ ကြားနေရသည် ။ ဘယ်လိုမှ ယုံကြည်ဖွယ်ရာမရှိပေ။

'ကြောင်လျှာသီးခြောက်ကို သေနတ်လုပ်ပြီး ထောက်ထားတယ်တဲ့ ' သားလေး ရူးများ ရူးသွားသလား၊ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်မသားလေးဟာ အလွန်ရိုးအလွန်အေးပြီး စာတော်တဲ့ ကလေးပါ၊ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး'

ဘယ်လိုမှ မယုံကြည်နိုင်လွန်း၍ မနက်စောစော ဖြူးမြို့အချုပ်ခန်းသို့ ရောက် လာပြီး ကြည့်မှ ပင် မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်နှင့် သားအား အပြစ်မတင်ရက်ဘဲ ယူကြိုးမရစိတ်နှင့် စကားပင် မပြောနိုင်ခဲ့ပေ။

အောင်ထက်ကလည်း မိခင်လာနေသည် ကို လှည့်မကြည့်လာ၍ မတွေ့ဘဲ အချုပ်ခန်း ထောင့်တွင် ကပ်နေပြီးငိုနေ၏။

'သားရယ်... အမေ့ဆီလာပါဦးကွယ် ၊ အမေ မေးပါရစေဦး'

ဒေါ်စောကြည်က မည်သို့ပင်ခေါ်ခေါ် အောင်ထက်က မလာပေ။ သို့ဖြစ်၍ ရဲသားတစ်ဦးက အတင်းခေါ်ထုတ်လာကာမှ ထွက်လာသော်လည်း မိခင်၏ မျက်နှာကိုမော်၍ ပင် မကြည့်။ ရှက်လွန်း၍ ရဲရဲနီနေသော မျက်နှာတွင် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များ နှင့် ရောင်ကိုင်းနေသော သား

၏ မျက်နှာကို မကြည့်ရက်တော့ပေ။

'ဖြစ်ရလေသားရယ်'

ဒေါ်စောကြည် ဘာမျှ မမေးရက်တော့ပေ။ အောင်ထက်က ဟုတ်ပါတယ် မှန်ပါတယ်ဟု ပြောမည့်အဖြေစကားကို မကြားရဲသဖြင့် အောင်လတ်ကိုကြည့်ရင်း မျက်ရည်တွေတွေ ကျလာတော့လေ၏။

အောင်ထက်က ခေါင်းကိုသာ တွင် တွင် ငုံထားလေသည် ။

'ညီလေး ကိုလတ်မှားပါတယ်၊ ကိုလတ်မှားပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကိုသာ ဖမ်းချုပ်ကြပါ၊ ကျွန်တော့်ညီလေးကို လွှတ်ပေးပါဗျာ'

ရုတ်တရက် စခန်းထဲသို့ အောင်လတ် ပြေးဝင်လာကာ ငိုကြီးချစ်မနှင့် တတွတ်တွတ် ပြောလာသဖြင့် စခန်းတစ်ခုလုံး ဆူညံသွားလေသည် ။

'ဟုတ်တယ် သူတို့ မိုက်တာ၊ ကျွန်မသာငယ်လေးမမိုက်ဘူး၊ သူတို့ကိုသာ ထောင်ထဲထည့်ကြပါ၊ ကျွန်မသားလေးကို မဖမ်းကြပါနဲ့ ရှင် ကျွန်မသားလေးဟာ လူလိမ္မာလေးပါ....'

အစ်ကိုနှင့်အမေက ငိုရှိုက်ကာ ပြောသည့်တိုင်အောင် အောင်ထက်က မော်မကြည့်ပေ။ မလှုပ်မယှက်နှင့်သာ ငြိမ်သက်နေ၏။

'ကဲပါ...စခန်းထဲမှာ အဲဒီလောက်ကြီး ဆူညံမနေကြပါနဲ့ ဗျာ၊ အစကတည်းက ကိုယ့်မိသားစုအချင်းချင်း ပြေပြေလည်လည် ညှိကြရင် ဒီလိုဘယ်ဖြစ်မှာလဲ၊ ငါအစ်မပဲ ငါအစ်ကိုပဲဆိုပြီး အတင်းအဓမ္မ စေခိုင်း အနိုင်ကျင့်ကြလို့ ကလေးက ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ လုပ်မိလုပ်ရာ လုပ်ခဲ့တာပဲ၊ အခြေအနေပြဿနာတွေကို ကျွန်တော်တို့ ကနားလည်ပေမယ့် ဥပဒေကတော့ ခွင့်မလွှတ်တတ်ဘူး၊ ဥပဒေဆိုတာက ပြစ်မှုကျူးလွန်မိရင် ကျူးလွန်တဲ့ အထိုက်အလျောက်တော့ အပြစ်ခံရမှာပဲ တစ်ကြိမ်

တစ်ခါ ကျူးလွန်မိတာပဲဆိုပြီး ခွင့်လွှတ်လိုက်ရင် နောက်ထပ်အမှားကို လွယ်လွယ်နဲ့ ပြန်ကျူးလွန်နိုင်တယ်။ စာရိတ္တကို ထိခိုက်ပျက်ပြား သွားနိုင်တာပေါ့။ ဒါကြောင့်လဲ အပြစ်လုပ်မိရင် အပြစ်နဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ ဒဏ်ကို တော့ ခံရမှာ ပဲ။ နောင်ကို ဒီလိုမဖြစ်အောင်သာ မိဘမောင်နှမတွေက ဝိုင်းထိန်းပေးရမှာ ပေါ့'

ရဲတပ်ကြပ် သန်းဌေးက အောင်လတ်နှင့်ဒေါ်စောကြည်အား ဟန့်တားကာ ပြောလိုက်ပြီး ဘာစကားမျှ မပြောသော အောင်ထက်အား သနားလာသဖြင့် အချုပ်ခန်းထဲသို့ ပြန်ထည့်လိုက်၏။

အချုပ်ခန်းထဲရောက်သောအခါ အောင်ထက်က ရဲတပ်ကြပ် သန်းဌေးအား တစ်ချက် မော်ကြည့်ကာ တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်၏။

'အမေ မငိုပါနဲ့ လို့ ပြောပေးပါ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ကိုလဲ လာမတွေ့ပါစေနဲ့ ဗျာ အမေပင်ပန်းပါတယ်'

ရာဇဝတ်မှုဆိုတာက အင်မတန်မှ ကြောက်ဖို့ ကောင်းပါတယ်။ လူယက် ခိုးယူတာမပြောနဲ့ ကြံစည်တဲ့ အကြံအစည်မှာ တောင် ပြစ်မှုဥပဒေဆိုတာရှိတယ်။ ဒီသံသရာမှာ ဒီလောက်နဲ့ သာ ခံပြီးနောင်သံသရာမှာ ဒီထက်ဝဋ်ခံရဦးမယ်လေ။ ရာဇဝတ်မှုဆိုတာ ပြေးမလွတ်ဘူးဆိုတာကို နားလည်ဖို့ အတွက်ရော ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် လမ်းမှားမလိုက်ရအောင် နမူနာစံပြအနေနဲ့ အပြစ်ဒဏ် ချမှတ်လိုက်တယ်လေ။ လူယက်ရန်ကြံစည်မှု အဓမ္မခိုးယူရန်ကြံစည်မှု ပုဒ်မ (၃၈၂) အရ အလုပ်ကြမ်းနဲ့ ထောင်ဒဏ် တစ်နှစ်ခွဲကျခဲ့တယ်။

ထက်စံ၏ စကားအဆုံးတွင် တစ်လောကလုံး အလိုလိုဆိတ်ငြိမ်သွား၏။

ပိတောက်ပင်အိုထက်မှ ရွက်ကြွေများ ကြွေကျသံ၊ စည်းရိုးနောက်မှ

ရိုးလေး၏ ရေစီးသံများအား တိုးတိုးကလေးပျံ့လွင့်နေ၏။

ထက်စံပြောပြသော ငနုဆန်းချောင်းလေးထံသို့ ရောက်ရှိသွားသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရသည် ။

ထက်စံ၏ မျက်လုံးများက အဝေးသို့ငေးနေရာမှ မျက်လုံးလေး ပြန်ရွေ့လာပြီး ငြိမ်သက်နေသော မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို အကဲခတ်လိုက်သည် ။

မိမိ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို စွန်းထင်းသွားစေမည့် အတိတ်ကဖြစ်ရပ်ကို ပြန်ပြောလိုက်ရသဖြင့် ရင်ထဲမှာ ပေါ့သွားသော်လည်း မိန်းကလေးနှစ်ယောက်များ အထင်သေးသွားလေလားဟူသော သဘောနှင့် စူးစမ်းလိုက်၏။

အထူးသဖြင့် သောက ဒုက္ခဟူ၍ မြူမှုန်မျှပင် မခံစားဘူးသော ဆည်းဆာ၏ မျက်နှာအပြောင်းအလွဲကို မလွတ်တမ်းငေးကြည့်ရင်းက....

'ဆည်းဆာ'

'ရှင်'

'တို့ အဖြစ်ကိုကြားရတော့ ထောင်ထွက်တစ်ယောက်ကို အလျင်ကလို ခင်ချင်သေးရဲ့ လား'

'ဟို...ဟို ဟင့်အင်း ဆည်းဆာဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ကိုထက် အလျင်အတိုင်းပါပဲ၊ ဆည်းဆာ ကိုထက်ကိုခင်ပါတယ်'

ဆည်းဆာ၏ ယောင်နန အမူအရာလေးများကြောင့် ထက်စံ သက်ပြင်းလေး ခိုးချလိုက်သည် ။ ဆည်းဆာ ဘာမှ နားမလည်သည် ကား သေချာသည် ။ ဥပဒေတို့၊ ပြစ်မှုတို့၊ ထောင်တို့ ဆိုတဲ့ အကြောင်းတွေကို ဆည်းဆာ နားမလည်။ ထောင်၏ ခါးသီးဆိုးရွားမှုကိုလည်း ဆည်းဆာမသိ

၊ အထူးသဖြင့် ထက်စံ၏ ခံစားချက်ကို ဆည်းဆာ နားမလည်သေးပေ။

'သင်းပျံ့လှိုင်'

ထက်စံက သင်းပျံ့လှိုင်ထံသို့ မျက်လုံးလေးတွေ ကြည့်မိလိုက်သည်။ ။
အလို မျက်ရည်တွေ ဝဲလို့ ပါလား။ သင်းပျံ့လှိုင်မျက်လုံးအိမ်အတွင်းမှ မျက်ရည်များကို လိမ့်မကျစေရန်အတွက် မျက်တောင်ရှည်နှင့် ပုတ်ခတ်ထိန်းရင်း အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကို တင်းတင်း ဖိကိုက်ထားလိုက်သဖြင့် ပါးချိုင့်လေးနှစ်ဖက်က မိန်းကလေး၏ စိတ်ထိန်းချုပ်မှုကို ပြင်နေသည်။ ။

'သင်းပျံ့ရော ဘယ်လိုသဘောရသလဲ၊ ကိုထက်ကိုကြောက်သွားပြီလား၊ ရွံ့မုန်းသွားပြီ လားဟင်'

ထက်စံသည် မဝံ့မရဲလေး မေးလိုက်၏။ သင်းပျံ့လှိုင်၏ အဖြေစကားကို သူသိပ်မကြားရဲပေ။ တဲ့ တိုးပြောချလိုက်မှာ မညာမတာပြောချလိုက်မှာ သူစိုးရိမ်မိ၏။

သို့ရာတွင် ဒီတစ်ခါတော့ ထိုမိန်းကလေး ငြိမ်သက်နေသည်။ ။ စိတ်လှုပ်ရှားလွန်း၍ မြက်များကိုဆွဲနှုတ်ကာ လုံးခြေလိုက် ဆွဲဖြတ်လိုက်နှင့် လက်နှစ်ဖက်လုံး ငြိမ်မနေပေ။

'အစ်ကိုထက် အမေရောဟင်'

ဆည်းဆာအမေးကြောင့် ဆည်းဆာကို ကြည့်မိသည်။ ။ ဆည်းဆာမျက်နှာလေးက ပကတိတည်ငြိမ်ပြီး ထက်စံဇာတ်လမ်းပေါ်တွင် ကရုဏာအရိပ်ကလေး လျှပ်တစ်ပြက် ဖြတ်သန်းသွားရုံသာ လှုပ်ခတ်သွားသဖြင့် မျက်နှာဖြူနုလေးမှာ ပန်းသွေးရောင် လွှမ်းသွားသည်။ ။

'အမေလဲ ကိုယ် ထောင်ထဲမှာ ရှိနေတုန်းပဲ ဆုံးသွားတယ် ဆည်းဆာ

ရယ်'

'ဟယ်....'

ဆည်းဆာမျက်နှာလေး ဖွေးသွားသည်။ စိတ်ထိခိုက်သွားပြီး ထက်စံအား ကြင်နာစွာ ကြည့်ရင်းက....

'ကိုလတ်တို့ ကိုကြီးတို့ ဆိုတာရော'

'ကိုယ် ဘာမှ မသိတော့ဘူး၊ အမေဆုံးတော့ အမေ့အစ်မဝမ်းကွဲတွေ ရောက်လာတယ်၊ ကိုယ့်ကို လာတွေ့ကြတယ်၊ ကိုယ့်ကိုလဲ အမေ့ အသုဘကိုချဖို့ ထောင်ကနေ အောက်ပတ်စ်ပေးကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်မထွက်ဘူး၊ အသက်ကင်းမဲ့တဲ့ အမေ့မျက်နှာကို ကိုယ်မကြည့်ချင်ဘူး၊ ကိုယ် ထောင်ကလွတ်ဖို့ တစ်ပတ်အလိုလေးမှာ ဆုံးသွားတယ်လေ၊ ကိုယ်ရွာကို လုံးဝမပြန်တော့ဘဲ အကြီးတို့ နဲ့ ရန်ကုန်အပြန်မှာ လိုက်ပါရစေဆိုပြီး တောင်းပန်တယ်၊ အစကတော့ အနေဝေးနေတဲ့ အကြီးတို့ က မခေါ်ရဲဘူး၊ ဒါပေမဲ့ရဲစခန်းကရော ရွာကပါ အားလုံးထောက်ခံကြလို့ အကြီးက မဝံ့မရဲခေါ်လာတာ၊ ဒီလိုပဲပေါ့ဆည်းဆာရယ် ထောင်ထွက်တစ်ယောက်ကို ဘယ်သူက ယုံကြည်ကြတော့မှာ လဲ'

ဆည်းဆာမျက်နှာလေးသည်။ အမေဆုံးသွားခြင်းအတွက်ကို ထိတ်လန့်သွားပုံရသည်။ ပါးစပ်လေးဟကာ ငေးငေးလေးကြည့်နေသည် မှာ မလှုပ်မယှက်ပင်။

ဆရာဝန်မိသားစုမှ ပေါက်ဖွားလာသော ဆည်းဆာသည် သေဆုံးခြင်းကိုတော့ သေသေချာချာ နားလည်ဟန်တူသည်။

ထက်စံက ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်ရင်း သူပြောလိုသော ရည်ရွယ်ချက်ကလေး အနည်းငယ် တိမ်းစောင်းသွားသည့်အတွက် သတိထားပြီး

ပြန်၍ တည့်မတ်လိုက်၏။

'ကိုယ်ပြောချင်တာက ကလေးတို့ နှစ်ယောက်က ကိုယ့်အိမ်နဲ့ ကိုယ့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို စိတ်ပျက် ပြီးငွေကြတယ်၊ လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ ကိုယ်ကြုံတွေ့နေရတဲ့ ပြဿနာကိုသာ အကြီးမားဆုံးနဲ့ စိတ်ပျက်စရာအ ကောင်းဆုံးလို့ ထင်ကြတာပဲ၊ ထောင်ထဲရောက်မှ ကိုယ့်ထက် အခြေအ နေဆိုးတဲ့ သူတွေနဲ့ ပဲ တွေ့ခဲ့ရတာပဲ'

'ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်ထက်ကြုံတွေ့ရတာလဲ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ် က်ကမဆိုးဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့် ဆိုးရတာပဲ၊ ကိုယ်ထက်မှာ ငွေမရှိလို့ ဆိုးတယ်၊ အချို့ကျတော့ ငွေရှိပြီး ဘဝမေ့သွားကြတာပဲ၊ သင်းပျံ့သာ ကို ထက်နေရာမှာ ဆိုရင် အားလုံးကို ဓားနဲ့ လိုက်ခုတ်ပစ်မှာ ပဲ၊ အိမ်ထောင် ကွဲကုန်ရင် ဒီလိုပဲလား၊ ကိုယ်ထက်ရဲ့ အစ်ကိုကြီးလိုပဲ၊ သင်းပျံ့အဒေါ်တွေ လဲ ဒီအတိုင်းပဲ၊ အိမ်ထောင်ကွဲသွားတော့ ဆွေမျိုးဆိုတာ မရှိတော့သလို ပဲ၊ သင်းပျံ့ ဘယ်အရွယ်ရောက်လို့ ရောက်မှန်းတောင် မသိတော့ဘူး ထင်ပါရဲ့ လေ'

သင်းပျံ့လှိုင်းစကားကြောင့် ထက်စံ သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်မိသ ည် ။

သူဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်မလာဘဲ သင်းပျံ့လှိုင်း အယူအဆ လွဲသွားသည့်အ တွက် စိတ်ညစ်သွား၏။

'သင်းပျံ့ရယ်...ဘယ်သူတွေက ဂရုမစိုက်တော့ရော မင်းအတွက် ဘာထိခိုက်သွားလဲ၊ ကိုယ့်ဘဝကိုကြည့်စမ်း၊ ရွံ့တွေနဲ့ ပေလူးနေတဲ့ ဘဝ ကနေ ဘွဲ့ရပညာတတ်ဖြစ်အောင် လုပ်ပြီး ကိုယ့်တို့ ထမင်းကျွေးတဲ့ အ လုပ်ကို ပြန်လုပ်ပြီး လူ့ဘဝကို ရပ်တည်နေလိုက်တယ်၊ ကိုယ့်ခြေထောက် ပေါ်မှာ ကိုယ်ရပ်နိုင်တာ အခိုင်မာဆုံးပဲမဟုတ်လား သင်းပျံ့၊ မင်း အဲ

ဒါကို ခေါင်းထဲထည့်ထားစမ်းပါ။ မင်းအဘိုးအဘွားတွေနဲ့ မင်းအဒေါ်က ဘယ်လောက်ပဲ ချစ်ချစ် မင်းစာမတော်ရင် မင်းဘဝက မတိုးတက်ဘူး၊ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ဖန်တီးရတာပဲ သင်းပျံ့၊ ကဲ...ဆည်းဆာမိသားစုကိုကြည့်စမ်း'

လွန်စွာခေါင်းမာသော သင်းပျံ့လှိုင်အား ဆည်းဆာဘက်သို့ ဆွဲယူလိုက်သည်။ ။

'ဘယ်အဒေါ် ဘယ်အဘိုးထောက်ပံ့ကူညီလဲ၊ ကိုယ့်မိသားစုနဲ့ ကိုယ့်အိမ်ထောင်နဲ့၊ ကိုယ့်သားသမီးနဲ့ ပဲ ဘဝထူထောင်ပြီး ဆရာဝန်နှစ်ဦးက ပေါက်ဖွားလာတဲ့ သားသမီးတွေဟာ ဆရာဝန်နှစ်ဦးက ပေါက်ဖွားလာတဲ့ သားသမီးတွေဟာ ဆရာဝန်တွေချည်းပဲ၊ တကယ်လို့ ဆည်းဆာသာလိုက်မမီနိုင်ရင် ကျန်ခဲ့မှာ ပဲ၊ သူ့ကို နတ်ရေကန်ထဲ ချပေးပြီး ဆရာဝန်ဖြစ်စေလို့ မန်းမှုတ်လို့ မရဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကြိုးစားရမှာ ပဲသင်းပျံ့ ကိုယ့်အား ကိုယ်ကိုးတဲ့ စိတ်ရှိတာ အကောင်းဆုံးပဲသင်းပျံ့လှိုင်'

ရုတ်တရက်မို့ သင်းပျံ့လှိုင်၏ မျက်နှာမှာ ညို၍ ပုပ်သွားသည်။ ။ သင်းပျံ့လှိုင် စွာသည် ' ရန်လိုသည် ၊ အပျင်းထူသည် ဟု ဆိုကာ လူကြီးသူမအားလုံးက ဆုံးမကြသည်။ ။

ထိုအထဲတွင် ထက်စံလည်း ပါဝင်၏။

ဘယ်သူတွေ ဘယ်လောက်ပဲ ဆုံးမဆုံးမ သင်းပျံ့လှိုင်က မမှုပေ။

ဟိုဘက်နားကဝင်လာလျှင် သည် ဘက်နားကထွက်သွားတတ်၏။ သို့ရာတွင် ထက်စံ ဆုံးမလျှင်တော့ ရင်ထဲမှာ စူးနစ်စိုက်ဝင်ကာ နာကျင်သွားတတ်၏။

'သင်းပျံဟာ ထက်မြက်တဲ့ အစဉ်အမြဲ လန်းဆန်းတက်ကြွတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်တာ ကိုယ့်ဆန္ဒပါ။ လူရယ်လို့ ဖြစ်လာပြီပဲ လူ့ဘဝမှာ ဆုံအောင်နေရမှာ ပေါ့။ လူတွေအချင်းချင်း စိတ်နီးကြပြီး လူ့လောကကြီးမှာ ...လျှောက်လှမ်းကြရမှာ ပဲ။ မထင်မရှား မှုန်ဝါးဝါးနဲ့ သူများ တွေ့နောက်က လျှောက်မှာ လား၊ ထင်ရှားတဲ့ ကြယ်အမှတ်အသားနဲ့ ထူးချွန်သူ ထင်ရှားတဲ့ သူအနေနဲ့ လူတွေရှေ့က လျှောက်မှာ လား စဉ်းစားကြည့်ပေါ့ကွယ်'

သင်းပျံလှိုင်းက အောက်နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ကာ ငြိမ် နေသကဲ့သို့ ဆည်းဆာကမူ နှင်းဆီပန်းခင်းထဲတွင် လွတ်လပ်စွာ ပျံသန်းနေကြသော လိပ်ပြာငယ်လေးများ ၏ ဘဝကို အားကျကျေနပ်စွာဖြင့် ငေးကြည့်နေမိ၏။

မိမိလည်း အတောင်ရှိလျှင် ထိုကဲ့သို့ လွတ်လပ်စွာ ပျံသန်းမိပေလိမ့်မည် ဖြစ်၏။

ထက်စံက သင်းပျံလှိုင်းအား အားမလိုအားမရနှင့်ကြည့်ရင်းက....

'သင်းပျံ ဘိုးဘိုးဘွားဘွားက ချစ်လို့ ပဲ၊ သင်းပျံကို ငယ်ကတည်းက တာဝန်ယူ စောင့်ရှောက်ခဲ့တာပေါ့၊ အသက်တွေကြီးလာတော့ သင်းပျံက ဘိုးဘိုးဘွားဘွားကို ပြန်လုပ်ကျွေးရအောင် ကြိုးစားပါလား'

'ဟင့်အင်း...ဘိုးဘိုးတို့ မှာ ငွေရှိတာပဲ၊ သူတို့ တစ်သက်စာ အေးအေးဆေးဆေး နေလို့ ရတာပေါ့၊ သင်းပျံက ဘာလုပ်ကျွေးစရာလိုလို့လဲ'

'ဪ...သင်းပျံရယ်'

ထက်စံက သက်ပြင်းမောကြီးချလိုက်ရင်း တီးတိုးညည်းညူလိုက်မိ

သည်။

'ကိုထက်ကိုရော ကိုထက်အမေက ချစ်လို့ လား၊ အစ်ကိုကြီးတွေ အစ်ကိုလတ်တွေတော့ အမွေတွေပေးပြီး ကိုထက်အတွက်ကိုကျတော့ ဘာများ ချန်ထားလို့လဲ'

ထက်စံ အံ့အားသင့်သွား၏။

မိမိ တစ်ခါဖူးသမျှ မတွေ့ဖူးသော အတွေ့ကို ဤမိန်းကလေးက တွေ့တတ်သည်။

'တစ်ခါတစ်လေ အမေတွေဟာ သားသမီးကို ညီတူမျှတ ချစ်တယ်ဆိုတာ အလကားပဲ၊ သင်းပျံ့ကိုသာ အဖေတို့ အမေတို့ ချစ်ရင် သင်းပျံ့လှိုင်ဟာ အဘိုးအဘွားဆီ လာမနေပါဘူး၊ ခုတော့ သင်းပျံ့လှိုင်ဆိုတာ သူတို့ အတွက် နတ်အိုးပဲလို့ ဖြစ်ပြီး ဘိုးဘိုးတို့ ဆီ လာပို့ထားတာ၊ အငယ်တွေကို ကျတော့ ချစ်လိုက်ကြတာ တုန်လို့ပဲ'

သင်းပျံ့လှိုင်က သူမ၏ ခံစားချက်နှင့်ယှဉ်၍ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ဆည်းဆာက မျက်တောင်လေး ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ကာ ...

'နတ်အိုးပဲ ဆိုတာ ဘာလဲသင်းပျံ့'

'နင်က ဒါလေးတောင် မသိဘူးလားဆည်းဆာရဲ့ ၊ နတ်စင်မှာ ထားထားတဲ့ ညောင်ရေအိုးက ပဲသွားလို့ အမှိုက်ပုံလွတ်ပစ်ရင်လဲ ခိုက်မှာ စိုးရတာနဲ့ ၊ အိမ်မှာ ထားရင်လဲခိုက်မှာ စိုးရတာနဲ့ ဘယ်နေရာမှာမှ မဝံ့မရဲဖြစ်တာကို ပြောတာပေါ့ဟ'

သင်းပျံ့လှိုင်က သူတတ်သလောက်လေး ရှင်းပြသည်။ ဆည်းဆာက နားမလည်သေးဟန်ဖြင့် ပြန်မေးရန် နှုတ်ခမ်းတပြင်ပြင် ဖြစ်နေ၏။

'ကဲကလေးတို့ ထကြတော့ကွယ်၊ ဟိုမှာ အမေစောင့်နေတော့မယ်လာကြ'

ထက်စံက သင်းပျံ့လှိုင်တို့ စကားဝိုင်းကို အတင်းဖြတ်ကာ သူပြောလိုက်သည့်စကားကို ဆက်ရန် စဉ်းစားနေစဉ်.....

'အစ်ကိုထက်က အကြီးကို အမေပဲခေါ်လား'

'ဪ...အမေမှ မရှိတာပဲ အမေခေါ်ရမှာ ပဲလေ၊ ဒါပေမဲ့ မိဘဆိုတာ ဘယ်လိုမှ အစားထိုးလို့ မရဘူးဆိုတာ.....အဲဒီမိဘတွေမရှိမှ ပဲ နားလည်တော့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုထက်ဟာ အမေစိတ်မချမ်းသာအောင် ဘာမှ မလုပ်ခဲ့ဘူးပေမယ့် ကြောင်လျှာသီးအားကိုးပြီး မိုက်မဲမိလို့ အမေဆုံးသွားတာကို ဒီနေ့အထိ နောင်တရလို့ မဆုံးဘူး၊ ခုမှ အမေ့ကို ထမင်းတစ်လုပ် ကျွေးချင်တယ်လို့ အော်နေပေမယ့် အမေက လာစားလို့ မရတော့ဘူးသင်းပျံ့ရယ်၊ ရိုသေအပ်လှ မိနဲ့ ဘကိုဒေါသဖြစ်ဝေး ချစ်မြတ်လေးက လုပ်ကျွေးတစ်မှု မွေးမြူကြည့်ရှု ပြုစုနိုင်စေတဲ့ ၊ ဒါကြောင့် ကိုထက်လိုပဲ နှောင်းမှ နောင်တရတဲ့ အဖြစ်မျိုးကို ဘယ်သူမှ မဖြစ်စေချင်ဘူးလေ၊ ဒါကို သင်းပျံ့က အေးအေးဆေးဆေး စဉ်းစားကြည့်ပေါ့ကွယ်'
